

Nam Chính Không Dễ Làm Đâu!

Contents

Nam Chính Không Dễ Làm Đâu!	2
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	40
11. Chương 11	46
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	65
16. Chương 16	70
17. Chương 17	74
18. Chương 18	78
19. Chương 19	83
20. Chương 20	88
21. Chương 21	94
22. Chương 22	98
23. Chương 23: Phiên Ngoại	103
24. Chương 24	105
25. Chương 25	108
26. Chương 26	114
27. Chương 27	120
28. Chương 28	125
29. Chương 29	129
30. Chương 30	134
31. Chương 31	139
32. Chương 32	143
33. Chương 33	147
34. Chương 34	152
35. Chương 35	157
36. Chương 36	161
37. Chương 37	166
38. Chương 38	171
39. Chương 39	176
40. Chương 40	180
41. Chương 41	184

42. Chương 42	188
43. Chương 43	195
44. Chương 44: Phiên Ngoại – Warning: Cẩu Huyết!!!	197

Nam Chính Không Dễ Làm Đâu!

Giới thiệu

Tên gốc: Nam chủ kì thực bất hảo đương a. Thể loại : Cổ trang, trùng sinh, ân oán giang hồ, thần kinh (=]]]]]]]]). Mặt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-chinh-khong-de-lam-dau>

1. Chương 1: Tiết Tử

Biên tập: Diễm + Lam Ying

Lục dã phong yên, bình tuyền thảo mộc, hoa thốn tàn hồng thanh hạnh tiểu. (*)

(*) Nôm na: Đồng xanh sương khói, suối chảy nhẹ nhàng, lan qua cây cỏ, hoa tàn phai sắc thắm, cây hạnh nhỏ.

Câu “hoa thốn tàn hồng thanh hạnh tiểu” nằm trong bài từ Điệp luyện hoa của Tô Thức thời Bắc Tống.

Cổ Phàm nhìn bức tranh ánh nắng rực rỡ này, lại bất tri bất giác hít thở lần thứ 123.

Không phải y cảm thời thương thu (tức cảnh sinh tình), rảnh rỗi sinh nông nổi, nếu đổi lại là người sau khi chết đi phát hiện bản thân quay lại ba năm trước, người cũng sẽ than thở như thế mà thôi.

Cổ Phàm đã chết, nhưng y lại còn sống, là tức quá mà sống lại.

Nhớ tới cuộc đời trước kia của y, quả thực giống như một cuốn tiểu thuyết, tình tiết lên xuống nhấp nhô, lời cuốn li kỳ, tình cảm sâu triền miên, đến chết không thay đổi, quan trọng nhất, vị tác giả này có khi còn là thân mẫu (mẹ ruột).

Thế nhưng, đúng vậy, mọi việc đều sẽ có cái “thế nhưng”, cái “nhưng” đổ ập xuống này, y căn bản không phải vai chính của cuốn tiểu thuyết này, tình tiết nhấp nhô là người khác, sâu muộn triền miên cũng CMN của người khác luôn.

Khi tiểu sư đệ của y và giáo chủ ma giáo bá đạo tà mị ngược luyện tình thâm – y chỉ có thể làm diễn viên quần chúng.

Khi tiểu sư đệ của y và đệ nhất Độc Vương phóng đăng bắt kham ân ân ái ái – y vẫn là diễn viên quần chúng.

Khi tiểu sư đệ của y và ảnh vệ tiêu sái trung thành tận tâm sống chết có nhau – y vẫn tiếp tục là diễn viên quần chúng.

Khi tiểu sư đệ của y và người qua đường giáp ắt nào đó quần riết triền miên – diễn viên quần chúng vẫn cứ là y.

Đáng thương cho y từ năm mười tuổi đã bắt đầu thăm mền tiểu sư đệ của mình! Bao nhiêu năm trôi qua như vậy ngay cả tay còn chưa được cầm, trúc mã trúc mã y đây còn không bằng một người qua đường giáp ắt! Còn phải cướp đất diễn với tên ảnh vệ đáng chết cứ dính lấy tiểu sư đệ để có cảm giác tồn tại!

Vị tác giả này cũng không hổ là mẹ ruột, không đành lòng nhìn đại sư huynh Cổ Phàm ôn nhu bao dung kiêm cao phú suất kiêm nam chính thứ tư cứ ngồi xồm cào góc tường như vậy (bị ghê lạnh), cho nên đã sắp xếp thêm đất diễn cho y.

Vì vậy anh bạn Cố Phàm không làm diễn viên quần chúng đứng nhìn nữa, y thay đổi số mệnh rồi.

Lại nói về tiểu sư đệ nhà y sau khi gieo rắc mầm tình được ba năm, liền cảm thấy người tri kỉ khó tìm, thiên hạ rộng lớn như vậy mà không chỗ dung thân, cho nên đau thương buồn bã vô cùng quay về Thanh Sơn Giáo. Ý nguyện ý về sư môn, Cố Phàm đương nhiên vui mừng, nhưng đáng tiếc những người khác lại không nghĩ như vậy, bằng chứng trực tiếp nhất chính là —— ma giáo giáo chủ Phong Việt Trạch tuyên bố san bằng Thanh Sơn Giáo.

Thanh Sơn Giáo chỉ là một giáo phái nhỏ nhoi không có tiếng tăm gì, cảm giác tồn tại ở trong võ lâm cũng nhỏ giọt như cảm giác tồn tại của Cố Phàm trong đám tiểu công của tiểu sư đệ vậy, cho nên coi như Phong Việt Trạch ăn no rửng mỡ, cô đơn nhàm chán muốn nhất thống giang hồ để chơi đùa, thì theo lý gã cũng không ra tay đầu tiên với Thanh Sơn Giáo chứ.

Vốn dĩ, Thanh Sơn Giáo này muốn tiền không có tiền, muốn danh không có danh (danh tiếng), đất chật người tạp nham, người tổn hơi tổn sức làm gì?

Nhưng Phong Việt Trạch lại quyết tâm muốn gặm miếng xương gà không tiền đồ này, đầu tiên là nhanh như chớp vây chặt núi, sau đó ồ ạt tiến công Thanh Sơn Giáo.

Trong lúc hỗn chiến, tiểu sư đệ vốn đã sớm được thu xếp đưa xuống núi đột nhiên xông ra, động tác hình như vừa chậm một lúc, một mũi tên nhọn hoắt lao thẳng về phía ngực y, tên ma đầu kia tê tâm liệt phế gào một tiếng “Minh Uyên”, Cố Phàm gần như không chút suy nghĩ xông lên, phập một tiếng, mũi tên xuyên vào cơ thể, máu tươi bắn ra, phun đầy trên khuôn mặt trắng nõn của tiểu sư đệ, lộ ra vẻ mỹ lệ mà yêu dã.

“Sư huynh?”

Y không chống đỡ nổi, một chân quỳ trên mặt đất, nhìn tiểu sư đệ hoang mang sợ hãi, không nhìn được giờ tay lên, muốn xoa lên hai má người này.

Y đã thích tiểu sư đệ lâu như vậy, yên lặng bảo vệ y lâu như vậy, bây giờ, rốt cuộc không thể bảo vệ được y nữa.

“Sư đệ, Minh Uyên, ta”

“Sư huynh, người không cần nói gì hết, ta đều biết rồi. Chậu hoa lan của người, ta sẽ chăm sóc thật tốt, người thích nhất nó, đúng không?”

Ồ, hình như có gì đó không đúng?

“Không phải, Minh Uyên”

“Sư huynh, người yên tâm, sau khi người chết, hàng năm ta sẽ tưới lên mộ người một vò rượu hoa quế, ta biết người thích uống loại này.”

Tưới con em gái người, y còn chưa có chết đâu!

Không đợi cho Cố Phàm giãy dụa thổ lộ tâm nguyện của mình, hỏi một câu “Người có yêu ta không”, tên Phong Việt Trạch kia đã đến bên cạnh, cánh tay nhẹ nhàng duỗi ra rồi thu lại, tiểu sư đệ đã nằm gọn trong ngực gã, còn Cố Phàm khổ bức thì bị ném xuống đất không chút nhân tính.

Sau đó, không có sau đó, sau đó Cố Phàm chết.

Sống một cách tầm thường, chết một cách uất ức.

Sau chẳng biết vì sao, hồn phách của y vẫn chưa phiêu tán, cứ lắc lắc lơ lơ đứng xem vở diễn này đến cuối cùng.

Ma đầu ôm mỹ nhân vào trong lồng ngực, sau cơn hoảng hồn chưa tiêu tan bỗng nổi lên lòng thương hại, vả lại Thanh Sơn Giáo vốn chẳng xứng làm chứng ngại vật cho gã, cho nên gã cứ như vậy thu tay lại.

Thanh Sơn Giáo may mắn còn sống sót, bởi vì đã “Đánh đuổi” được ma giáo, nên được lưu truyền đến mức vô cùng kỳ diệu trên giang hồ, sau đó thậm chí còn bước lên một trong mười môn phái lớn nhất của võ lâm.

Mà tiểu sư đệ của y, thì lại sinh ra niềm cảm động và nhớ nhung với Phong Việt Trạch, cuối cùng còn hóa giải hiềm khích lúc trước với Phong Việt Trạch, kết làm phu phụ.

Có lúc, y cũng sẽ nhớ tới đại sư huynh của mình, cũng sẽ cảm thấy có chút hổ thẹn.

Mỗi lúc như thế, y sẽ sai người đi chăm sóc chậu hoa lan kia, lại đến phần mộ cỏ mọc um tùm tưới chút rượu hoa quế.

Đối với việc này, Cố Phàm không thể làm gì khác hơn là chỉ có thể cảm thán sau mỗi lần bay tới bay lui.

Quá lừa đảo!

Điều này cũng quá lừa cmn đảo!

Lúc này, từ nơi xa xăm tựa hồ có ai đó hỏi một câu: Nếu như sống lại một lần nữa, ngươi vẫn sống như thế sao?

Cố Phàm liếc lên trời khinh thường: Ngươi nói xem?

Vì vậy, y sống lại rồi...

2. Chương 2

Biên tập: Diêm + Lam Ying

Ngày đầu tiên sống lại, Cố Phàm ngồi một mình sau núi của Thanh Sơn Giáo than ngán thở dài.

Qua ba năm lễ một tháng nữa, Thanh Sơn Giáo sẽ bị bao vây tấn công.

Sau đó phải làm sao bây giờ?

Nếu như mọi chuyện phát triển theo đúng quỹ đạo ban đầu, thì chẳng những y đã chết, Thanh Sơn Giáo cuối cùng dù đạt được danh tiếng, nhưng cũng có rất nhiều đệ tử đã ngã xuống, đó đều là huynh đệ cùng nhau lớn lên, cứ luôn vây quanh y gọi đại sư huynh.

Dù như thế nào, y cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mà phương pháp đơn giản nhất, chính là nhân dịp tiểu sư đệ vẫn chưa đụng phải mấy tên sát tinh ăn kiên mật tịnh y kia, nhất lao vĩnh dật (*).

(*) Nhất lao vĩnh dật: Ra tay giải quyết luôn một lần để sau này đỡ vất vả, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Nhưng cho dù không còn yêu thích tiểu sư đệ nữa, thì y vẫn không có cách nào ra tay với cậu ấy được.

Chăm sóc tiểu sư đệ lâu như vậy, đối xử tốt với y tựa hồ đã trở thành thói quen ăn sâu vào tận xương tủy, hơn nữa Minh Uyên bây giờ, vẫn là thiếu niên ngây ngô hoàn toàn ỷ lại vào y, không biết lòng người hiểm ác, nếu vì những chuyện sắp xảy ra trong tương lai mà giết cậu, thì thật không công bằng.

Huống hồ chỉ cần y chú ý hơn chút, những việc kia không phải không có chuyển biến tốt.

Ví dụ như, khi nhận được thiệp mời đại hội võ lâm, chỉ một mình y đi, không đưa tiểu sư đệ theo.

Không xuống núi được, xem y còn gây chuyện thế nào.

Quyết định xong, Cố Phàm đứng dậy, đang muốn quay về, lại nhìn thấy một bóng dáng đen như mực đi từ trong rừng ra, liền dừng bước, hơi gật đầu.

“Kính Thương.”

Thảm Kính Thương cũng là sư đệ của y. Thanh Sơn Giáo mặc dù là môn phái nhỏ, nhưng đệ tử cũng không ít, hơn nữa vẻ ngoài trông rất được. Có câu nói người xấu có đạo lý của người xấu, người đẹp cũng tương

tự vậy. Điều này cũng gián tiếp dẫn đến việc Cố Phàm luôn không thể nhận rõ được ai là Thập Tam sư đệ, ai là Tam Thập sư đệ.

Cho nên ngoại trừ tiểu sư đệ Minh Uyên, y đều gọi tên những người còn lại giống nhau. Hết cách rồi, ai bảo sư phụ của y tinh lực quá dồi dào cứ thích thu nhận đồ đệ chứ?

Mà Thẩm Kinh Thương chính là một thành viên trong số sư đệ đông đảo này. Nhưng với hắn, Cố Phàm vẫn nhớ rất rõ.

Trước khi tiểu sư đệ lên núi, có quan hệ tốt nhất với Cố Phàm chính là hắn.

Nhớ năm đó, mọi người vẫn còn nhỏ, ai cũng chỉ biết lăn qua lộn lại bán manh (*), nhưng Thẩm Kinh Thương này lại khác với tất cả mọi người, mặt lúc nào cũng mang một chữ “khốc”.

(*) Bán manh: Ra vẻ cutoe =))))))

Vốn Cố Phàm cũng không cảm thấy hứng thú với hắn, nhưng có câu như thế nào ý nhỉ?

Sợ tư hồng của vận mệnh đã gắn liền bọn họ lại với nhau.

Đó là một buổi sáng sớm. Ánh mặt trời xuyên thủng màn sương mù, bị những cành cây um tùm cắt thành những vệt nắng nhỏ, chiếu người lên Cố Phàm đang chạy băng băng, càng làm nổi bật những giọt mồ hôi trên trán y.

Cố Phàm chạy không ngừng, phía sau là tiếng chim hót êm tai, cùng với ... tiếng chó sủa.

Thật không khoa học! Y chỉ thừa dịp sư phụ chưa thức dậy, mới lén lút đạp con chó nuôi ngoài cổng giáo phái một đạp, ai biết nó cứ đuổi theo y suốt như vậy, rất có cảm giác muốn quần riết triền miên với y đến tận chân trời xa xăm.

Nghe tiếng chó sủa phía sau càng lúc càng gần, Cố Phàm rất mất mặt cảm thấy chân mình như nhũn ra, sợ hãi theo bản năng, y ôm lấy đầu, xông thẳng tới chỗ ở của mình.

Tiếc là năm đó Cố Phàm chân quá ngắn, thật sự là không chạy thoát nổi đại cẩu canh cửa uy mãnh kia. Đến khi y sắp hi sinh oanh liệt, tráng niên tảo thế sớm (người trẻ tuổi chết sớm), bỗng có một chiêu thiên nữ tán hoa (*) từ trên trời giáng xuống, mãnh thú vốn đuổi theo dây dưa mãi bị đánh đau điếng, thấy tình thế không đúng, nắm bắt thời cơ, quay người rút lui.

(*) Thiên nữ tán hoa: Tiên nữ rắc/rải hoa =))))))

Người ngoài nhìn có thể không hiểu, nhưng đơn giản, chỉ là một cục đá, đánh bay đại cẩu.

Cố Phàm cảm kích ngẩng đầu.

Chỉ thấy một tiểu bao tử mặc áo choàng ngắn màu đen khuôn mặt tinh xảo mắt to đen láy lấp lánh, vẻ mặt không biểu cảm nhìn y, qua lúc lâu, mới chậm rãi đi lên trước, nâng tay “xoạt” một tiếng xé rách ống tay áo, đưa cho Cố Phàm.

“Cầm lấy.”

Cố Phàm: “ . . . ”

“Cái này, để làm gì?”

Tiểu bao tử bình tĩnh liếc Cố Phàm đang trợn mắt há hốc mồm, tay vẫn giơ ra: “Đầu gối bị thương, quấn lại.”

Cố Phàm chớp chớp mắt, nhìn xuống chân, mới phát hiện vừa nãy chạy trốn quả thật đầu gối đã bị thương: “A, cảm ơn.”

Bằng bó xong, Cố Phàm lại nghĩ tới một chuyện: “Quần áo của ngươi hỏng rồi, sư phụ sẽ trách tội. Người làm sao bây giờ?”

Tiểu bao tử ngay cả lông mày cũng không thêm động: “Ngươi là đại sư huynh, ngươi biết khâu vá.”

Cố Phàm: ...

Vốn dĩ Cố Phàm khi đó cũng mới tám tuổi, cho nên công phu may vá không đến nơi đến chốn cũng là điều rất bình thường, vì vậy hai người cùng bị sự phụ mắng xối xả. Nhưng có cuộc đánh chó lần này, quan hệ giữa Cố Phàm và tiểu bao tử Kinh Thương tiến triển cực nhanh, lên như điều gặp gió. Mà Cố Phàm rốt cục cũng nhớ rõ tên của Thập Nhị sư đệ, Thẩm Kinh Thương.

Có điều nói thật là, Cố Phàm rất may mắn. Khi còn bé y rất hay thèm ăn, luôn kêu Thẩm Kinh Thương xuống núi giúp y mua bánh ngọt. Vì sợ hấn quên, trong mười hai canh giờ mỗi canh lại nhắc nhở hấn một lần, cho dù là Kinh Thương đã ngủ, y cũng sẽ tận chức tận trách lay tỉnh hấn, nói một câu “Đừng quên mua bánh ngọt cho ta, vị hạt dẻ”. Mà Kinh Thương cuối cùng vẫn đi mua đồ ăn cho y chứ không phải giết chết y, thật sự là quá tốt!

Nói tóm lại, bánh bao mặt than Thẩm Kinh Thương thật ra là đồ mạnh miệng nhẹ dạ, trêu đùa hấn thú vị vô cùng. Đặc biệt là lúc nhìn hấn banh khuôn mặt nghiêm trang luyện kiếm mặc cả với người bán hàng rong, Cố Phàm liền không nhịn được cười.

Từ từ, xưng hô của y với Thẩm Kinh Thương, vốn từ Thập Nhị sư đệ, biến thành Thập Nhị, lại thành Kinh Thương. Nói ra thói quen thích gọi tên mỗi sư đệ của y, dường như cũng tới như vậy.

Rồi hai người dần lớn lên, lại thêm sau đó tiểu sư đệ lên núi, quan hệ của bọn họ cũng theo đó xa dần.

Cố Phàm là bởi vì bận bịu, mà Kinh Thương lại là trong mắt dường như chỉ có kiếm, Cố Phàm không đi tìm hấn, hấn cũng sẽ không chủ động đi tìm Cố Phàm.

Sau tiểu sư đệ đến, mãi cho đến biến động lớn ba năm sau, Cố Phàm dường như cũng không nói chuyện nhiều với Kinh Thương. Trong mấy năm thành quỹ hồn đó, cũng không gặp lại hấn.

Cho nên hiện tại bỗng một lần nữa nhìn thấy Kinh Thương, Cố Phàm không khỏi có chút nhớ nhung, có chút hổ thẹn.

Nhưng những tâm tư nhỏ nhoi này của Cố Phàm, Thẩm Kinh Thương lại không biết, thấy sư huynh chào hấn một câu rồi đứng ngốc ở đó, chỉ đành lên tiếng nhắc nhở.

“Đại sư huynh, sư phụ gọi người đến.”

Cố Phàm lúc này mới tỉnh lại.

Bây giờ sư phụ tìm y, chắc là vì chuyện đại hội võ lâm. Vì vậy y gật đầu, ra hiệu Thẩm Kinh Thương cùng đi.

Sóng vai bên nhau đi trong rừng cây, Cố Phàm có chút ngẩn ngơ. Nghiêng đầu nhìn sang Thập Nhị sư đệ của mình, y lúc này mới phát hiện bánh bao mềm mại trước đây, hiện tại đã trở thành thiếu niên trường thân ngọc lập (*), chỉ là khuôn mặt vẫn cứ không hề cảm xúc, bình tĩnh như nước.

(*) Trường thân ngọc lập: Câu này vốn dùng để miêu tả thân hình thon thả của nữ tử. Nhưng người đời sau lại hiểu “trường thân” tức là thân hình cao lớn, “ngọc lập” tức là vóc dáng rắn rỏi, mạnh mẽ; cho nên câu này cũng dùng để miêu tả nam tử.

“Kinh Thương.”

Cố Phàm không nhịn được muốn nói vài lời với hấn, nhưng nhất thời lại không biết nói gì.

Thẩm Kinh Thương quay đầu, nhàn nhạt nhìn y, trong mắt hiem khi lộ ra chút nghi hoặc.

Cố Phàm không thể làm gì khác hơn là ngửa đầu nhìn lên trời, làm bộ lơ đãng nói rằng.

“Người quá gầy, chút nữa đến chỗ sư huynh đi, sư huynh làm đồ ăn ngon cho người.”

Thẩm Kinh Thương im lặng suy nghĩ một lúc, hỏi: “Trứng chim?”

Cố Phàm câm nín. Khi còn bé dẫn hấn đi lấy trứng chim nướng ăn, kết quả nướng thành than đen, chuyện đó thẳng nhóc xấu xa này còn muốn ghi nhớ bao lâu nữa!

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Diễm + Lam Ying

Bị sư đệ bóc mẽ, Cố Phàm dựa vào cái mặt dày ngang tường thành để chống chọi vượt qua.

“ . . . không phải trứng chim.”

“Ồ.” Thẩm Kinh Thương đáp một tiếng, hình như có vẻ hơi thất vọng?

Cố Phàm thấy bản thân mình hoàn toàn khó có thể phân tích được mạch suy nghĩ của Thẩm Kinh Thương, mỗi năm mỗi khác đúng là có thật. Chỉ đành buồn bực hỏi: “Vậy người thích ăn cái gì sư huynh cũng làm cho người.”

Nhưng Thẩm Kinh Thương không nói lời nào, chỉ cúi mắt rồi đi về phía trước, cái đám tóc dần dần trên đầu cứ lắc qua lắc lại.

Cố Phàm đang không hiểu mình đã làm gì chọc tới tên này rồi, đành ngượng ngùng đi phía sau, nhìn chăm chăm vào bóng lưng hắn.

Đoạn đường này cũng không xa, chẳng mấy chốc mà hai người đã đến trước một căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ. Thẩm Kinh Thương đột nhiên ngừng lại, Cố Phàm suýt chút nữa thì tông vào.

“Khiếu hóa kê (*).”

(*) Khiếu hóa kê: Một món ăn, còn gọi là “gà ăn mây”, “gà nướng đất sét”.

“Hửm?” Cố Phàm giật mình, lúc sau mới hiểu hóa ra tên tiểu tử này muốn ăn món đó, nhanh chóng đáp: “Được, được. Mà Kinh Thương, người chỉ muốn món này thôi hả?”

Thẩm Kinh Thương xoay người, yên lặng gật gật đầu, chiếu trong con ngươi đen đặc kia là hình ảnh của Cố Phàm, đám tóc trên đầu cứ phát phơ, rồi rũ xuống, tay không tự chủ sờ lên chuôi kiếm, cảm xúc trong mắt chợt lóe lên.

“Không được?”

Mồ hôi Cố Phàm nhỏ giọt: “Đương nhiên có thể. Sư huynh đi vào trước, người cứ đi về đi, chạng vạng tới tìm ta là được.”

“Ừm.” Thẩm Kinh Thương cũng không nói lời thừa thãi, gật đầu một cái, ý bảo mình biết rồi, sau đó dứt khoát quay người rời đi.

Cố Phàm thở phào, khi bé là một tiểu bánh bao rất đáng yêu, nhưng bây giờ thì ... mà thôi thật ra cũng đâu thay đổi gì, chỉ càng ngày càng thiếu tự nhiên thôi (biệt nữ).

Cứ theo đà này, làm sao mà hắn kiếm được lão bà đây.

Cố Phàm ưu sầu lo lắng, lắc đầu đi vào phòng, nghiêm túc tự hỏi có nên kéo Thập Nhị sư đệ xuống núi trải nghiệm thăm thú, mở mang tầm mắt nhân tiện giải sầu luôn hay không, nếu có thể thuận lợi lừa gạt được một nữ hiệp xinh đẹp thì cũng tốt á.

Vì vậy mà, trong vô thức đại sư huynh đã nhập vào vai vú huynh (*) vô địch.

(*) Thường sẽ là “vú bà, vú em” nhưng đây lại là “vú huynh” ㄟ(=))))))

Nhưng mà nói thật, toàn bộ Thanh Sơn Giáo người khiến cho Cố Phàm nhức đầu không phải là nhóm sư đệ, mà là vị sư phụ – Chấn Dương Tử.

Thanh Sơn Giáo bọn họ cũng từng vinh quang nở rộ, nhưng đáng tiếc vô công trong giáo tuy rằng tinh diệu, lại huyền diệu khó hiểu, chỉ độc có một chữ “đạo”.

Mà cái “đạo” này cũng rất mật mờ hư vô, chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, cho nên Chấn Dương Tử thu nhân đồ đệ, không dạy cho bọn họ võ công, chỉ để lại cho một bản bí tịch, kêu bọn họ ngồi đó mà nghiền ngẫm.

Không phải do Chấn Dương Tử lừa dối, mà sau khi ông ngộ đạo rồi, khí chất tăng mạnh, phiêu nhiên như thần tiên, không để ý đến trần tục. Điều này cũng thôi đi, người đã không thích quản lý đồ đệ, thì không thu nữa là xong không phải sao?

Nhưng là một cao nhân, Chấn Dương Tử vô cùng yêu thích xuống núi lượn lờ, cứ mỗi lần lượn là lại mang về thêm một đồ đệ, thằng nhóc hơn mười tuổi bị ông lừa, đứa nhỏ mấy tháng ông cũng lừa. Chỉ khổ mỗi đại sư huynh Cố Phàm y, lần nào cũng phải giúp ông đi thu dọn tàn cục. Sau lần xuống núi rồi thu tiểu sư đệ về, Chấn Dương Tử cuối cùng cũng ngừng tay, không còn ngựa quen đường cũ, Cố Phàm cũng tránh được nỗi phiền muộn vì sư đệ thứ một trăm đến mà không còn chỗ ngủ.

Nhớ đến đời trước mỗi lần đến phòng khách, tâm trạng Cố Phàm lúc nào cũng thấp thỏm, chỉ sợ lão nhân gia hứng lên quay lại nghề cũ. Nhưng mà lần này y thấy thoải mái hơn nhiều.

Chấn Dương Tử không thích xa hoa, chỉ ở trong một căn phòng nhỏ được rừng táo che khuất trên núi. Gian nhà mặc dù cổ xưa, nhưng bên trong được quét tước rất sạch sẽ, đồ đạc bày biện khá là ngăn nắp gọn gàng.

Cố Phàm chậm rãi đi vào tận cùng bên trong gian phòng, căn nhà gỗ nhỏ bé, sạch sẽ, vững chãi, một lão nhân gầy gò trông cứ như bị gió thổi khô quắt đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn nhắm mắt tĩnh tọa. Y cũng không gọi ông, tự nhiên đi tìm cái ghế ngồi xuống, cầm lấy trái cây trên bàn bỏ vào miệng ăn.

Cũng không lâu lắm, Chấn Dương Tử liền mở mắt ra, trợn trắng mắt liếc tên đệ tử đang ăn đến là vui vẻ, nói: “Cái đó là ta chuẩn bị cho buổi tối.”

Cố Phàm đưa trái cây gặm một nửa tới.

“Sư phụ còn muốn nữa không?”

Chấn Dương Tử vô cùng tiếc nuối nhìn quả trên tay y, cắn răng nói: “Không muốn.”

Cố Phàm vô tội tiếp tục ăn trái cây.

Chấn Dương Tử phiền muộn nhìn y, hắng giọng: “Cố Phàm này, sắp tới có mở đại hội võ lâm, Thanh Sơn Giáo chúng ta cũng được nhận thiệp mời.”

Cố Phàm: “Ồ.”

Chấn Dương Tử: “Nhưng vì sư tuổi tác đã cao, không chịu nổi đường dài bốn ba.”

Cố Phàm: “Ồ.”

Chấn Dương Tử: “Người cũng phải bày tỏ thái độ đi chứ!”

Thấy sư phụ sắp xù lông, Cố Phàm lúc này mới khoan thai đứng dậy vái một cái.

“Đệ tử nguyện thay sư phụ tới đó.”

Vì vậy khát vọng lừa dối của Chấn Dương Tử được thỏa mãn, vuốt râu mép cười nói: “Ý của sư phụ là như thế đó. Cố Phàm ngươi mang theo mấy đệ tử cùng xuống núi đi.”

“Vâng, đệ tử lĩnh mệnh.”

Cố Phàm nói câu này xong muốn rời đi, Chấn Dương Tử đột nhiên gọi y lại.

“Chờ một chút. Mấy ngày trước Minh Uyên có tới xin ta. Cơ hội hiếm có, ngươi mang nó cùng đi đi.”

Nghe lời này, chuông cảnh báo trong đầu Cố Phàm lập tức vang lên, nhanh chóng phản bác: “Sợ là không thích hợp lắm. Tiểu sư đệ tuổi còn nhỏ quá, ở lại Thanh Sơn Giáo chuyên tâm học võ mới là điều đúng đắn.”

May mà Chấn Dương Tử cũng không chấp nhất với việc này, thấy Cố Phàm phản đối, cũng không kiên trì nữa, phất tay một cái để y đi ra ngoài.

Cố Phàm ra khỏi căn nhà gỗ, thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này sẽ không làm sao ha?

“Đại sư huynh!” Y chưa đi được mấy bước, một thanh niên hơn hai mươi tuổi vừa vẩy tay chạy hồng hộc đi tới, mặt đỏ bừng vì chạy nhưng không che được nét mừng rỡ.

Đây là Nhị sư đệ của y, tuy là sư đệ, nhưng hần hơn y ba tuổi, cho nên bình thường Cố Phàm cũng rất tôn kính hần.

“Viêm Bân, làm sao vậy? Chạy gấp như thế làm gì.”

Mạnh Viêm Bân ngay cả nghỉ lấy hơi cũng không kịp, lôi kéo ống tay áo Cố Phàm liền nói: “Ta nghe sư phụ nói, mấy ngày nữa người muốn mang mấy sư đệ xuống núi tham dự đại hội võ lâm phải không?”

Cố Phàm mỉm cười nói: “Không sai. Ta đang muốn nói với Viêm Bân người đây, để người đi chung với ta.”

“Như vậy cũng có nghĩa là ta có thể cùng tiểu sư đệ đi chơi khắp nơi một thời gian dài?” Là fan của Minh Uyên nào tàn bánh bèo nên Mạnh Viêm Bân rất kích động.

Cố Phàm cầm nín một lúc, trả lời: “Tiểu sư đệ sẽ không được đi cùng.”

Mạnh Viêm Bân ngay lập tức ngậy ngấn cả người: “Cái gì?! Như vậy sao được, tiểu sư đệ mong chờ việc này đã từ rất lâu rồi!”

Cố Phàm thở dài, nhịn cảm giác muốn bùng nổ xuống, thay vào đó là vẻ chân thành và nét mặt rầu rĩ: “Ta cũng là suy nghĩ cho tiểu sư đệ mà thôi.”

Mạnh Viêm Bân vẫn không thể nào tin được, bình tĩnh lại, hỏi: “Sao lại thế.”

Cố Phàm lắc lắc đầu, kéo tay Mạnh Viêm Bân: “Người cũng biết đấy, thân thể tiểu sư đệ làm sao chịu nổi đường xa như thế được, nhớ đâu gặp chuyện không may ... “

Không sai, tiểu sư đệ nhà y chính là một mỹ nhân theo tuyến ốm yếu, gió thổi liễu rủ.

Nghe Cố Phàm nói vậy, Mạnh Viêm Bân dao động, cuối cùng đã hiểu ra, nắm chặt cổ tay Cố Phàm, cảm động nói rằng: “Đại sư huynh, không hổ là người, suy nghĩ chu đáo như vậy. Là ta lỗ mãng. Yên tâm, ta sẽ không đề cập đến chuyện này nữa, nếu sư đệ có gì không hài lòng, ta cũng sẽ nói như người.”

“Phiền sư đệ rồi.”

Cố Phàm nhìn tay bọn họ đang nắm lấy nhau, cười ôn hòa, ý thâm sâu khó lường.

Chuyện này sẽ không sao đâu nhỉ.

Bước đi thông thả trở về gian phòng của mình, Cố Phàm đẩy cửa ra, định nghỉ ngơi một chút, rồi chuẩn bị cho đại hội võ lâm, là có thể làm khiêu hóa kê.

Cửa cốt kết kêu lên rồi mở ra.

“Sư huynh!”

Cố Phàm bị âm thanh nhừa nhựa đột nhiên vang lên này dọa sợ hết hồn, nhìn kỹ, mới phát hiện bên cạnh bàn có một người đang ngồi, thấy y đi vào, lập tức đứng lên, hai tay đỡ ngực, trong mắt chứa làn thu thủy (*), lại yếu ớt gọi một tiếng: “Sư huynh.”

(*) Làn thu thủy: Chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp.

Cố Phàm chợt thấy đau buốt, mới phát hiện đây chính là bạn nhỏ Minh Uyên mình thăm mền đến bị kịch của đời trước.

“Tiểu sư đệ, sao người lại tới đây?”

“Sư huynh.” Minh Uyên chớp mắt, ho mấy tiếng: “Ta nghe nói sư huynh muốn tham gia đại hội võ lâm.”

Tin tức truyền đi hơi bị nhanh đấy. Cố Phàm nhanh chóng nở nụ cười thương hại: “Phải, nhưng ta lo lắng cho thân thể của người, cho nên mới không gọi người cùng đi.”

Minh Uyên trợn to hai mắt, thân thể run rẩy, rưng rưng nói: “Sư huynh ghét Minh Uyên sao?”

Cố Phàm cảm thấy cả người mình lạnh run, không thể làm gì khác hơn là đành phải cười thêm thật tươi: “Làm sao thể được, tiểu sư đệ thông minh ngoan ngoãn như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu khổ tâm của Đại sư huynh sao?”

Minh Uyên lắc lắc đầu, ngồi lại ghế, được một lúc, bỗng nhiên nằm trên bàn gỗ ho khụ một cái, lúc ngẩng đầu lên, áo dài màu xanh đã nhuộm vài vết máu.

“Sư huynh, thật sự không còn cách nào khác sao?”

Cố Phàm quả thực sắp lệ rơi đầy mặt.

Đáng sao, người làm vậy đáng lắm sao.

“Không, nhưng mà...”

“Ta thật sự rất muốn đi cùng sư huynh.” Minh Uyên nhìn thẳng vào y, trong mắt lóe nước mắt, hô hấp phập phồng, cố gắng ho khan thêm mấy cái: “Sư huynh, tại sao chứ...”

“Nhưng mà...” Cố Phàm cố gắng chịu đựng, định tìm cách đánh bài chuẩn.

Minh Uyên nhìn y, bắt đầu ho khù khụ.

“Không được ... “

Khụ khụ.

“Người không thể ... “

Khụ khụ khụ.

“Người ... “

Khụ khụ khụ khụ.

Xin lỗi y sai rồi. Đời trước y chấp mạch đến độ nào mà cứ khăng khăng đi thích tiểu sư đệ này vậy, cứ tiếp tục như thế y sẽ điên mất biết không, sư phụ chưa là gì, não tàn bánh bèo cũng chẳng là gì, tiểu sư đệ mới thật sự là mãnh thúuu!

Thấy Minh Uyên ho đến sắp tan nát cõi lòng, nếu Cố Phàm mà không đồng ý thì hẳn cứ ho như vậy cho đến chết mới thôi, Cố Phàm cuối cùng ngậm ngùi đồng ý rưng rưng lệ nóng.

“Ta biết rồi, người cũng cùng đi thôi.”

Hàng này đẳng cấp quá cao y chơi không lại, một chiêu kho han của hắn có thể miểu sát cả thế giới.

(*) Miểu sát: Thuật ngữ hay gặp trong game online hay võng du, là một skill, nghĩa là giết chết đối thủ trong vòng 1 giây.

Hết chương 03.

lần đầu tiên gặp một thằng bánh bèo bố của nhược mà không sao ghét nó nổi =)))))) tiểu sư đệ về sau còn buồn cười hơn nữa, hàng của chị Phi đúng là toàn cực phẩm mà =))

(*) Khiếu hóa kê: “Gà nướng đất sét” hay còn gọi là “Gà ăn mày” là một trong những món ăn nổi tiếng ở Triết Giang – Trung Quốc. “Gà ăn mày”, nó lại có cái tên như vậy, theo người xưa kể rằng có một gã ăn mày vì quá đói bụng nên đã ăn trộm con gà của một nhà dân, do trong lúc hắn đang nhóm lửa thì bất chợt nhận ra vua và cận thần đang đi về phía hắn, quá hoảng loạn hắn lấy vội lá sen cuộn tròn gà lại rồi lấy đất sét xung quanh đắp con gà lại rồi ném vô đồng lửa nào ngờ sự tình cờ này đã tạo ra một cách chế biến gà vô cùng ngon và độc đáo. (Tìm hiểu thêm: wiki)

4. Chương 4

Biên tập: Diễm + Lam Ying

Tiểu sư đệ xương mềm cốt yếu, ngọc nhuyễn hoa nhu, lúc yên tĩnh giống như hoa chiếu mặt nước, hành động tựa liễu mềm đón gió, mỗi động tác đều khiến người ta yêu thương, cảm thấy chỉ cần ở bên cạnh hắn đã là một niềm hạnh phúc.

Ta X, thẳng ngu nào nói vậy.

Ừ thì, chính là tên ngu ngốc y đời trước đã nói vậy... là cái gì đã khiến cho trước đây y cảm thấy thân thể tiểu sư đệ mềm yếu rất dễ đổ ngã chứ, thân thể yếu đuối nói một câu thở gấp ba lần tuyệt đối là một trong những thứ lừa đảo nhất khôn nạn nhất!

Cố Phàm cảm thấy quá mệt mỏi đứng dậy, định trước khi bản thân tử trận thì trốn đi trì hoãn chút.

“Tiểu sư đệ ngồi lâu như vậy, ta lại không chuẩn bị trà cho ngươi, thật là thất lễ. Đúng lúc mấy ngày trước được nhận chút ngân châm Bạch Hào (*), chờ ta đi lấy lại đây.”

() Ngân châm Bạch Hào: Trà xuất xứ tỉnh Phúc Kiến, thuộc bạch trà.*

Nói xong y định đi ra ngoài cửa.

Minh Uyên thấy thế, vội vàng lao tới, kéo ống tay áo Cố Phàm lại, trong vui mừng lại theo chút u oán nói: “Sao dám làm phiền đại sư huynh chứ. Minh Uyên chỉ cần có thể nói mấy câu với đại sư huynh thấy vui rồi. Sư huynh vội đi nhanh như vậy, phải chăng là thấy Minh Uyên phiền chán?”

Nhưng quyết tâm đi ra ngoài của Cố Phàm rất kiên định, chỉ cần tiểu sư đệ đừng tiếp tục dùng giọng điệu cẩn thận đến mức hoảng sợ này nói nói chuyện với y, thì đừng nói nói là ngân châm Bạch Hào, cho dù có là kim châm Bạch Hào y cũng sẽ lấy ra hết.

Cho nên y cố nặn ra nụ cười, đồng thời lén kéo ống tay áo mình lại, dùng giọng điệu buồn nôn nhất trong cuộc đời y để nói rằng: “Làm sao thế được, Minh Uyên là tiểu sư đệ ta thích nhất, ngoan, đừng ồn ào nữa.”

Nghe y nói như vậy, Minh Uyên đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu.

“Đại sư huynh, người đối xử với ta thật tốt.”

Lời này khiến cho Cố Phàm có hơi hoảng loạn. Đời trước tiểu sư đệ cũng từng nói như thế với y, kết quả là y phải trả giá bằng mạng sống của mình. Nhưng bây giờ khi nghe lại những lời này, trong lòng y không còn sóng gió cuộn trào nữa. Có thể thấy yêu một người và không yêu một người, tâm tình thực sự là rất khác nhau. Sau này cũng sẽ không đơn phương như trước nữa.

Nghĩ tới đây, Cố Phàm lại liếc Minh Uyên, không do dự quay người rời đi.

Minh Uyên lại bị cái nhìn kia khiến cho sững sờ, dường như là có thứ gì đó quan trọng trong lòng đã mất đi theo ánh mắt ấy, bất giác vươn tay ra, muốn bắt lấy nó, lại không chú ý dưới chân mình.

Vì vậy.

Ầm...

Cố Phàm im lặng nhìn Minh Uyên đang mờ mịt ngã vào lòng mình, lên tiếng nói: “Người không sao chứ?”

Nói thật, Minh Uyên không hổ là thụ chính, cho dù té ngã, cũng ngã một cách phong tình vạn chủng, ta thấy mà thương. Y phục rộng rãi lại bởi vì té ngã nên rơi lỏng ra, từ góc độ của Cố Phàm, có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo, da thịt trắng như tuyết khuất sau vạt áo, phong tình vô hạn, một bức tranh cũng không thể phác họa hết được khuôn mặt đẹp để ửng đỏ hây hây, như hoa xuân nở rộ, đôi mắt dày sương nhìn thẳng vào đối phương, như muốn nói mà lại thôi.

Nếu là kẻ khác ở đây, khẳng định tuyệt đối nhất định trăm phần trăm sẽ xông pha nhào tới thật rồi! Đáng tiếc, trong lòng Cố Phàm bây giờ lại hoàn toàn không còn tâm tư phờ phớt kia nữa, chỉ có một đám thảo nê mã kết bè kéo đội chạy qua thôi.

Bởi vì vừa nãy Minh Uyên bị vấp chân vào cửa, nghiêng thân mình về trước, cả người bổ nhào vào lòng Cố Phàm, đồng thời một chân cũng tàn nhẫn giẫm mạnh lên mu bàn chân Cố Phàm. Lực giẫm quá lớn, vị trí giẫm vô cùng chính xác, nếu không nhìn tận mắt thấy hấn mất thăng bằng té ngã, Cố Phàm cho rằng tên này đang cố tình.

Mà lúc này Minh Uyên lại phát huy trọn vẹn đặc tính trì độn, thân hình hơi lung lay, chân lại còn xê dịch một tý, yếu ớt nói: “Sư huynh, ta nhất thời lỡ mồm, xin lỗi.”

Không, nơi người có lỗi nhất là cái chân hiện nay vẫn đang bị giẫm của ta kia kìa. Cố Phàm nghĩ đến đây, quả thực khóc không ra nước mắt, muốn mở miệng kêu hấn nhích ra một chút, lại thấy Minh Uyên bỗng nhiên tròn tròn hai mắt.

Làm sao vậy, không phải là y nhớ mồm nói hết ra mấy cái suy nghĩ kia chứ!

Nhưng cũng không lâu sau y đã biết được nguyên nhân tiểu sư đệ bộc lộ vẻ mặt ấy. Y còn chưa quay đầu lại, một con gà rừng tinh thần phơi phới đập cánh phành phạch thích thú bay đến, “Xoạt” bám lên vai Minh Uyên, níu chặt lấy tóc rồi leo lên đỉnh đầu tiểu sư đệ, sau đó hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang gáy lên một tràng.

Ồ ó o o o o ~~~~~

Cố Phàm choáng váng. Ai có thể giải thích cho y chuyện gì đang diễn ra ở đây đi!!!

Minh Uyên là người phản ứng lại đầu tiên, hét lên một tiếng, sau đó cố gắng kéo con gà đang bám trên đầu mình xuống, lông gà bay toát loạn, vành mắt hần lập tức đỏ lên, cả người lung lay, nhưng vẫn cố gắng không ngã xuống, sau đó lại phun ra một ngụm máu.

Như vậy mà cũng phun được ra máu!

Cố Phàm đang muốn đi dò hần, đã thấy một bóng người chợt đi tới, một tay chộp con gà rừng, một tay xách cổ áo Minh Uyên lên, sau đó thản nhiên nhìn Cố Phàm, giọng nói không chút phập phồng: “Đại sư huynh.”

Cố Phàm cảm thấy đầu mình chưa từng nhức như vậy.

“Kính Thương? Chuyện gì thế này.”

Thẩm Kính Thương thả Minh Uyên xuống, sau đó đưa gà cho Cố Phàm, đám tóc đàn độn trên đầu vẫn phất pha phất phơ, trả lời: “Trượt tay, gà chạy.”

Cố Phàm:...

Y có thể túm lấy cổ áo Kính Thương mắng to trượt tay cái nòi gà chạy cái xoong, có được không có được không?

Nhìn thấy Cố Phàm dường như không muốn nhận gà mà thay vào đó là vẻ mặt lên án, Thẩm Kính Thương mím môi, nghiêng che khuất Minh Uyên, lại giơ gà ra trước, nhắc nhở: “Buổi tối ăn khiêu hóa kê.”

Cố Phàm khóc trong lòng, tại sao hai cái tên sư đệ này của y đều không làm y bớt lo đi được thế?

Cuối cùng, vì để bồi thường đang tâm hồn yếu đuối đang bị tổn thương nghiêm trọng của tiểu sư đệ, Cố Phàm nhân tiện kêu hần ở lại ăn cơm. Thế là tinh thần tiểu sư đệ lập tức tỏa sáng, khiến cho Cố Phàm vô

cùng hoài nghi, ba lần bảy lượt hấn luôn nôn ra máu phải chăng là loét dạ dày. Nhưng ngược lại, không biết vì sao, Thầm Kinh Thương mặt vốn đã thối nay càng thối hơn, khiến Cố Phàm sợ mất mặt, chỉ lo vị tổ tông này sẽ gây ra chuyện.

Nhưng sự thực chứng minh, Cố Phàm đã nghĩ nhiều rồi, bữa cơm này diễn ra rất hài hòa.

Xé khiêu hóa kê ra, y kẹp một miếng định để vào bát của Thầm Kinh Thương trước. Bữa ăn này dù sao là để mời hấn, miếng đầu tiên đương nhiên để hấn ăn rồi.

Minh Uyên lại đỡ trán vào đúng lúc này.

“Đại sư huynh, ta có hơi văng đầu, vừa nãy nôn ra máu hơi nhiều, có phải là đã dọa sư huynh không?”

Tay Cố Phàm dừng lại. Hấn quay đầu nhìn Minh Uyên, phát hiện sắc mặt của hấn thật sự hơi tái nhợt, xoay đĩa, định gấp miếng thịt vào bát hấn.

“Tiểu sư đệ ăn trước để bồi bổ đi.”

Thịt còn chưa vào trong bát Minh Uyên, Thầm Kinh Thương đột nhiên mặt không cảm xúc đứng lên, kéo tay Cố Phàm qua, nuốt luôn miếng thịt đang được gấp trên đĩa y, sau đó thản nhiên ngồi xuống như không có gì.

“Kinh Thương, người... “

Thầm Kinh Thương gật gật đầu.

“Thịt ngon.”

Cố Phàm: ...

Minh Uyên ngồi bên cạnh cắn môi dưới, liếc nhìn Thầm Kinh Thương, rồi thở dài, trong mắt như có sóng gợn nhẹ nhàng: “Quan hệ của các sư huynh thật sự là rất tốt nha. Nghe đâu trước đây đại sư huynh thường hay làm đồ ăn cho Kinh Thương sư huynh thưởng thức, Minh Uyên đến muộn, lại không có được phúc khí như vậy.”

Bên trong lời nói của hấn tràn đầy ghen tuông, Cố Phàm không biết mình được hấn để ý như vậy từ lúc nào. Hấn nói thế, chỉ sợ là đang ngầm giận đối với Kinh Thương đây mà.

Các sư đệ bên dưới đều tính khí trẻ con, làm một đại sư huynh thật sự không dễ dàng. Cố Phàm bắt đầu nhìn đôi đĩa đang trống không, nói: “Tiểu sư đệ nặng lời rồi, người muốn ăn gì, đại sư huynh sao lại

không cho người. Miếng thịt này không còn, nhưng trên đĩa vẫn còn nhiều lắm.”

Nói xong muốn gấp miếng tiếp theo, Thảm Kinh Thương lại đột nhiên hành động lần nữa.

Chỉ thấy thủ pháp của hắn rất nhanh, mười ngón tay bay lượn, loáng cái thịt gà trong đĩa bay bằng sạch chỉ còn có một miếng. Đám thịt kia, đều nằm hết trong bát hắn và bát của Cố Phàm.

Lần này Minh Uyên thật sự không kiềm chế nổi, oan ức đến mức nước mắt vòng quanh, nhẹ giọng kêu: “Đại sư huynh.”

Cố Phàm chỉ sợ hắn lại ới máu lần nữa, nhanh chóng trấn an, đồng thời nháy mắt ra dấu với Kinh Thương.

Con người đen thẳm của Thảm Kinh Thương không chút lay động, híp mắt nhìn bọn họ một hồi, mới khoan thai nói rằng: “Người khóc cái gì?”

Minh Uyên ngẩng đầu nhìn hắn: “Đây là đại sư huynh làm cho chúng ta, tại sao người lại độc chiếm nó chứ?”

“Cho nên ý người là không đủ ăn sao?” Thảm Kinh Thương suy nghĩ một chút, nói rằng: “Vậy cho người thêm mấy miếng cũng được.”

Nói xong cũng không chờ Minh Uyên trả lời, hắn liền rút trường kiếm bên hông, ánh sáng sắc bén lóe lên, tiếng kiếm xẹt qua, miếng thịt trên đĩa được phân đều đặn làm ba.

Sau đó hắn bình tĩnh thu kiếm lại, đám tóc lại bay bay, hất cằm: “Được rồi. Người ăn đi, đừng làm ồn nữa.”

Minh Uyên nhìn miếng thịt được cắt đều tăm tắp, lại liếc khuôn mặt lạnh tanh của Thảm Kinh Thương, rồi nhớ đến kiếm pháp linh hoạt dứt khoát vừa nãy, lặng lẽ gặt đầu, ngoan ngoãn vùi đầu bới cơm.

Vì vậy Thảm Kinh Thương rất hài lòng, Cố Phàm cũng rất hài lòng, Minh Uyên ăn cơm cũng không dám ý kiến ý cò gì nữa.

Bữa cơm này, tuyệt vời, đồng thời cũng rất hài hoà...

5. Chương 5

Biên tập: Diễm + Lam Ying

Năm ngày sau, Cổ Phàm đã sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng.

Ánh mặt trời phía xa nhuộm đỏ cả một vùng, xua tan đi sương mù sáng sớm lạnh buốt, đây là thời điểm tốt để lên đường. Mà đời trước, Cổ Phàm cũng bắt đầu từ một ngày như thế này, phăm phăm tiến bước trên con đường nam phụ không lối về.

Sống lại lần nữa, liệu lần này sẽ có gì khác không? Trong lòng y có chút thấp thỏm, vỗ lông bờm con tuấn mã bên cạnh, vừa nhìn xa xăm vừa đứng bên xe ngựa ngẩn người.

“Đại sư huynh!”

Một tiếng la lên này kéo hồn vía Cổ Phàm quay trở lại. Y quay đầu nhìn, mới phát hiện mấy người còn lại đã đến, gọi y chính là Mạnh Viêm Bân hăm hăm dờ dờ đang lắc lư đi sau tiểu sư đệ. Thẩm Kinh Thương cùng với hai sư đệ khác cũng yên lặng đi tới.

“Mấy sư đệ đến hơi muộn rồi.” Cổ Phàm nhìn vành mắt đen sì sì của Mạnh Viêm Bân, không nhịn được trêu ghẹo nói: “Không phải là được xuống núi, cho nên đêm qua phấn khích quá đâm ra không ngủ được chứ?”

Nghe lời này, Mạnh Viêm Bân mặt đỏ lên, xông lên dúi nhẹ một quyền vào người y, nhỏ giọng nói rằng: “Đại sư huynh đừng có nói như vậy trước mặt tiểu sư đệ nữa, ta nghĩ đến việc được xuống núi cùng với tiểu sư đệ, cho nên tâm trạng có hơi vui vui tí thôi, làm gì đến mức như huynh nói, ta cũng đâu còn nhỏ nữa.”

Cổ Phàm cười không nói: Cái thể loại ngày hôm sau được đi tham quan cho nên buổi tối lặn qua lộn lại ngủ không được sau đó bị người ta nói trúng tim đen lại còn mạnh miệng chối đây đẩy không phải là tâm lý của học sinh lớp một thì là cái gì hử! *(Hơ, có gì đó quái quái đang trà trộn ở đây?)*

Mạnh Viêm Bân lại nhanh chóng chuyển đổi đề tài, nói rằng: “Sư huynh thật là chu đáo, còn chuẩn bị cả xe ngựa cho tiểu sư đệ nữa?”

“Ừm, thể trạng của tiểu sư đệ không khỏe, ngồi xe ngựa tốt hơn.”

Đúng thế, y vẫn chưa quên đời trước tiểu sư đệ cưỡi ngựa sống dở chết dở ra sao, kết quả là đành phải ghé qua khách điểm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy hôm, cuối cùng là gặp phải chuyện bực mình với Phong Việt Trạch.

Lần này y đã chuẩn bị kỹ lắm rồi, Phong Việt Trạch muốn động tới tiểu sư đệ của y hả? Không có cửa đâu!

Thấy Cổ Phàm đang trò chuyện rôm rả với Mạnh Viêm Bân, không buồn để mắt đến mình, mặt mũi Minh Uyên tối sầm lại, thể là không có bước tới gần chào hỏi y, hờn dỗi tiến về phía xe ngựa, kéo càng muốn trèo lên.

Có thể do xe ngựa hơi cao, Minh Uyên lại treo vội, cho nên dưới chân bị hụt, thế là từ trên xe ngã ngựa xuống đất.

Thấy gáy của hắn sắp hôn đất tới nơi, ngay lúc đấy ở phía sau có một cánh tay duỗi ra, vững vàng đỡ được hắn. Minh Uyên sợ hãi ôm ngực, quay đầu nhìn lại, mới thấy là bản mặt hồ hững của Thẩm Kinh Thương, lấp tức đỏ mặt, lung ta lung túng nói: “Kinh Thương sư huynh? Đa tạ ...”

Thẩm Kinh Thương mặt không đổi vẫn lạnh như người chết, trả lời: “Không cần.”

Nói xong lời này, hắn lùi lại vào bước, nhìn về phía Cố Phàm đang nói chuyện cười cợt ở phía không xa, cái nhúm tóc dần dần lại phát phơ. Thấy y không chú ý đến phía bên này, Thẩm Kinh Thương có hơi mất mát, quay đầu lại thấy Minh Uyên mặt đang nở hoa nhìn mình, nhúm tóc ngốc lại gục xuống, quay đầu đi thẳng, đồng thời còn sợ không đủ biểu đạt nên bổ sung câu: “Ta cũng không phải có ý làm thế.”

Sắc mặt Minh Uyên lập tức trắng bệch, nhưng từ sau cái bữa cơm hôm nọ hắn không dám trả treo với Thẩm Kinh Thương nữa, chỉ đành nghiêng răng kèn kẹt nuốt vào bụng, thế nhưng trong lòng cũng thấy bị thương vô cùng.

Ghét người ta đến như thế sao, không thích cứu hắn thì cũng không cần phải cứu mà, lại còn trả lời người ta như thế?

Tuy là ở bên đó, Cố Phàm không nghe rõ được hai người này nói chuyện gì, nhưng thấy được cảnh Thẩm Kinh Thương cứu Minh Uyên, âm thầm gật gật đầu.

Aizz, quả nhiên bàn ăn là nơi để thăng cấp mức độ yêu thương nhau nhất. Mọi người xem, ăn có một bữa cơm thôi mà tiểu sư đệ của y và Kinh Thương đã có thể tình thương mến thương hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau rồi, chỉ bằng sau này cho hai người tiếp xúc nhiều hơn nữa, phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu để tiểu sư đệ thành đôi với Kinh Thương, cũng là chuyện tốt nha.

Cho nên trải qua hàn huyên rồi cộ xát tình cảm nhất thời, rồi sẽ đoàn kết lại? Tình bạn? Đội ngũ sẽ cùng nhau tiến bước trên con đường mù mịt hướng tương lai.

Hiểu lầm tốt đẹp, thường luôn là như thế, được sinh ra trong lúc vô tình.

Nhưng mà bây giờ Cố Phàm đang phải đối mặt với một vấn đề rất lớn, đây không phải là hiểu lầm, mà là nam chính số một với cái tên Phong Việt Trạch biệt hiệu ma đầu ma giáo.

Đối với phiên toái lớn nhất này, Cố Phàm lựa chọn là... tránh nó đi.

Cũng không phải là do Cố Phàm quá hèn nhát, mà là địch nhân quá hung tàn. Đời trước, lúc đám người bọn họ gặp Phong Việt Trạch, gã bị kiểm soát vào người, bất tỉnh nhân sự. Tiểu sư đệ của bọn y mang trái tim bạch liên loa, đương nhiên thấy người gặp nạn không thể coi như không có gì. Thêm vào đó do thể

trạng của tiểu sư đệ, cho nên bọn họ cũng quyết định ở lại trong khách điểm gần ngơ thêm mấy ngày, tiểu sư đệ không để ý đến lời khuyên của Cố Phàm, cố chấp tự tay chăm sóc Phong Việt Trạch, thường xuyên qua lại, thiên lôi câu địa hỏa, hai người thông đồng với nhau. Phong Việt Trạch thuận theo tình thế đưa tiểu sư đệ về ma giáo.

Chuyện về ma giáo, Cố Phàm cũng không rõ lắm, sau đó chỉ biết là Phong Việt Trạch cố tỏ ra mình yếu kém, muốn dụ những tên có lòng bất chính trong giáo ra để loại bỏ, củng cố thế lực của mình, chuẩn bị sẵn sàng tiến vào võ lâm.

Nếu không phải cuối cùng vì tiểu sư đệ nên bộc lộ dã tâm tấn công vào Thanh Sơn Giáo trước thời hạn, Phong Việt Trạch đã gần như thành công đến nơi rồi.

Cố Phàm cũng không phải là không nghĩ đến việc lần này đi đến đại hội võ lâm nhân lúc gã bệnh, đòi mạng gã, chỉ là y không biết được thực trạng của Phong Việt Trạch.

Lui lại mười ngàn bước thì, cứ coi như Phong Việt Trạch vào lúc ấy thật sự là bị thương nặng, tay trái gà không chặt, mà Cố Phàm cũng thật sự thành công giết chết gã, thân tín ma giáo Phong Việt Trạch chẳng lẽ lại không tới Thanh Sơn giáo báo thù cho giáo chủ của bọn chúng sao? Ma giáo san bằng môn phải bé nhỏ này, cũng không khác gì trò tiêu khiển nhỉ?

Cho nên nói, đồng đội gây án gì đó, ghét không tả được!

Dựa trên suy xét vừa rồi, Cố Phàm quyết định trước hết nên đi con đường an toàn nào đó đến đại hội võ lâm, rồi khai ra âm mưu muốn thống nhất giang hồ của ma giáo, tự mình quật gió thổi lửa, xông pha chiến đấu với người khác.

Tuy rằng làm vậy không phúc hậu cho lắm, nhưng ai bảo năm đó lúc Thanh Sơn Giáo xui xẻo, những danh môn chính phái kia chỉ đứng ngoài mà nhìn thôi?

Cố Phàm suy đi tính lại tìm lợi, nhưng y lại nhất định không thể đến đại hội võ lâm bình an.

Bởi vì trên đời này có một điều, nói cho văn hoa, gọi là trời trong chẳng ngờ mưa gió đến, nói thô tục thì là, ‘trời mưa bong bóng phật phồng mẹ đi lấy chồng con ở với ai’ (*), nói đơn giản, chỉ hai âm tiết.

Bất ngờ.

() Nguyên tác là “trời muốn mưa, mẹ muốn đi lấy chồng”, vì bên VN mình có câu tương tự thế nên mình dùng cho nó vui =)))*

Không sai, khi bọn họ đi đến ngọn núi phía trước, mưa to như trút nước.

“Đại sư huynh, phải làm sao bây giờ? Mưa lớn như vậy, nếu cứ đi xuyên qua thì quá nguy hiểm.” Sư đệ Giáp mặt mày lo lắng nói.

“Nhưng mà mưa to rồi đến lúc tạnh, đường đất thành bùn lầy, nếu không đi qua, thì lại trễ đại hội vô lâm, làm thế nào mới tốt đây?” Sư đệ Ất lập tức kích động phản bác.

Tâm tư của Mạnh Viêm Bân căn bản không để ý đến việc này, chỉ lo lắng nhìn xe ngựa, vội vàng nói: “Đại sư huynh mau đưa ra quyết định đi, tiểu sư đệ mà dính mưa, nhất định sẽ sinh bệnh, bị bệnh sẽ không thoát mái, không thoát mái sẽ có thể ho ra máu, ho ra máu ta sẽ đau lòng, a, ý ta là mọi người sẽ đau lòng...”

Cố Phàm không nói gì nhìn hắn.

Tiểu sư đệ ngồi trong xe ngựa còn lo nó có mắc mưa cái đầu người, gặp mưa chính là những người ở ngoài đây này, hắn có nhất thiết phải sốt sắng như thế không?

Nhưng mà cơn mưa này đúng là phiền phức, nếu lui về, thành trấn gần nhất cũng mấy dặm, chi bằng cứ đội mưa đi, đến một trấn nào đó nghỉ lại.

Nghĩ tới đây, Cố Phàm đã quyết định, xuống ngựa dẫn theo mọi người đi bộ qua chân núi.

Sấm sét ở trên trời đùng đùng, mưa to như trút nước, hạt mưa bắn tung tóe, mờ mịt cả lối đi, trời đất như đang có thiên quân vạn mã chạy nhanh qua, tiếng móng ngựa cộc cộc và tiếng xe ngựa chuyển động không thể nghe thấy, mấy người không khỏi bước nhanh hơn.

Đi tới một nửa, đột nhiên nghe thấy tiếng nổ ầm ầm vang lên ở phía trước, kêu to đến mức chấn động cả màng tai. Hóa ra là sét đánh, như một cây roi màu tím lóe sáng, tàn nhẫn đánh vào gốc cây cổ thụ ven đường, cây cổ thụ kia ngay lập tức đổ thẳng về phía bọn họ.

Cố Phàm không kịp phản ứng, chỉ biết trơ mắt hơn nhìn cái cây to đùng ba người ôm không hết kia đập thẳng vào đầu mình. Trong chớp mắt một bóng đen phi thân lao nhanh đến, rút kiếm của mình ra, cũng không rõ hấn ra tay như nào, chỉ một tiếng kêu nhẹ, dễ dàng dùng kiếm chặn lại, cây cổ thụ kia bị hấn chỉ dùng sức của một người chém bay ra ngoài, mà người kia thì lại nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Không sao chứ?”

Cố Phàm thở phào nhẹ nhõm, vừa định nói cảm ơn với Thẩm Kinh Thương, lại đột nhiên nghe được tiếng ngựa lồng ở phía sau, hóa ra là ngựa bị tiếng sấm vừa nãy làm cho hoảng loạn.

Mấy con ngựa còn lại được trấn an rất nhanh, nhưng con ngựa đang kéo xe lại vẫn cứ nôn nóng không thôi, hai mắt tròn tròn, cặp móng giơ lên cao, không cho người tới gần. Mà trên xe ngựa Minh Uyên sợ đến méo mày méo mặt, ôm cửa xe không dám nhúc nhích.

Cố Phàm muốn tiến lên, lại bị Thảm Kinh Thương kéo lại.

“Kinh Thương?”

Đôi mắt đen láy của Thảm Kinh Thương nhìn chăm chăm nhìn y một hồi, lạnh nhạt nói: “Ta đi.”

Nói xong liền tiến lên ghì lại dây cương.

Cố Phàm bị hấn nhìn như thế, đột nhiên có chút chột dạ, đứng yên tại chỗ một lúc, liền nghe thấy tiếng nước nổ đứt quãng của tiểu sư đệ, lắc đầu nhin cơn khó chịu xuống, quay người lên xe, dịu dàng an ủi tiểu sư đệ.

Thảm Kinh Thương vẫn yên lặng kéo dây cương nhìn vào trong xe, rũ đôi mắt xuống, bàn tay bắt giắc buông lỏng dây cương ra, sờ lên cán kiếm bên hông.

Lúc này, một tia chớp to bùng đột nhiên xé rách bầu trời đen kịt, con ngựa kia vốn đã bình ổn lại, liền bị tia chớp này làm cho giật mình, chạy thẳng về phía trước như phát điên.

Mọi người đột nhiên không kịp phòng bị, xe ngựa xóc nảy chạy thẳng vào cánh rừng trong tiếng la hét của Minh Uyên.

Mà Cố Phàm ở trong xe ngựa, lúc này vô cùng buồn rầu.

Cái con ngựa này, sớm không chạy, muộn không chạy, đến lúc y lên xe ngồi thì lại chạy? Y thực sự là bị hại chết mà.

Nhưng oán thâm cũng chỉ là oán thâm, Cố Phàm chỉ đành ôm tiểu sư đệ bị đã dọa ngất đi, nhìn xem làm thế nào để có thể thoát thân, Nhưng mà hiện giờ cũng không có cách gì hay ho, kể cả việc nhảy trực tiếp xuống từ xe ngựa điên này, nếu do Thảm Kinh Thương khinh công tuyệt đỉnh nhảy xuống thì gọi là thoát thân, còn nếu dùng khinh công kém cỏi — khụ khụ, là khinh công không tốt bằng hấn của y nhảy xuống, thì được gọi là đâm đầu vào chỗ chết.

“Đại sư huynh!”

Lúc Cố Phàm còn đang rầu rĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng Thảm Kinh Thương, lấy làm kinh hãi, thò đầu ra xem, mới phát hiện hấn đã dựa vào khinh công một mình đuổi theo, sắc mặt trắng bệch bám vào thành sau xe.

Thấy Cố Phàm đã thấy mình, Thảm Kinh Thương sắc mặt khá hơn một chút, đưa tay nói: “Đưa tay cho ta, ta sắp không giữ vững được nữa.”

Hắn từ trước đến giờ trầm mặc ít nói, lúc này nói nhiều như vậy, thật sự có hơi luống cuống. Kinh công cũng không phải là dùng cho đường dài chạy gấp rút, hắn dùng hết toàn lực mới miễn cưỡng đuổi kịp xe ngựa, lúc này đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Cố Phàm cũng biết rõ tình thế nguy hiểm. Chỉ là nếu như y và Minh Uyên đồng thời nhảy xuống, Thẩm Kinh Thương nhất định là không đỡ được, thậm chí còn có thể khiến ba người đều bị thương nặng, chỉ bằng từng người xuống một.

Vì vậy y lập tức không do dự nữa, vén màn cửa ném tiểu sư đệ ra ngoài.

Thân hình Thẩm Kinh Thương hơi động, giữ lấy cổ tay Minh Uyên, vòng tay ôm vào trong ngực, lúc ngẩng đầu, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lúc này Cố Phàm cũng chuẩn bị nhảy xuống theo, nhìn thấy sắc mặt ngẩn ra của Thẩm Kinh Thương, liền nhìn theo ánh mắt hắn, sắc mặt cũng thay đổi.

Vừa nãy bởi mưa to không thể thấy rõ, hiện tại hai người mới phát hiện phía trước rõ ràng là một vách núi. Mà con ngựa kia chạy đỏ mắt, đang liều mạng xông thẳng về phía trước.

Cố Phàm muốn bắt chước nhảy xuống, nhưng mà xe ngựa lao quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng. Trong nháy mắt rơi xuống vách núi, trong lòng y hiện ra một câu nói.

Mệnh ta toi rồi!

Nhưng khi y nhìn thấy một người mặc áo đen cũng nhảy xuống cùng, bị thương chất chứa trong lòng y liền biến thành kích động chửi đổng.

Kinh Thương người nhảy xuống cùng làm cái mọe gì! Người cho rằng đây là hàng siêu khuyến mãi mua một tặng một hả!

Hai mệnh bọn ta cùng toi rồi!

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Điềm + Lam Ying

Từ nơi cao như vậy rơi xuống, Cố Phàm cảm thấy mình tuyệt đối chết chắc rồi, chỉ không xác định là sẽ ngã thành cái bánh thịt không những thể còn là thịt vụn mà thôi.

Cho nên khi y khôi phục lại ý thức, phát hiện tay chân mình vẫn nguyên vẹn, cơn kích động khiến y chỉ nhảy bật lên ăn mừng một trận.

Nhưng y chỉ vừa mới động, chân trái đã đau đến tê tái.

Thẩm Kinh Thương vẫn luôn ngồi bên cạnh lập tức đề y lại, không cho y lộn xộn nữa, đồng thời vô cùng thân thiết bắt đầu trình bày tình hình hiện giờ.

“Lúc chúng ta ngã xuống rơi đúng ngay cái đầm nước, cho nên không bị trọng thương. Chỉ là chân trái của người bị gãy. Ta mới vừa xử lý qua rồi.”

Cố Phàm cúi đầu nhìn chân mình bị bó cho thành khúc gỗ khóc không ra nước mắt.

Cái này còn không gọi là trọng thương sao? Chân của y sắp lìa thân đến nơi rồi này. Thử nói xem vì sao đều cùng là từ trên cao rơi xuống mà Kinh Thương lông tóc vẫn nguyên vẹn thế này a y sao mà khổ đến thế a khốn nạn!

Buồn bực một hồi y bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề.

“Tiểu sư đệ thế nào rồi?” Chắc cũng không bị kéo xuống đấy chứ.

“Ta ném rồi.”

Cố Phàm câm nín, Thẩm Kinh Thương vẫn cái giữ nguyên mặt gỗ nhìn sang.

“Ta đuổi theo người, y vương tay ta, ném luôn.”

Cho nên có thể nói tiểu sư đệ cứ như vậy bị ném ở trong núi một mình? Cố Phàm dở khóc dở cười nhìn Thẩm Kinh Thương vẫn tỉnh như ruồi. Nhưng mà đám người Mạnh Viêm Bân ở phía sau, nhất định sẽ tìm thấy sư đệ, y chắc sẽ không sao.

Yên lòng rồi, Cố Phàm bắt đầu đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Bọn họ hiện tại đang ngồi ở đáy vực, bên cạnh là một cái hồ sâu, chắc là cái hồ vừa này cứu mạng hai người, Cố Phàm nhìn thêm mấy lần, lại cảm thấy hồ này càng nhìn càng quen mắt.

Nói như vậy, núi hoang, vách núi, hồ nước, sự bố trí này, hình như có lẽ là địa điểm ở ẩn của Độc Vương Mộ Dung Tử Hiên, ày . . .

Nói chuyện cũ, đời trước tiểu sư đệ cùng Phong Việt Trạch có xảy ra hiểu lầm, Phong Việt Trạch nóng giận không buồn để ý đến y nữa. Đám nam sủng của Phong Việt Trạch nhân cơ hội đầu độc tiểu sư đệ. Tiểu sư đệ trốn thoát được, lại bị người đuổi giết, trượt chân rơi xuống vách núi này, được Mộ Dung Tử Hiên cứu mạng. Độc trên người y khiến cho Mộ Dung Tử Hiên chú ý. Thế là vị Độc Vương này lấy luôn y làm vật thí nghiệm chế tạo thuốc giải.

Tiểu sư đệ chỉ đành nghĩ cách để truyền tin tức ra ngoài, sau đó y không chút chần chừ chạy đến đây..

Lúc đó có bao nhiêu gian khó không cần phải nói, nhưng đến khi y nhanh nhanh vội vội chạy đến nơi thì, chỉ nhìn thấy mấy dấu hôn trên cổ của tiểu sư đệ và vẻ mặt mờ ám của Mộ Dung Tử Hiên, vì vậy y lại thêm một lần đau.

Ngược tới ngược lui cũng có thể nảy sinh tình cảm, thử thuốc thí nghiệm thuốc kiểu gì mà lại ở trên giường hả? Thân là một kẻ đóng vai trò làm nền trang trí y đây đuổi tới vừa kịp uống rượu mừng sao!

Nhưng thực lòng thì Cố Phàm cũng không thể ghét được người này. Dĩ nhiên không phải tính cách Cố Phàm thoải mái rộng lượng, kể cả đối mặt với tình địch cũng có thể bao dung được, mà là vì cũng không lâu sau, tiểu sư đệ lại tìm đến cái ôm của Phong Việt Trạch. Mộ Dung Tử Hiên so với y, ngoài việc đã cùng tiểu sư đệ chịch chịch ra, thì cũng chẳng có gì đáng để đắc ý hơn.

Hắn đích thị là một diễn viên quần chúng cao cấp đầu đội mũ xanh a.

(*) Đội mũ xanh: bị cấm sùng.

Cho nên Cố Phàm cũng không buồn quan tâm đến hắn, ngay cả nơi hắn ở cũng không thèm quan tâm luôn.

Nếu như sớm nhớ đến, Cố Phàm sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp thoát khỏi hang cộp lại rơi vào ổ sói này đâu a a a.

“Đại sư huynh?”

Thẩm Kinh Thương chú ý tới dị trạng của Cố Phàm, liền kéo tay áo y, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Cố Phàm tỉnh lại, lắc đầu một cái, sau đó nói: “Kinh Thương, người có phát hiện trong sơn cốc dưới sườn núi có gì không?”

Thẩm Kinh Thương suy nghĩ một chút, hồi đáp: “Vừa nãy đi tìm thanh gỗ, ta phát hiện trong rừng có dấu vết người sinh sống. Chắc có người ở đây.”

“Quả nhiên như thế.” Cố Phàm cười: “Đây là chuyện tốt. Chúng ta đi tìm xem.”

Muốn đi ra ngoài, trước hết là phải tìm Mộ Dung Tử Hiên. Một mặt là có thể nhờ hắn giúp điều trị cái chân gãy, mặt khác, lối ra duy nhất của khe núi này nằm ở chỗ Mộ Dung tử Hiên ở.

Y đã từng ở đây mấy ngày với tiểu sư đệ, tìm được nơi ở của Độc Vương dễ như trở bàn tay.

Vì vậy Cố Phàm thoả thuê mãn nguyện mà bò dậy, sau đó, ngay lập tức lăn đùng ra ngã . . .

“Sư huynh.”

Thẩm Kinh Thương ngồi xổm xuống lặng lẽ chìa cái tay tình bạn ra.

“Ta công ngươi.”

Cố Phàm: . . .

Thẩm Kinh Thương quanh năm luyện võ, dáng người cao to cứng cáp, cho dù công Cố Phàm, bước đi không gặp chút bất ổn nào. Cố Phàm thoải mái nằm nhào trên lưng của hắn, quay đầu sang, có thể nhìn thấy gò má tuấn lãng của hắn, cùng với đôi mắt thâm trầm không để lộ ra chút cảm xúc nào.

Châm chập, thanh niên trước mắt và bánh bao mắt tự nhiên ngày xưa này hòa vào làm một, Cố Phàm nhìn một chút, bỗng nhiên bất giác hỏi một vấn đề.

“Kinh Thương, người tại sao lại nhảy xuống cùng ta.”

Bước chân Thẩm Kinh Thương đột nhiên dừng lại, đôi mắt hơi hơi nheo, ngửa đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, làn da trắng dưới ánh mặt trời có vẻ hơi trong suốt, càng làm nổi bật lên đôi mắt đen nhánh của hắn.

“Không biết.” Hắn dừng một lúc, rồi nói lại lần nữa một cách vô cùng nghiêm túc: “Ta cũng không biết, vào lúc ấy cũng chưa nghĩ đến lý do.”

Đích xác là phong cách trả lời thương hiệu Kinh Thương. Lòng mày Cố Phàm nhướn lên, ngực như có cái gì đó xuyên qua, khoe miệng không tự chủ nhếch lên, ừ một tiếng mơ hồ.

Thẩm Kinh Thương cũng không nói gì nữa, chỉ xốc Cố Phàm lên trên thêm chút, tiếp tục bước đi, nhưng đôi tai đỏ ửng đã để lộ nỗi lòng của hắn hiện giờ.

Không khí đặc biệt này vẫn luôn kéo dài, mãi đến khi có một đại hán sát phong cảnh nhảy ra.

Chỉ thấy gã để trần thân trên, ngực có một đám lông, tay trái cầm một lưới riu bánh xe, tay phải là cái chùy đồng nanh sói, chắc phải hơn 100 ký, giẫm bước nào là lún đất bước đó, hung tợn nhìn Cố Phàm cùng Thẩm Kinh Thương, rống to: “Bọn bay là ai, mụ nội nó các người dám quấy rầy giấc ngủ của lão tử!”

Cố Phàm nhìn kỹ, mới phát hiện người này chính là tên thủ hạ gác cửa của Mộ Dung Tử Hiên. Và tấm cửa đá của hắn cũng vô cùng uy vũ dựng chẵn ở phía sau đại hán.

Y bận quan sát cửa đá, còn Thẩm Kinh Thương từ trước đến giờ ít nói, nhất thời không có ai trả lời đại hán kia.

Vì vậy đại hán không phụ sự mong đợi của mọi người – nổi giận.

“Hai thằng nhãi chúng bay, miệng chúng bay là để nói hay là để đánh rắm, cũng ăn cơm mà không biết nói tiếng người sao?”

Cổ Phàm từ trên lưng Thẩm Kinh Thương đứng xuống, nghe thấy lời này giật giật khóe miệng. Sao đời trước y không phát hiện cái tên này là kẻ mồm mép độc địa nhỉ?

Há mồm muốn giải thích, đại hán lại không nhin được, tay gơ vũ khí lên ầm ầm xông tới chỗ hai người.

Thẩm Kinh Thương phản ứng cực nhanh, nhanh tay kéo Cổ Phàm qua một bên, thân thể hấn lại nhẹ như lá cây không có trọng lực, nhẹ nhàng tránh sang bên cạnh ba thước, khiến cho đại hán kia xuyên qua không khí.

Đại hán tuy rằng cường tráng, nhưng động tác cũng rất linh hoạt, thay đổi phương hướng ngay tức thì, chùy đồng trong tay vung tới phía Thẩm Kinh Thương.

Trong tay Thẩm Kinh Thương lại đột nhiên lóe sáng, mũi kiếm lạnh lùng lóe lên, gây ra cơn rung mình, chùy đồng kia cuối cùng bị chém thành hai đoạn, còn thể kiếm vẫn cứ thế lao tới dừng ngay trên cổ đại hán.

Đại hán nhất thời không dám động, bị Thẩm Kinh Thương điểm đại huyệt quanh thân, đứng thẳng đờ một chỗ.

Cổ Phàm rất có lòng làm kẻ tiểu nhân đắc chí đi lên trước, vỗ vỗ vai Thẩm Kinh Thương, khích lệ nói: “Không tồi, không nghĩ tới thân thủ của người ngày càng tốt như vậy.”

Thẩm Kinh Thương chỉ quay đầu liếc nhìn qua y, nói rằng: “Khi còn bé toàn giúp người đuổi chó, luyện ra được.”

Cổ Phàm ghen hòng, quay đầu ho khan. Đại hán kia trợn tròn mắt, tức miệng mắng to: “Ta x mười tám đời tổ tông nhà các ngươi! Hai thằng nhãi con chúng bay mới là chó ấy!”

Bị mắng như thế, Thẩm Kinh Thương lại không hề để tâm, cầm kiếm nhìn về phía cửa đá, hỏi: “Chính là chỗ này?”

Cổ Phàm gật gật đầu. Tuy rằng tìm được chỗ cần tìm, nhưng nếu muốn mở được cửa này, e là vẫn phải dựa vào đại hán canh cửa kia, cho nên lại nhìn sang gã. Đại hán này lập tức đắc ý, nhổ một ngụm, nói rằng: “Mở to mắt ra mà nhìn. Cái cửa này là thủy ma thạch (*), muốn dùng kiếm chém nó, chỉ có kiếm gãy. Lão tử sẽ không mở cửa cho hai tên rùa con nhà các ngươi đâu!”

(*) Thủy ma thạch: Hay còn gọi là granito. Giải thích theo thời nay thì, Granito là một dạng bê tông nhân tạo làm từ vữa màu và đá dăm trộn đều, mài nhẵn thành gạch ốp lát thành phẩm (có thể có cốt thép nữa) hoặc trát trực tiếp vào công trình rồi mài nhẵn mà dân ta hay gọi là đá rửa.

Nghe lời này, thế mà trên mặt Thẩm Kinh Thương không hiện tí gì lo lắng, chỉ nhìn đại hán một lúc, thu kiếm lại, sau đó tiện tay đi tới cầm cái rìu của gã.

Đại hán đen mặt.

“Con mẹ nó ngươi định làm gì, đây là cái rìu lão tử đã dùng mấy chục năm rồi!”

Thẩm Kinh Thương không để ý tới gã, xoay người bình tĩnh gơ rìu lên. Hấn vóc người cao gầy, lưỡi rìu này ở trong tay hấn lại không có vẻ buồn cười, còn thấy vô cùng vừa tay.

Chỉ nghe ầm một tiếng, cửa đá bị bở ra thủng một lỗ rất to.

Đồng thời tứ trận còn có lưỡi rìu yêu thương của đại hán.

Cổ Phàm: . . .

Đại hán: (o)

Lưỡi rìu và chùy đồng yêu thương bầu bạn mỗi ngày bên ông a a!

Hết chương 06.

em chỉ biết cười thôi =))))))
đây là vũ khí của đại hán =)))

7. Chương 7

Biên tập: Diêm + Lam Ying

Võ công của Thanh Sơn Giáo cũng không phải không đủ tinh diệu, chẳng qua nó luôn đề cao chữ “đạo”, chú trọng việc có được vạn vật, hữu chiêu thắng vô chiêu, nhưng nếu muốn một tên nhóc chỉ biết ăn ngủ chơi ngộ đạo, thì đây tuyệt đối là cái bẫy chết người khỏi phải bàn cãi.

Mà nhìn thực lực lộ ra những ngày gần đây của Thẩm Kinh Thương, có khi là đã ngộ ra đạo kia đến tầng thứ sáu, thứ bảy rồi. Bây giờ vận dụng nội lực phá cửa đá, ngay cả một hơi thở dốc cũng không có.

Cổ Phàm còn đang kinh ngạc, bên trong cửa đá truyền đến một giọng nam.

“Vinh Sinh, người ngày càng ăn hại, đến cả cái đám mèo hoang chó dại ở đâu đến cũng có thể đánh người thành như thế này sao?”

Giọng nói kia đều đều, nhẹ nhàng, giống như một sợi dây bay theo gió, nhưng mà có thể khiến cho người ta nghe rất rõ.

Sắc mặt của đại hán đột nhiên biến đổi, thất thanh hô lên: “Đại nhân!”

Thấy chính chủ đến, Cố Phàm lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười ấm áp như gió xuân, như thể cái việc đánh người phá cửa vừa xảy ra không hề liên quan tý gì đến y, cũng không hề biết xấu hổ chấp tay, hỏi: “Có phải Độc Vương Mộ Dung Tử Hiên không? Tại hạ Cố Phàm của Thanh Sơn Giáo, biết Độc Vương ở đây, đặc biệt đến tiếp kiến.”

“Ồ.”

Người ở bên trong khẽ cười một tiếng, cũng không để ý tới Cố Phàm. Đột nhiên có một luồng khí mạnh mẽ phun ra, cửa đá nặng đến vạn cân ầm ầm sụp đổ, nện xuống đất khiến bụi mù bay tứ tung.

“Cái cửa này ngay cả tiểu tặc cũng phá được, hủy đi là vừa.”

Dứt tiếng, một bóng người đi ra sau đám bụi, chính là Mộ Dung Tử Hiên. Hắn nghiêng người dựa vào một bên vách đá, một tay quần lộn tóc bên tai, bộ y phục nhiều lớp rực rỡ màu tím khoác lỏng lẻo trên người, đôi mắt phượng hơi cong lên, như đang châm chọc, khoe miệng nhếch lên, mang theo ý cười lạnh lùng.

“Ta đã gặp rất nhiều người liều mạng, nhưng không có ai dám tới đây gây náo loạn, các người lại là trong đám tiểu số ấy. Tuy rằng ta không thể tiếp đãi các người vào bên trong ngôi, nhưng tiễn các người sang tây thiên không thành vấn đề.”

Nói xong hắn đánh giá hai người một lượt, khinh thường hất cằm lên, giễu cợt: “Rác rưởi.”

Cố Phàm . Người này giờ miệng độc hơn so với đời trước nha, chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật sự của hắn, đời trước là Mộ Dung Tử Hiên – phiên bản trị thương cho tiểu sư đệ? Tên này gọi Độc Vương cái gì, có mà Độc Miệng ấy.

Mộ Dung Tử Hiên thấy Cố Phàm bị hắn nói đến ngu người, bĩu miệng, đang muốn tiếp tục ra oai, Thảm Kinh Thương lại đột nhiên bước về trước một bước.

Ánh sáng chiếu phía sau hắn, bóng người của hắn được kéo dài ra, chiếu xuống cửa đá bị đánh sập phía sau. Thảm Kinh Thương hơi ngẩng đầu, mắt hí lại tỏ thái độ vô cùng khinh người, ánh mắt rơi trên người Mộ Dung Tử Hiên, đôi môi khẽ mở, phun ra hai chữ: “Đồ lùn.”

Mộ Dung Tử Hiên cứng người, Cố Phàm thậm chí có thể nghe thấy âm thanh hắn hóa đá.

“Người nói cái gì?”

Thẩm Kinh Thương không nói tiếp, nhưng cái vóc dáng cao hơn người khác nữa cái đầu của hắn đã nói rõ hết thấy.

Đại hán bảo vệ chủ tử nóng nảy, rống to: “Tên nhãi mi dám bắt nạt đại nhân, đại nhân hơi lùn thì đã làm sao, mi có bản lĩnh so thử với lão tử coi!”

Rắc rắc. Đầu gối Mộ Dung Tử Hiên lại trúng một mũi tên (*), cứng đơ.

() Đầu gối trúng tên: Ví von với việc bị đâm chọc, chọc ngoáy đau đớn mà không làm gì được. Đầu gối là nơi rất quan trọng, bị thương ở đó xác định khỏi đi luôn, cho nên thời xưa đánh trận thường bắn tên vào đầu gối đối phương.*

Cố Phàm lặng lẽ xoay đầu qua.

Thực ra Kinh Thương và đại hán mới là – Độc Miệng Vương chân chính.

Qua lúc lâu Mộ Dung Tử Hiên mới từ trong sự đả kích dữ dội này khôi phục lại, cắn răng nghiêng lợi nhìn Thẩm Kinh Thương.

Theo Cố Phàm quan sát, lưng của hắn lúc này thật hình như đã uốn đến mức thẳng vô cùng, đầu hình như cũng đang cố ngẩng lên để cao hơn . . .

“Các người tới đây làm gì?”

“Tại hạ vô ý mạo phạm.” Vì để tránh cho Thẩm Kinh Thương tiếp tục phun thêm lời nói sát thương, Cố Phàm đành phải cướp lời, đồng thời chuyển lực chú ý của Mộ Dung Tử qua đây: “Tới nơi này chỉ là muốn thỉnh cầu Độc Vương hai việc, mong rằng Độc Vương có thể đáp ứng.”

Tư thế của y nhún nhường vô cùng, Mộ Dung Tử Hiên chịu đủ tàn phá cảm thấy đã tìm lại được chút thể diện, sắc mặt có hơi hòa hoãn.

“Ồ? Chuyện gì?”

“Một là muốn nhờ Độc Vương trị liệu giúp cái chân này, hai là xin Độc Vương thả chúng ta ra khỏi cốc.”

Mộ Dung Tử Hiên hừ mũi lạnh nhạt lên tiếng: “Dựa vào đâu mà ta phải giúp các người?”

Cố Phàm đã sớm biết tính cách tên này ngoài độc được ra thì không để cái gì vào mắt cho nên nhất định sẽ nói vậy, cũng không nóng vội, chỉ khoan thai nhìn hắn, sau đó mở miệng, nói ra một chuỗi tên thuốc.

“Tây Ma Hoàng một chỉ (*), gổ quế một chỉ, xuyên khung ba chỉ, tô diệp hai chỉ . . . “

() Chỉ: đơn vị trọng lượng, mười chỉ là một lượng*

Mộ Dung Tử Hiên vốn đang lơ đãng nghe, ánh mắt lại sáng dần.

“Đây đều là thuốc độc?”

Cố Phàm ngừng lại, hơi mỉm cười nói: “Không sai, bách thảo chi độc. Ta biết cách phối, cũng biết giải như thế nào.”

Điều này cũng nhờ vào mảnh tình dăng cho tiểu sư đệ. Đúng vậy, năm đó tiểu sư đệ chính là bị hạ loại độc này. Một nam sủng không rõ lại lịch của Phong Việt Trạch, trong tay lại có bách thảo chi độc thất truyền trong giang hồ, vì muốn được tranh sủng nên đã lấy ra dùng. Kết quả Mộ Dung Tử Hiên lại thấy hứng thú với độc này, mất ăn mất ngủ nghiên cứu về thuốc, thuốc độc cùng thuốc giải này về sau là do tiểu sư đệ nói cho Cố Phàm, nên ngày hôm nay Cố Phàm mới nói ra được.

Tuy nói dùng thứ mà Mộ Dung Tử Hiên đã chế ra để trao đổi với chính hắn thì có hơi thất đức, nhưng dù sao tên này cũng không biết, cho nên Cố Phàm hết sức yên tâm thoải mái, mỉm cười chờ hắn thỏa hiệp.

Đúng như dự đoán, Mộ Dung Tử Hiên bắt đầu dao động, nhưng vẫn cứ mạnh miệng.

“Bách thảo chi độc thì đã sao, chẳng nhẽ ta lại không phối được sao?”

Thấy cá đã cắn câu, Cố Phàm quyết định thu dây câu lại.

“Độc Vương đương nhiên là phối được rồi, nói không chừng đã biết đến phương thuốc này rồi ấy chứ, còn có thể thay đổi phối ra phương thuốc tốt hơn. Không bằng chúng ta đi vào trong ngồi một chút, tại hạ từ từ nói cho Độc Vương nghe?”

“Hừ, ta vốn không lạ gì với độc được. Nếu người đã muốn chia sẻ, ta nghe chút vậy.”

Cố Phàm cười thâm trong bụng, trên mặt vẫn là vẻ bối rối.

“Vậy chuyện của tại hạ?”

Mộ Dung Tử Hiên liếc y.

“Ta đương nhiên nhân tiện sẽ làm.”

Nói xong bước vào bên trong động.

Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương đang muốn đi theo, vị đại hán đang bị điểm huyết vội vàng kêu lên: “Đại nhân, đại nhân, ta làm sao bây giờ?”

Mộ Dung Tử Hiên cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng truyền lại một câu, nhưng có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt.

“Không phải là người cao lắm sao, vậy cứ đứng bên ngoài đó thay cho cửa đá kia đi.”

Sau gáy đại hán chảy mồ hôi lạnh, nếu không phải không thể động đậy thì quả thực đã ôm mặt khóc chạy mất rồi.

Uhuhu, tại sao bị tổn thương luôn là gã!

Tiểu kịch trường:

Đây một câu chuyện rất ngược~

Ngày xưa ngày xưa, đúng, đây là mở đầu tiêu chuẩn.

Xưa ời là xưa, có một vị Độc Vương danh chấn thiên hạ.

Trên có thể ngao du khắp thiên hạ, dưới có thể là hình mẫu công quân tiêu chuẩn.

Lúc tao nhã có thể chơi đùa với trăm loại độc, lúc thô lỗ có thể chém ngang eo kẻ địch.

Có khi tà ác, có khi mị hoặc, có khi bạo ngược, có khi ngạo kiều . . . có khi . . .

Nhưng đây là một câu chuyện rất đau lòng, khiến chúng ta đành phải đau thương cùng nhau hát vang lên ‘Mộ Dung chiều cao chi ca’. (*bài ca về chiều cao của Mộ Dung =]]]]]]]]]]]]]]*)

Mộ Dung Tử Hiên cao một mét bảy, là công cũng chỉ một mét bảy, khí phách đầy người cũng một mét bảy, đôi khi bán manh (*cute*) cũng vẫn một mét bảy, đập cửa đẹp trai cũng một mét bảy, phong hoa tuyết đại một mét bảy, một mét bảy a ~~ Độc Vương cao một mét bảy . . .

8. Chương 8

Mộ Dung Tử Hiên là một kẻ rất thích hưởng thụ. Chỗ ở của hắn tuy rằng từ bên ngoài nhìn vào không có gì đáng chú ý, nhưng bên trong lại là cả chốn bồng lai.

Bước vào cửa, đập vào mắt là đám đá lởm chởm nhọn hoắt đầy nguy hiểm, phía trên là dây tử đằng xanh thẫm vắt qua, vừa vặn có thể trở thành bức bình phong thiên nhiên, phong cách cổ xưa, có mùi hương liệu thoang thoảng xung quanh. Dời bước vào trong, một trần đèn chân gà kiểu cổ bằng bạc rỗng đứng ở giữa, chân cao ba thước, khắc hoa văn rườm rà, ánh nền màu vàng chập chờn, chiếu lên phiến đá màu xanh hiện lên thứ ánh sáng lập lòe.

Không chỉ có vậy, trong động phủ còn có cả ôn tuyền (*), đời trước khiến Cố Phàm hâm mộ đến cảm tức đồ kỵ a.

() Động phủ: Xây dựng tòa phủ trạch ở trong động.*

Ôn tuyền: Suối nước nóng.

Như thế nào gọi là chênh lệch, thế này chính là chênh lệch chứ sao. Chẳng trách y không چرا được tiểu sư đệ mà Mộ Dung Tử Hiên lại có thể, có thể thấy đây chính là tiêu chuẩn làm công thời buổi này a, tiền thôi không đủ, nhất định phải thật nhiều nhiều tiền mới tốt.

Vì vậy thanh niên nghèo khó Cố Phàm nhịn xuống hận thù ngùn ngụt với bọn nhà giàu đọc ra tên thuốc, sau đó nhanh nhẹn chuồn về phòng Mộ Dung Tử Hiên đã chuẩn bị cho y, mất điếc tai ngơ kệ đời, lại phát hiện Thảm Kinh Thương ở phía sau diu y hoàn toàn không có ý định dời đi.

“Kinh Thương? Người về phòng của mình đi.”

Thảm Kinh Thương nghiêng đầu, đôi mắt đen lấy tỏ ra oan ức.

“Hắn không sắp xếp phòng cho ta.”

Cố Phàm sững sốt, mới nhớ ra vừa nãy Thảm Kinh Thương mồm miệng thổ tào sặc bén, không khỏi đỡ trán. Cái tên Mộ Dung Tử Hiên này có cần phải có thù tất báo như vậy không chứ, lòng dạ hẹp hòi vậy sao hắn không đi làm tiểu thụ đi chứ.

Dù có oán thâm thì oán thâm, vấn đề về chỗ ở cho Thảm Kinh Thương nhất định phải giải quyết. Cố Phàm do dự một chút, lại hỏi: “Nếu không . . . người ở cùng ta?”

Thẩm Kinh Thương nghe vậy cũng không phản ứng gì đặc biệt, chỉ ừ một tiếng nhỏ, đi thẳng vào giường ngồi, nói rằng: “Ta muốn ngủ trên giường cùng sư huynh.”

Cố Phàm lắc lắc đầu, đóng cửa lại, một chân nhảy đến cạnh bàn, vừa rót cho mình một ly trà vừa cười nói: “Người nói như vậy, lẽ nào ta lại cho người ngủ dưới đất sao?”

Nghe vậy, Thẩm Kinh Thương mặt nghiêm túc lên án: “Khi còn bé cũng không phải là chưa từng.” Dừng một chút: “Huynh cũng từng ngủ với Minh Uyên.”

Cố Phàm mới vừa uống một hớp nước, chợt nghe lời này đau lòng vô cùng bị sặc, ho sù sụ đỏ cả mặt.

Ngủ cùng với tiểu sư đệ gì chứ, tiểu sư đệ khi đó mới tám tuổi thôi à, sao có thể nói ám muội như thế! Hơn nữa y từng kêu Kinh Thương ngủ dưới đất sao? Sao y không nhớ gì hết vậy.

Ho khan một hồi y cảm thấy có một bàn tay ở sau lưng vỗ nhẹ, vừa định ngẩng đầu lên nói tạ ơn, đã thấy Thẩm Kinh Thương không hiểu sao thở dài, nhìn sao cũng thấy nó đang thiếu đòn.

“Sư huynh cứ tránh ta ta phải làm sao.”

... chờ chờ, tiểu tử ngươi phản rồi!

Thẩm Kinh Thương nhìn y chăm chăm, đôi mắt vừa đen vừa sáng, đột nhiên không báo trước nhanh tay đoạt đi tách trà, đặt môi đúng vào chỗ y vừa chạm qua, uống hết nửa chén còn lại.

“Trà này sư huynh không cần uống nữa, cẩn thận lại sặc.”

Cố Phàm mặt mày đỏ bừng bừng, lại càng ho dữ dội hơn.

“Khụ khụ, ngươi cũng nên gặp Mộ Dung Tử Hiên để tìm một phòng nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Kinh Thương bình tĩnh buông lỏng Cố Phàm ra, một lần nữa ngồi lên giường, yên lặng nhìn lại.

Cố Phàm hết lời để nói.

Đây là tỏ ý nếu y không đồng ý thì hẳn sẽ lấy chăn đệm nằm dưới đất phải không, cái này chuẩn không cần chỉnh đi.

“Được rồi, ngươi ở cùng với ta.”

Giá trị vũ lực đến mười đại sư huynh không tổn thương người nổi a!

Chỉ có điều, tối hôm đó Thấm Kinh Thương nằm trên giường vô cùng ngoan ngoãn, khiến cho Cố Phàm không lấy đâu ra lý do đuổi hắn đi. Sáng hôm sau thức dậy, bởi vì Cố Phàm đi đứng bất tiện, Thấm Kinh Thương thân thiết đưa bữa sáng đến cho Cố Phàm, tự tay đút cho y ăn.

Đương nhiên, nếu động tác đút cơm này dịu dàng hơn một chút thì tốt rồi.

Ấy cái bánh bao này hắn không thể từ từ rồi đút sao, hắn tưởng dễ nuốt như kiếm nhét về vỏ hủ?!

Vì vậy sáng sớm trong phòng Cố Phàm truyền ra chút tạp âm.

“Chờ một chút, Kinh Thương, ngươi muốn làm gì!”

“ . . . ”

“Lớn như vậy, đừng, ngươi đừng nhét vào nữa!”

“ . . . ”

“Ưm ưm a a.”

“Đừng nhúc nhích.”

Kể từ ngày hôm đó, giữa các hạ nhân trong cốc bắt đầu lưu hành đủ lời đồn đại.

Tỷ như Thấm Kinh Thương từ sáng sớm đến tối muộn, kim thương bất đảo.

Tỷ như Thấm Kinh Thương dục cầu bất mãn, bạch nhật tuyên dâm. (*)

() Kim thương bất đảo: Vốn chỉ anh hùng vô lâm lúc ngăn địch sử dụng vũ khí lạnh là “súng”, nay thường được người ta dùng để chỉ người đàn ông có tính dục rất mạnh mẽ trong chuyện phòng the.*

Bạch nhật tuyên dâm: Ban ngày cũng làm chuyện đó.

Bởi vì hai người bọn họ đã làm thỏa mãn cõi lòng của những người thích bất quá (*chuyện tám nhảm*) thích yêu sách, cho nên thái độ của Mộ Dung Tử Hiên đã tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, chuyện này để sau hãy nói.

Dù như thế nào, trải qua mấy ngày dần vật, chân Cố Phàm cũng dần lành lặn, mà dưới sự yêu cầu quyết liệt từ phía y, Mộ Dung Tử Hiên cuối cùng cũng rủ lòng từ bỏ sắp xếp thêm một căn phòng nữa cho bọn họ. Cố Phàm sau khi giành được tự do quả thực nước mắt tràn mi, quyết định buổi tối ra ngoài đi dạo, hưởng thụ một chút cuộc sống “độc thân” mà y đã đánh mất và mới giành lại được.

Viện tử quá lớn, bầu không khí quá tốt, ánh trăng quá đẹp, vì vậy bạn học Cố Phàm vĩnh rầu đắc ý thuận theo tự nhiên – lạc đường. Nhưng lúc này tất cả mọi người đã ngủ, động phủ to lớn như thế này chỉ còn mình y thức, ngoài việc bối rối ra y cũng chỉ biết tìm lối đi trong mờ mịt.

Cái địa hình xoắn xuýt títt mù thế này có khi cũng dùng để làm trận pháp phòng ngự nhỉ, có ai lại đi chế nhà mình giống y cái mê cung không hả lật cái bàn!

Cố Phàm vừa tìm đường lại vừa oán thán, đột nhiên phát hiện phía trước có ánh sáng, cảm thấy quá bất ngờ, trong đầu bỗng nảy ra câu chuyện hồn ma ăn thịt người đã từng nghe trước đây, cả chuyện hồ ly tinh ăn thịt người, quá trình rất đơn giản, kết cục lại giống nhau, một thư sinh ngáo ngơ lạc đường, gặp phải một luồng ánh sáng, kết quả là nhoằm nhoằm nhoằm, sau đó bị ăn sạch.

Chiều theo tình huống trong câu chuyện, người sắp bị ăn hình như là y?

Cố Phàm lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng, thề tự vả cho mình cái bạt tai.

ĐM, y nghĩ đến chuyện tốt hơn không được sao, tỷ như dưới ánh trăng sáng mỹ nhân xuất hiện chẳng hạn?

Tự mình phỉ nhổ mình, bước chân của y không tự chủ giảm nhẹ, lặng yên không tiếng động đi đến nơi đó, dựa vào ánh đèn, mới phát hiện nơi này là một cái giếng trời, ngửa đầu lên là có thể thấy trăng trôi trên cao, sao sáng lấp lánh, một ngọn đèn chiếu sáng bên cạnh, hoa quỳnh lặng lẽ bung nở, dưới ánh trăng lạnh lẽo khê hé ra nhụy hoa màu trắng. Mộ Dung Tử Hiên đứng ở giữa, mái tóc đen dài mềm mại như lụa, tay áo bào mở ra, tựa như theo gió mà đến, lại như muốn cười phong mà đi.

Cố Phàm vẫn thần thờ, bỗng phát ra chút tiếng vang, Mộ Dung Tử Hiên lập tức quay đầu lại, liếc nhìn y, chân mày cau lại.

“Sao ngươi lại ở đây, chắc là lạc đường? Nếu ngươi muốn về ngủ, phòng khách ở bên kia, nếu ngươi muốn ăn vụng, nhà bếp ở bên này.”

... Lẽ nào y ngoại trừ ngủ thì chỉ biết ăn thôi sao? Cố Phàm căm hận nhìn hẩn chằm chằm, cảm thấy khí chất “trích tiên” mình vừa mới thấy nhất định là ảo giác, khá là khó chịu nói: “Ta đương nhiên là đến ngắm hoa. Ngươi tới để làm gì?”

“Hoa quỳnh có thể làm thuốc, ta ở đây chờ nó nở mà thôi.” Mộ Dung Tử Hiên khinh thường lườm y một

cái: “Hơn nửa đêm ra ngoài ngắm hoa, người bị đàn hả.”

Cố Phàm: “. . . .”

Không được, y phải hòa nhau với tên này một ván!

Suy nghĩ chốc lát, Cố Phàm cũng không để ý tới Mộ Dung Tử Hiên, chạy nhanh đến nhà bếp, lúc đi ra trên tay cầm một bó dưa thật lớn, rút ra một chiếc dưa cho đối phương.

“Người bẻ nó đi.”

Mộ Dung Tử Hiên nhận lấy, mặt không cảm xúc nhẹ nhàng bẻ, rắc, dưa gãy dễ dàng.

Cố Phàm thoải mái gật gật đầu, cầm một nắm nhỏ dưa cho hắn.

Mộ Dung Tử Hiên cầm qua, bẻ gãy.

Cố Phàm giật khóe miệng, thêm lần nữa lấy một lượng lớn cho hắn.

Mộ Dung Tử Hiên bẻ gãy.

Cố Phàm lau trán, dưa luôn số dưa còn thừa lại cho hắn.

Răng rắc, dưa huynh toàn bộ chết trận.

... Cố Phàm cào tường.

CMN cái đám cao thủ võ lâm thật khiến người ta hờn ghét mà! Y làm người rất hiểu được đạo lý không thể sống quá quái gở cũng không thể nói quá ác mồm sống cá nhân sẽ bị vận mệnh chà đạp nên là phải cùng nhau đoàn kết mới có sức mạnh!

“Phụt.”

Nhìn Cố Phàm xoắn xuýt muốn khóc không được, Mộ Dung Tử Hiên vốn luôn nghiêm mặt không nhịn được nghiêng đầu cười một tiếng.

Vì vậy Cố Phàm càng thêm bi phẫn. Y muốn thuyết giảng cho hắn chứ không phải làm trò hề cho hắn mà!

“Khụ.”

Thấy Cố Phàm như muốn dùng dao chém người, lương tâm Mộ Dung Tử Hiên cuối cùng cũng nhận ra, ho khan một tiếng.

“Thật ra ngươi muốn nói gì ta cũng hiểu.”

“Ừm.”

“Ta phát hiện, tuy đầu óc ngươi không bình thường, nhưng cũng là người tốt.”

“ . . . Ừ.” Ừ em gái mi ấy, cái gì gọi là đầu óc không bình thường, tên này rõ ràng là có thành kiến, có thành kiến mà!

Hơn nữa y lại bị tên tình địch đời trước phát tặng phiếu người tốt sao? Cảm giác thật thua kém.

Căn cứ vào nguyên tắc làm gì cũng không để mình chịu thiệt, Cố Phàm vùng vẫy từ vực sâu giận hờn bò ra, tươi cười dịu dàng và chân thành: “Thực ra, ngươi cũng là người tốt. Ta và sư đệ của ta cũng cảm thấy như vậy, đặc biệt là tiểu sư đệ của ta.”

Tiểu sư đệ, hắn từng gặp chưa nhỉ? Mộ Dung Tử Hiên không khỏi nghĩ lại một chút, nhưng cái vấn đề còn con này không có ảnh hưởng gì đến hảo cảm hắn dành cho Cố Phàm hết.

Hai người đồng thời than thở trong lòng.

“Đây thực sự là người tốt (khốn nạn) a!”

9. Chương 9

Biên tập: Diễm + Lam Ying

Những tháng ngày chờ đợi ăn no chờ chết trôi qua nhanh vô cùng. Chân Cố Phàm đã khá hơn nhiều, đương nhiên là phải rời khỏi động phủ rồi, nhưng lúc này lại có chuyện phiền muộn tìm đến.

Đời trước khi tới đây, vì tiểu sư đệ lại có thêm một mùa xuân khác khiến y cảm thấy uất ức, chỉ có thể hậm hực trong lòng chứ không thể bộc phát ra ngoài, lại không muốn cứ rời đi như vậy. Mỗi lần thấy bọn hắc ngọt ngào ngào ngào, Cố Phàm chỉ đành im lặng nghiêng răng, thiếu điều tự mình chọc mù hai mắt. Mà Mộ Dung Tử Hiên đương nhiên cũng không tỏ ra dễ chịu với y, nhưng vì vuốt mặt nể mũi tiểu sư đệ

nên không tổng cổ y đi thôi.

Thế mà đời này, khi y phải đi, đêm hôm trước Mộ Dung Tử Hiên còn ôm bầu rượu đến tiễn. Thực là khiến cho Cố Phàm cảm thấy thế giới quá ảo diệu.

“Mộ Dung, người làm gì vậy?”

Đúng thế, kể từ lần thổ lộ tình cảm (?) lúc trước tới nay, xưng hô của hai người thay đổi thành Mộ Dung và A Phàm.

Về phần ý kiến của Kinh Thương ư? Quên rồi.

Mộ Dung Tử Hiên quơ quơ bầu rượu, nhếch môi cười nói: “Sao nào, người sắp đi rồi, đến cả ngồi uống bình rượu với ta cũng không được sao? Đây chính là tác phẩm tâm huyết của ta đây.”

Cố Phàm bị nụ cười thoáng qua của hắn làm cho cảm động, vội vàng nâng tay nhận cốc, uống ực một ngụm, khen: “Thật tuyệt vời. Nhưng người chuyên về chế độc, sao lại có thể làm ra cả rượu?”

Mộ Dung Tử Hiên cười không nói, đợi cho Cố Phàm uống được khá nhiều, dựng ngón tay, đặt ở trên môi, trên mặt là nụ cười đắc ý.

“Tất nhiên nó là tác phẩm tâm huyết của ta rồi. Nhưng không phải là rượu này, mà là bách thảo chi độc có trong rượu.”

Nghe xong lời này, Cố Phàm phun hết cái đồng trong miệng ra ngoài.

Mộ Dung Tử Hiên mặt lạnh tanh lau đi chỗ rượu trên mặt, vỗ vỗ vai Cố Phàm, vẫn giữ cái giọng cầu được khen ngợi cầu được tán dương mà hót: “Người thấy ta tốt chưa. Thuốc này vừa chế ra, liền mau mau chóng chóng đưa cho người dùng thử luôn.”

Thử em gái người! Người cho là vừa làm ra món ăn mỹ vị sao? Đây là độc được là độc được đó! Cố Phàm chỉ muốn bóp chết cái thằng khốn nạn đểu giả này ngay lập tức: “Người cũng chế được luôn thuốc giải rồi đúng không, mau đưa cho ta!”

“Thật là đáng tiếc, người đang phung phí của trời đấy.”

Mộ Dung Tử Hiên buồn rầu chỉ trích, không khác gì khuê nữ nhà mình bị người đời ghét bỏ.

Cố Phàm xù lông: “Ít nói nhảm, đưa thuốc giải ra đây!”

Mộ Dung Tử Hiên lưu luyến chậm rãi móc cái bình nhỏ ở trong ngực ra, Cố Phàm nhanh tay đoạt lấy, hắt lại nhanh tay rút về, híp híp mắt.

“Thuốc giải kia của người còn thiếu mấy vị thuốc, ta đã bổ sung vào rồi. Nhưng thuốc này sẽ có tác dụng phụ, người không ngại thì cứ dùng đi.”

Tác dụng phụ? Sao đời trước y không biết.

Nhưng mà trước đây khi tiểu sư đệ được giải độc, y cũng không ở bên người. Chẳng qua nhìn thấy tiểu sư đệ từ đầu đến chân toàn thân nguyên vẹn, tác dụng phụ hẳn cũng không có vấn đề gì lớn lắm ha.

Vì thế y yên tâm uống hết cả lọ thuốc giải, lúc bỏ cái lọ xuống, mới phát hiện Mộ Dung Tử Hiên đang nhìn y kinh ngạc, trên mặt hần tự dưng như nở hoa, không hiểu gì nên y hỏi.

“Làm sao vậy?”

Mộ Dung Tử Hiên lập tức phục hồi tinh thần, sắc mặt cổ quái, cười khan nói: “Người uống nhiều như vậy, tác dụng phụ khẳng định cũng rất mạnh, nên mau trở về tìm sư đệ của người đi, ta không tiếp người nữa.”

Cố Phàm sững nghĩ cảm thấy có lý, nhoáng cái đã thấy Mộ Dung Tử Hiên nhảy ra xa mười trượng, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng đâu.

Ế ... chẳng lẽ tác dụng phụ thật sự lợi hại thế sao?

Y tỉ mỉ kiểm tra cả người một lượt, cũng không thấy có gì khác khác, nhưng phản ứng của Mộ Dung Tử Hiên thật sự khiến y có hơi hoảng, y quyết định quay về tìm Thẩm Kinh Thương.

Thế mà vừa đi được nửa đường, y thấy bụng dưới như có cây đuốc bùng lên, lại càng lúc càng thấy có gì đó sai sai, muốn bước chân đi nhưng lại vô cùng khó khăn.

Cái gọi là tác dụng phụ, chẳng lẽ, là cái đó trong truyền thuyết . . .

Cố Phàm cảm thấy rất muốn khóc. Cho nên tiểu sư đệ đời trước cũng là vì cái này nên mới bị Mộ Dung Tử Hiên ăn sạch ăn sẽ sao? Bảo sao y có vắt chân lên cổ chạy tới cũng không kịp, Mộ Dung Tử Hiên có mặt ở đó như củi khô gặp lửa, thời buổi này có một nghề cho bản thân cũng vô cùng quan trọng a.

Không được, tình huống ngàn cân treo sợi tóc này lại khiến y nghĩ về mấy cái linh ta linh tinh gì vậy. Cố Phàm hô hấp dần dần nặng nề, lửa nóng dưới đan điền như sắp lan khắp cơ thể.

Thế nào gọi là nằm không cũng trúng đạn, nằm không cũng trúng đạn là như này nè!

Y lão đảo đi về phía trước, nhưng lại ngã sấp xuống dưới đất thở phù phù, cảm thấy toàn thân không khác gì ngâm trong nham thạch, cổ họng không phát ra được tiếng nào.

Lúc này lại thấy bóng người mờ mờ mịt mịt xuất hiện trước mắt, dừng lại bên cạnh y, chọc chọc vô người y, gọi: “Đại sư huynh?”

Nghe thấy giọng nói này, Cố Phàm thật lòng muốn tìm cái lỗ chôn mình cho xong. Từ khi nghe thấy Mộ Dung Tử Hiên gọi y A Phàm, Kinh Thương không thèm để ý đến y nữa, thế mà lúc này bỗng nhiên ở đâu xuất hiện, khiến cho cái may mắn muốn tìm chỗ yên ắng chịu đựng của y phải mờ đi mất.

Vì vậy Cố Phàm tràn đầy bi phẫn trong lòng cố gắng vươn tay ra, gạt móng vuốt của Thẩm Kinh Thương đang đặt trên người y ra.

“Người”

Thẩm Kinh Thương trầm mặc, sau đó đột nhiên nhanh tay bế ngang Cố Phàm. Cố Phàm sợ hết hồn, muốn giãy dụa nhưng không còn chút sức lực nào, mặc cho Thẩm Kinh Thương im lặng ôm y về thẳng phòng, ngã mạnh xuống giường.

... Thế diện đại sư huynh của y a!

Cố Phàm nằm trên giường, dùng ánh mắt lạnh trù Thẩm Kinh Thương.

Sắc mặt Thẩm Kinh Thương còn kém hơn y nhiều. Nhiều năm rồi Cố Phàm chưa từng thấy hắn lộ ra vẻ mặt như thế, lập tức co rúm lại.

“Huynh trúng xuân dược?”

“Ừm.” Cố Phàm từ trong ra ngoài nóng như là hỏa thiêu, nói một tiếng mà đã thở hồng hộc.

Yên lặng chốc lát, Cố Phàm cho rằng hắn cứ thế mà đi luôn, thì Thẩm Kinh Thương lại đột nhiên cúi người xuống, hôn mạnh lên đôi môi y, hơi thở hỗn loạn như là đang muốn phát tiết bất mãn, nhiệt độ cơ thể dễ dàng truyền cho nhau qua quần áo.

Cố Phàm giật mình quay đầu đi, cảm thấy thân thể mình trở nên cực kỳ mất cảm, không tự chủ được muốn nắm lấy cái gì đó, ngón tay lại thuận theo vai Thẩm Kinh Thương đi lên, kéo búi tóc của hắn xuống.

Mái tóc tán loạn theo đó buông xuống thái dương Thẩm Kinh, che đi nửa bên mặt hắn, khiến cho người ta không thể nhìn rõ vẻ mặt hắn hiện nay ra sao. Cố Phàm đột nhiên như lấy lại tinh thần, đẩy mạnh Thẩm Kinh Thương ra.

Y chưa bao giờ có tâm tư mơ mộng gì đó đối với Thẩm Kinh Thương, giờ khắc này nghe thấy tiếng tim mình đập như nổi trống mới bỗng thấy hoảng hốt.

Thẩm Kinh Thương bị tránh né, cũng không tiến thêm bước nào nữa, đứng thẳng ở bên giường, ánh mắt tối sầm, lúc sau đột nhiên thở dài, rồi đến gần, thân thiết xoa mặt Cố Phàm, đầu ngón tay hơi cong, chỉ là cọ nhẹ nhàng, khuôn mặt lại vẫn cứ không biểu cảm như cũ, chỉ có đôi mắt là sáng đến kinh người.

“Nếu sư huynh đã trúng xuân dược, cũng chỉ có ta tới giúp huynh giải quyết.” Nói tiếp: “Hay là người muốn tìm người khác?”

Cố Phàm nghiêng đầu tránh né, từ kẽ răng nghiêng ra một câu: “Xuân dược này cũng không mạnh lắm, ta không tìm ai hết, tự mình chịu được.”

Vẻ mặt Thẩm Kinh Thương nghiêm túc như đang thảo luận học thuật gì đó, nói chắc như đinh đóng cột: “Cố chịu không nổi đâu.”

Cố Phàm bỗng giận dữ vô cớ, mặc kệ cả người đang khó chịu, đứng dậy muốn cãi nhau một trận, không cẩn thận lại đụng phải cái thành giường — bất tỉnh.

Thẩm Kinh Thương vẫn giữ nguyên tư thế một tay đang đỡ lấy Cố Phàm, nhất thời ngẩn người, nhéo nhéo y mấy cái, Cố Phàm cũng không tỉnh.

Vì vậy hắn lại rơi vào sâu não.

Buồn bực một hồi, nhìn ánh nắng loang lổ ngoài cửa sổ, trên mặt Thẩm Kinh Thương hiện lên tia cười như có như không, rồi thoáng cái biến mất.

Trùm chăn lên người Cố Phàm, lại nhét cẩn thận các góc chăn, hắn mới đứng lên lấy kiếm ở trên bàn, đi ra khỏi phòng.

Thuốc trên người đại sư huynh, không cần nghĩ cũng biết là ai hạ.

Mà lúc này Mộ Dung Tử Hiên thì đang thoải mái dựa vào ghế, hai chân duỗi thẳng, vắt lên nhau, vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy Thẩm Kinh Thương mang kiếm đi tới, nhứ mày chế nhạo nói.

“Là người? Nhanh vậy đã ra rồi à.”

Thẩm Kinh Thương đối với tên này vô cùng thiếu kiên nhẫn, mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

“Là người làm.” Dùng luôn câu khẳng định.

Mộ Dung Tử Hiên đứng lên, hai tay ôm trước ngực, nghiền ngẫm đánh giá hẳn: “Đây không phải loại thuốc gì quá lợi hại, A Phàm cũng sẽ không làm sao hết. Sao, ngươi muốn tìm ta đòi lẽ phải hả? Cái loại được tiện nghi còn muốn khoe mẽ.”

Thẩm Kinh Thương lạnh lùng liếc hẳn, chậm rãi nói rằng: “Huyết san hô, nhân sâm ngàn năm, thiên sơn tuyết liên.”

Mộ Dung Tử Hiên biến sắc: “Ý ngươi là gì?”

Thẩm Kinh Thương bổ sung thêm câu: “Lần trước lúc ngươi lấy ra, ta đã nhìn thấy. Lúc ngươi thả lại, ta cũng nhìn thấy.”

Mộ Dung Tử Hiên: “. . . .”

Xin lỗi hẳn sai rồi.

Cho nên nói đánh chó cũng phải ngó mặt chủ (này), không nghe lời người đi trước, thiệt thòi ngay trước mắt a!

10. Chương 10

Biên tập: Diễm + Lam Ying

Cố Phàm đến tận trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Kinh Thương đang khoanh tay đứng im bên giường nhìn y.

Nhớ tới chuyện trước đó, mặt y trắng bệch, lập tức kiểm tra quần áo trên người một lượt, sau đó mới lúng túng hỏi: “Ngươi...sao còn ở đây làm gì?”

Thẩm Kinh Thương mím môi, dường như không vui lắm, trả lời đầy lạnh lùng: “Chăm sóc huynh.”

Cố Phàm gật gật đầu, miễn cưỡng mở miệng: “Đa tạ.”

“Không cần cảm ơn. Chỉ cần sư huynh lần sau đừng có ăn đồ linh tinh người ta đút cho là được.”

Đút cho ăn cái gì, Kinh Thương dám coi y là động vật ăn tạp sao? Cố Phàm thầm nghĩ rằng. Y suýt chút nữa bị ấy ấy kia kia, bây giờ lại còn bị ăn mắng, món nợ này phải ghi sổ, đúng, tính hết lên người tên Mộ Dung Tử Hiên.

Ngẫm thấy chuyện báo thù nên thực hiện trong âm thầm thần không biết quỷ không hay, phải dìm cho kẻ thù chết không còn xương cốt để không ai có thể truy ra thủ phạm, Cố Phàm quyết định chuyện này để sau đã.

Hiện tại quan trọng nhất là . . .

“Giờ nào rồi.”

“Buổi trưa. Người ngủ một ngày rồi.”

Cái gì!

Cố Phàm thấy bây giờ đầu cũng hết đau rồi, tay chân cũng linh hoạt rồi, tinh thần tỉnh táo lắm rồi, giãy giụa bò dậy khỏi giường.

Thẩm Kinh Thương im lặng đỡ y, đám tóc ngớ ngẩn lại quơ quơ.

“Không cần phải gấp, đại hội võ lâm không đi cũng không sao.”

“Không được, thân là đại đệ tử Thanh Sơn Giáo, ta nhất định phải trình diện.”

Đúng thế, bình thường lơ là thì không sao, nhưng Cố Phàm vẫn nhớ trên lưng mình mang nhiệm vụ phải phá tan âm mưu của ma giáo, cứu vãn Thanh Sơn Giáo nhân tiện cứu luôn cả đại nghiệp của võ lâm nữa!

Cố Phàm nghĩ như thế, vội vã xông thẳng ra ngoài.

Chạy được một lúc, y đột nhiên nhớ đến một việc quan trọng.

“Ồm, cửa ra ở đâu nhỉ?”

Thẩm Kinh Thương im lặng một lúc, mới giơ ngón tay chỉ hướng.

“Ta đã hỏi Mộ Dung Tử Hiên, sư huynh chỉ cần rẽ trái ở cái giao lộ kia rồi đi thẳng xong lại rẽ phải là được.”

Cố Phàm hài lòng gật đầu, tiếp tục bước đi, trong giây lát lại dừng lại, quay đầu dùng ánh mắt cá chết nhìn về Thẩm Kinh Thương phía sau.

“Ta hình như ... “

Thẩm Kinh Thương yên lặng đưa ra hai cái bọc quần áo.

“Hành lý ở đây.”

Cố Phàm: “. . . .”

“Ha ha ha ha, sư đệ ngươi suy nghĩ thật chu toàn. Nhưng mà lạ lạ, chúng ta phải đi sao Mộ Dung còn chưa tới tiền đưa, ta vẫn chờ để báo-đáp hấn mà.”

Thẩm Kinh Thương: “Ừm, hấn vì có chút chuyện riêng nên không tới được. Ta đã từ biệt hấn rồi, chúng ta đi thôi.”

Cố Phàm yên lặng quay đầu.

Tên này phải là đại sư huynh mới đúng, đổi vai được rồi đây!

Rời khỏi sơn cốc, Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương gặp được sư đệ giáp ất đang chờ ở dưới chân núi, sau đó giục ngựa chạy suốt một đường, thế là trước đại hội võ lâm ba ngày đã đuổi kịp được tiểu sư đệ và Mạnh Viêm Bản.

Kể từ ngày gặp nạn ấy, Minh Uyên bị sốt cao, sau đó vì lo lắng mà mất ăn mất ngủ, cả người gầy đi trông thấy, lúc này gặp lại Cố Phàm, đôi mắt sáng như sao xa, khuôn mặt trắng tựa hoa lê, muôn vàn lả lướt, vô cùng kiều diễm, giống như một đóa hoa yêu kiều chuẩn bị xà vào lòng Cố Phàm – sau đó bị Thẩm Kinh Thương chặn lại

Y chỉ biết nhìn Cố Phàm đầy tủi thân, đôi môi run run, nhẹ giọng nói: “Đại sư huynh, Minh Uyên cứ nghĩ sẽ không còn gặp lại ngươi nữa.”

Cố Phàm được hỏi thăm mà giật mình, đời trước y cũng không được tiểu sư đệ quan tâm lo lắng như thế này nha, vì vậy vội vàng nói: “Ta xin lỗi ngươi, lúc thoát hiểm đáng lẽ nên gửi thư cho các ngươi. Sức khỏe tiểu sư đệ vẫn ổn chứ?”

Minh Uyên ngượng ngùng cúi đầu, hàng mi dài che khuất con ngươi.

“Ừ, không sao.”

“Vậy thì tốt.” Cố Phàm thấy đầu y càng lúc cúi càng thấp, tỷ lệ thuận với ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng của Thẩm Kinh Thương, cảm thấy không dễ chịu, đành phải lên nháy mắt ra dấu với Mạnh Viêm Bản đứng bên cạnh.

Tiểu sư đệ người thích nhất còn cúi đầu thêm nữa cổ sẽ gãy mất, nhanh đến đỡ nó đi đi.

Đáng tiếc Mạnh Viêm Bân từ trước đến nay nào vẫn luôn nhẫn, không có tí tế bào nhạy cảm nào với không khí sóng ngầm mãnh liệt như thế này, đi đến vỗ vỗ mạnh vào lưng Cố Phàm, phóng khoáng cười nói: “Đại sư huynh, người và thập nhị sư đệ trở về là tốt rồi. Ta nghĩ chúng ta nên tổ chức tiệc rượu, chúc mừng người may mắn thoát nạn!”

Cố Phàm bị hấn vỗ đến nhe răng, muốn từ chối mà không nói được. Mạnh Viêm Bân vẫn vô tư nói: “Được rồi, quyết thế đi nhé.”

Quyết quyết con em gái người! Cố Phàm thật sự muốn bóp chết cái tên khốn nạn chuyên phá hoại này.

Lộ phí chỉ có ngần ấy thôi, nếu cứ tiêu hoang chẳng lẽ bọn họ sẽ phải gặm vỏ cây ăn rễ cây nằm sương uống gió màn trời chiếu đất tham gia đại hội võ lâm sao?

Như nhìn thấu được lo lắng của Cố Phàm, Thẩm Kinh Thương đột nhiên ghé sát mặt lại, đôi môi gần như kề sát bên tai y.

“Không sao, ta có tiền.”

Từ chuyện lần trước, Cố Phàm vẫn luôn né tránh hấn, lúc này đột nhiên bị hấn gần gũi, mặt thoáng đỏ lên, lắp bắp hỏi: “Cái, cái gì, người lấy đâu ra tiền?”

Thẩm Kinh Thương cũng đã đứng thẳng người, đặt tay lên đỉnh đầu Cố Phàm, xoa xoa một lúc ra đó rồi đi, lạnh nhạt nói: “Mộ Dung Tử Hiền cho.”

Mộ Dung Tử Hiền thân thiết hòa nhã với người như vậy sao? Cố Phàm nghĩ đến đến trước đó hấn đóng cửa không ra, cảm thấy mình hình như mới vén lên được một bức màn bí mật nào đó, rung hết cả mình, nên hành động ăn đậu hũ của Thẩm Kinh Thương cũng không phát hiện ra.

Đây chính là ‘đen ăn đen’ trong truyền thuyết a!

() Đen ăn đen: (hắc cật hắc) Một thuật ngữ khi nói về các hoạt động phi pháp, tức dùng phương pháp mạnh, có uy quyền để cưỡng chế đối phương.*

Nhưng mà nghĩ lại, dù sao cũng không phải người một nhà ăn nhau.

Vì vậy Cố Phàm an tâm. (này)

Tiệc rượu được tổ chức ở khách điểm bọn họ trọ lại. Bởi vì bọn họ vùng tay xa hoa, lão bản vô cùng cố

gắng, làm ra một bàn thức ăn sắc sảo hương vị đầy đủ. Vừa ngồi xuống, Mạnh Viêm Bản lấy bầu rượu trên bàn, rót cho mỗi người một chén, như hiền vật quý nói: “Khách điếm này không có gì nổi danh, nhưng rượu này lại ngon có tiếng. Có câu ‘nước Hoàng Hà từ trên trời chảy xuống, rượu thơm không sợ ngõ sâu’ (*). Tất cả mọi người cùng nâng ly nào.”

() Sông Hoàng Hà nước luôn đầy ắp, tựa như từ trên trời chảy xuống không bao giờ cạn.*

Câu sau ví von rượu ngon thì hương thơm của nó tản ra khắp mọi nơi.

Nhị sư đệ người muốn khoe chữ thì cũng đừng có mà bốc phét, không phải cứ câu thơ nào có số từ giống nhau là người có thể nói cùng nhau a!

Cố Phàm đang oán thầm, lại phát hiện Mạnh Viêm Bản đang mời rượu mình, sững sốt một chút.

“Đại sư huynh đại nạn không chết, cùng với thập nhị sư đệ tất có hậu phúc, ta uống cạn chén này, mời đại sư huynh.”

Cảm thấy câu nói này còn có ẩn ý gì khác nữa, hậu phúc thì hậu phúc (*), nhưng có nhất thiết là phải kèm theo Kinh Thương không?

() Hậu phúc: Hạnh phúc cuối đời, phút cuối gặp may mắn.*

Cố Phàm không nhịn được giật giật khóe miệng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Mạnh Viêm Bản đang chấp tay với mình, sau đó học hẩn uống hết một lần.

Sau đó nữa y gặp bị kịch. Rượu phương Bắc không có giống với rượu phương Nam, đương nhiên rất hào khí, nồng độ cao, cay vô cùng, uống một ngụm này, Cố Phàm cảm thấy mùi rượu đã xộc hết cả lên óc rồi, nhưng y lại không thể mất thể diện trước các sư đệ, gắng gượng nuốt xuống, gượng cười nói: “Quả thật rất mạnh, không tồi.”

Đôi mắt Mạnh Viêm Bản sáng bừng, lớn tiếng cười nói: “Đương nhiên rồi, ta cố ý đi tìm ông chủ yêu cầu rượu quý cất trữ lâu năm mang đến để chúng ta uống mà.”

Trong nháy mắt, Cố Phàm cảm thấy có gì đó không ổn, liền nói rằng: “Rượu tốt như thế, người nên giữ lại nhường cho tiểu sư đệ uống nhiều một chút.”

Mạnh Viêm Bản vỗ bàn nói: “Không được, tiểu sư đệ bệnh nặng mới khỏi không thể uống rượu, vẫn nên để đại sư huynh tiếp chúng ta đi, uống thêm mấy chén nữa nào!”

Không muốn mà, nếu còn uống thêm nữa không chừng y lại đi vào chỗ chết lần nữa a!

Nội tâm Cố Phàm kêu rên, đang muốn tìm cơ khước từ, Thẩm Kinh Thương cầm ly rượu lên, nói với Mạnh Viêm Bân: “Nhị sư huynh, ta mời người một chén.”

Nói xong cũng uống cạn không còn một giọt rượu trong ly, thế mà sắc mặt vẫn không có gì khác thường.

“Được, không ngờ tửu lượng sư đệ người tốt như vậy, đêm nay chúng ta uống cho quên đời luôn!”

Mạnh Viêm Bân dường như đang rất có hứng, dứt khoát cầm bầu rượu lên, tu ừng ực mấy ngụm, rồi đưa cho Thẩm Kinh Thương.

Thẩm Kinh Thương cũng không từ chối, uống đến cạn ly.

Vì vậy bất tri bất giác, chúc rượu trở thành cụng rượu. Trên bàn đều là thanh niên tuổi trẻ nhiệt huyết, chén này nối tiếp chén kia, rất nhanh cả đám đã ngã vật hết ra bàn, chỉ còn lại Mạnh Viêm Bân và Thẩm Kinh Thương.

Cố Phàm bất đắc dĩ, đành phải đứng dậy đưa tiểu sư đệ ốm yếu và cái đám say bất tỉnh nhân sự về phòng, quay lại vẫn thấy hai tên kia tiếp tục uống.

Tửu lượng thật là tốt.

Y vừa than thở một tiếng ở trong lòng, Mạnh Viêm Bân đột nhiên nhẹ buông tay, bầu rượu rơi xuống đất vỡ tan, người cũng nghiêng ngả ngã xuống, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, huynh đệ tốt, uống một chén . . . “

Cố Phàm: “. . . “

Thấy Mạnh Viêm Bân ngã xuống nền nhà, Thẩm Kinh Thương lúc này mới dừng dừng đặt ly xuống, dừng dừng đứng lên, sau đó dừng dừng dựa vào người Cố Phàm, bất động.

Cố Phàm vội vàng vòng qua ôm Thẩm Kinh Thương, cẩn thận đẩy bờ vai hắn, mới phát hiện sắc mặt hắn không có gì khác thường, ánh mắt lại hơi mờ mịt, không còn thanh tỉnh sáng rõ như lúc trước, rõ ràng là say rồi, chỉ đành cười khổ, dìu hắn đến ngồi xuống tháp quý phi, xoay người chuẩn bị đi đỡ Mạnh Viêm Bân, cánh tay bị kéo lại.

Thẩm Kinh Thương mơ mơ màng màng cầm lấy tay Cố Phàm, dường như không biết rõ đây là nơi nào, đám tóc ngớ ngắn lác lư, lẩm bẩm gọi: “Sư huynh.”

Cố Phàm quay đầu lại, đúng lúc thấy dáng vẻ đáng thương này của hắn, không khỏi nhớ tới khi còn bé, lòng mềm nhũn, một tay gạt gọn những sợi tóc tán loạn về chỗ cũ, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ừm.”

Thẩm Kinh Thương hừ một tiếng, rồi ngậm chặt miệng, ánh mắt vừa đen vừa sáng, có vẻ hơi ngang bướng, lại như có chút kiềm nén, tôn lên dung nhan trắng như tuyết, đẹp đến kinh người.

Qua hồi lâu, mới do do dự dự hỏi.

“Sư huynh và ta ... luôn ở bên ta, có được hay không?”

Nhịp tim Cố Phàm không rõ lý do đập mạnh hơn, những xấu hổ giận dữ sinh ra bởi vì chuyện lần trước liền tan thành mây khói.

Từ lúc nào mà, chỉ một câu như vậy, Kinh Thương cũng phải nhân lúc say rượu, mới có thể ấp a ấp úng hỏi ra?

Là lỗi của y.

Bởi vì tiểu sư đệ, những năm trước đây y dường như đều không quan tâm tới Kinh Thương, cho đến giây phút cuối cùng của đời trước, cũng vì lòng tràn đầy yêu mến đối với tiểu sư đệ và hổ thẹn đối với Thanh Sơn giáo phái, nên càng không nghĩ đến người thanh niên đã cùng y lớn lên này. Bây giờ nhìn vào trong đôi mắt chứa đầy mong đợi của Kinh Thương, lồng ngực y như bị một bàn tay túm chặt, chua xót lại ỉn ỉn đau.

Hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm, thủy tri tương ước thâm (*).

Thiên ngôn vạn ngữ (**) chỉ hợp thành một câu.

“Xin lỗi, Kinh Thương, đời này ta quyết không phụ người thêm lần nào nữa.”

() Đây là những câu trong bài ‘Tổ trung tình’ của Cố Hạ thời Tống. Nghĩa là: Hoán đổi trái tim của tôi cho người, như vậy người sẽ kề cận bên tôi, yêu thương tôi sâu đậm như tôi yêu người.*

(**) Thiên ngôn vạn ngữ: Ngàn câu vạn chữ, thường hình dung lời muốn nói trong lòng rất nhiều.

11. Chương 11

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Dọc đường đi chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra liên tiếp, hết vượt núi, đến tiệc rượu no say, Cố Phàm cảm thấy nếu còn trì hoãn thêm nữa, đợi khi bọn họ đến Lâm An có lẽ đã là đại hội võ lâm lần kế tiếp.

Nhưng có lẽ do ông giới chưa nghĩ ra được cách gì mới để giải vò bọn y, nên đường xá đi tiếp lại vô cùng thuận lợi, khi thấy thành Lâm An đã cách đó không xa, Cô Phàm mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Đại hội võ lâm sắp diễn ra, lúc này đã có không ít võ lâm nhân sĩ tụ tập tại đây. Lâm An vốn là nơi phồn hoa, lúc này người qua lại càng thêm náo nhiệt, ngựa xe như nước, cảnh tượng sôi nổi ồn ào chưa từng có.

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ. Ngọc hồ quang chuyển ngư long vũ. (1)

Chỗ như thế này chắc chắn là thiên đường mua sắm đây!

Thân là Đại sư huynh của Thanh Sơn giáo nghèo nàn. Cố Phàm vô cùng đau đầu tìm cách nhằm tăng thu giảm chi, làm sao để biến một đồng thành hai đồng. Nhìn thấy bên kia đường có một tiểu thương đang rao bán, hai mắt y sáng lên.

“Đại sư huynh... Đại sư huynh.”

“Này?” Minh Uyên liên tục kêu hai tiếng, Cố Phàm thoát khỏi suy nghĩ hào hứng về tiền bạc, quay đầu nhìn tiểu sư đệ nhà mình, nở nụ cười vô cùng ôn hòa hỏi: “Làm sao vậy?”

Trước đây Cố Phàm đối xử với Minh Uyên, đều là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nhưng dạo này lại có vẻ xa lánh. Minh Uyên tủi thân cắn môi, vừa ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh ánh nước nhìn Cố Phàm nói rằng: “Đại sư huynh, ta mệt.”

Cố Phàm hiểu ý gật đầu, vẫy tay.

“Nhị sư đệ, người dìu tiểu sư đệ đi!”

Mạnh Viêm Bân sững tít mắt, chìa tay muốn dìu Minh Uyên. Minh Uyên lại tránh khỏi, đi thẳng đến phía Cố Phàm.

Thấy Minh Uyên sắp dán lên ngực Cố Phàm, Thảm Kinh Thương bên cạnh vẫn luôn im như thóc đột nhiên vươn tay ra, túm lấy cổ Minh Uyên như túm một con chó con, thẳng tay ném cho Mạnh Viêm Bân.

Minh Uyên: “Đại sư huynh!”

Cố Phàm trợn mắt, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Thảm Kinh Thương, đành phải cười gượng mấy tiếng: “Tiểu sư đệ người yên tâm, chúng ta tối khách điểm ngay, lúc đó người muốn nghỉ đến bao giờ thì nghỉ, mà

lúc diễn ra đại hội võ lâm dù người không có mặt cũng không sao, yên tâm đi!”

Đại sư huynh đang an ủi cậu ta ư, nhưng sao cậu lại thấy bức mình thế này?

Minh Uyên chôn mặt vào trong lòng Mạnh Viêm Bân không lên tiếng, nước mắt giàn giụa.

Đến khách điểm, Cố Phàm thầm tự cảm ơn bản thân đã dự kiến từ trước. Nếu trước đó y không viết thư gửi Trương Đình Tân, nhờ ông đặt giúp phòng trước, thì bây giờ chắc chắn bọn họ phải nghỉ ở đầu đường xó chợ rồi, có khi là phải ở ngoài đường chịu cảnh màn trời chiếu đất tận nửa tháng.

Đặt hành lý xuống, Cố Phàm dẫn Thảm Kinh Thương đi gặp vị tiền bối này, nhân đó nói rõ chuyện của ma giáo cho ông biết.

Còn cách nào khác đâu, người cho rằng đem những chuyện đại hội võ lâm luôn tung hô tới diệt ma giáo dễ dàng thế sao?

Muốn làm nên chuyện, không thể thiếu vị tiền bối này. Chương môn của Thiên Long Môn, nằm trong top 10 các cao thủ giang hồ, là đồng chí tốt của sự phụ y mấy chục năm nay... khụ khụ, ý của y là bạn bè tốt.

Nếu không phải đời trước Trương Đình Tân và sư phụ chết không rõ nguyên do, Phong Việt Trạch muốn đánh bại Thanh Sơn Giáo e rằng chẳng hề dễ đến như vậy.

Trương Đình Tân không trọ ở trong khách điểm, ông có nơi ở riêng. Khác với Thanh Sơn Giáo, Thiên Long Môn có quy mô rất lớn, đẳng cấp cao, lịch sử lâu đời, tài lực hùng hậu, khắp nơi đều có phân đà, ngoại trừ cái tên hơi khó nghe, hơi tục một chút, thì hình như không có khuyết điểm.

Chẳng hạn như nhìn cánh cửa lớn được quét sơn bóng loáng trước mắt đây, làm cho Cố Phàm kích động rất muốn đổi nghề.

Tại sao rõ ràng là một đôi đồng chí tốt... à đôi bạn tốt (*đủ rồi nhé*)(2), đều làm Chương môn mà đẳng cấp lại chênh lệch lớn đến như vậy?

Cửa lớn chậm rãi mở, bên trong có một cái đầu thò ra, là một ông lão đã đứng tuổi, thấy Cố Phàm mắt sáng lên, cười hòa ái chào hỏi: “Cố thiếu hiệp, người cuối cùng cũng đến, Chương môn mỗi ngày đều nhắc đến người đây.”

Cố Phàm cười đáp: “Trên đường đi có chút chuyện gây trì hoãn, chưa kịp cùng tiền bối nói rõ, là ta suy nghĩ không chu đáo cho nên hôm nay tới để nhận lỗi, làm phiền quần gia báo giúp một tiếng.”

“Ta theo Chương môn nhiều năm như vậy, còn không biết tính nết của ông ấy sao? Ông ấy chờ sẵn rồi, không cần phải thông báo, các người trực tiếp cùng ta vào là được.”

Quản gia nói xong, tay đưa ra làm tư thế mời vào. Cố Phàm cũng không chối từ, gật đầu cảm ơn, cùng Thẩm Kinh Thương đi vào. Đi theo chỉ dẫn của một tiểu tư, rẽ trái rẽ phải qua mấy đoạn hành lang mới đi tới một viện tử.

Giờ đang là giữa hè, hoa sen trong ao đang mùa nở rộ, làn gió mát đưa hương hoa kia quẩn quanh, dường như cuốn trôi luôn cái nóng nực khó chịu, khiến người ta tinh thần sảng khoái. Trương Đình Tân đã dọn sẵn một cái tháp nhỏ để ở cạnh ao, đang thành thơi nhắm mắt.

Tiểu tư đi cùng không dám quây rầy ông, để hai người Cố Phàm cùng Thẩm Kinh Thương ở lại, còn mình im lặng lui xuống. Trương Đình Tân lúc này mới mở mắt ra, liếc bọn họ với vẻ mặt vô cùng ghét bỏ, mở miệng hỏi: “Sư phụ các người có khỏe không?”

“... Khỏe.”

“Gần đây hẩn ăn uống có ngon miệng không?”

“... Ngon.”

“Gần đây hẩn ngủ có yên giấc không?”

“... Có.”

Trương Đình Tân vỗ bàn trưng mắt: “Đây là thái độ nên có khi người nói chuyện với trưởng bối sao? Chỉ dùng một từ trả lời?”

Cố Phàm khó chịu nhìn lại.

“Mỗi lần ngài thấy bọn ta đến đều hỏi đi hỏi lại mấy câu này, tháng trước ta vừa mới kể tỉ mỉ với ngài trong thư, giờ thật sự là không còn từ nào khác.” Cứ hỏi hoài ba cái câu như thế về sư phụ y, kêu bọn họ không phải là đồng chí tốt không ai thềm tin á!

“Thằng oắt con.” Trương Đình Tân mặt gục xuống, ủ rũ: “Ta hỏi một chút thì có sao? Ta già rồi, trí nhớ kém, lần trước đã hỏi rồi à, sao ta không nhớ gì hết nhỉ?”

Giả vờ đi, cứ giả vờ giả vệt nữa đi. Cố Phàm liếc mắt khinh bỉ. Trí nhớ kém như thế, sao vẫn nhớ mãi không quên vụ lúc y mười một tuổi chẳng may làm vỡ lọ hoa, còn thường xuyên lôi ra xỉ vả rồi chì chiết y?

“Hơn nữa, chuyện tên oắt nhà mi năm mười tuổi đập tan nát cái lọ hoa ta còn chưa thềm nói người đâu, da mặt người dày như thế, lại còn đi trách lỗi ta.”

Cố Phàm cảm nín khinh bỉ nhìn trời xanh. Nếu như bị Trương lão đầu làm cho điên tiết mà chết sớm thêm một năm, thì hiện tại không biết y đã đầu thai được bao nhiêu lần rồi!

Để có thể sống thêm mấy năm, Cố Phàm quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Tiền bối, ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với ngài, nơi này liệu có an toàn.”

Trương Đình Tân lại nổi giận, lườm y cháy mặt mà nói: “Nơi này không an toàn còn có chỗ nào an toàn hơn, có chuyện gì nói mau, nhần nhần nhó nhó thỏ thà thỏ thỏ ngươi là con gái sao?”

... Y có thể ngay lập tức phun một ngụm máu tím chết ông ta luôn được không?

Cố Phàm hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “E là ma giáo sắp ra tay đối phó với võ lâm rồi.”

Trương Đình Tân nghe vậy ngạc nhiên một lúc, sau đó lập tức cười như vừa nghe chuyện hài: “Thôi đi, tên oắt nhà ngươi định lừa ta đó hả? Đã nhiều năm như vậy, ma giáo ngay cả rắm cũng không đánh, ngươi vừa mở miệng đã nói bọn chúng muốn động thủ?”

Đúng vậy, đây là suy nghĩ của phần lớn võ lâm nhân sĩ, ngay cả Trương Đình Tân đời trước cũng nghĩ như thế, vì quá khinh địch, quá bình chân như vại, cho nên ma giáo chỉ cần chuẩn bị trước liền có thể gây ra một hồi gió tanh mưa máu trên giang hồ, hoặc ít nhất cũng phải phái ra mấy cái vai hề gây rối khắp nơi.

Nhưng trên thực tế, ma giáo ngay từ đầu vẫn chưa giống trống khua chiêng đối đầu với chính đạo, mà đi cài rất nhiều nằm vùng, từng bước âm thầm xâm chiếm các môn phái. Đến cuối cùng Phong Việt Trạch vì tiểu sư đệ mà thu tay, mà thế lực phơi bày ra cũng chỉ là phần nhỏ của tảng băng trôi, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy lạnh hết cả người.

Đáng tiếc muốn chứng minh tất cả điều này, Cố Phàm lại không có chứng cứ, kể trước mắt là đi đánh động mấy tiếng.

“Tiền bối, là do sự phụ bảo ta đến nói cho người!”

Quả nhiên Trương Đình Tân lập tức ngưng cười, nhìn y ngờ vực.

Trương Đình Tân đôi khi có lúc rất ngông nghênh, nhưng thật ra là một lão hồ ly, việc nào không liên quan đến Chấn Dương Tử, thì lại khôn khéo vô cùng, thế nhưng chỉ cần có liên quan chút xíu đến Chấn Dương Tử thôi, sự thông minh của ông cứ thể tụt xuống, mà bản thân ông ta vẫn chưa nhận ra sự thật này.

Vì vậy Cố Phàm lại sắp xếp lại lời nói, chêm thêm mấy câu tình cảm: “Trước đó mấy ngày sư phụ có bắt được một tên gian tế, chính là tay sai của ma giáo, sau khi thẩm vấn mới biết được kế hoạch của ma giáo.” Nói tới chỗ này, y hạ thấp giọng, ra vẻ thần bí nói rằng: “Ma giáo đang tìm một kho báu! Chiếm được kho

báu này, đây tuyệt đối là thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ... a nhầm, ý ta là không chuyện ác nào là không làm, giang hồ sớm muộn sẽ máu chảy thành sông.”

Vì vậy vẻ mặt của Trương Đình Tân càng thêm ngờ vực.

Cố Phàm bắt đầu đổ mồ hôi lạnh sau lưng.

Tuyệt đối đừng có hỏi y tại sao tìm kho báu lại cài gian tế vào Thanh Sơn Giáo, cũng xin đừng có hỏi y đó là kho báu gì, vì y cũng chẳng biết nó là cái gì á.

Sau đó khoe miệng Trương Đình Tân mấp máy, lên tiếng: “Người cũng biết chuyện kho báu sao? Hóa ra lão Dương đã nói cho người biết rồi.”

Hả?

Thật sự là có kho báu à?!

“Aiz, nhắc tới chuyện này cũng là từ mấy chục năm về trước rồi. Khi đó ma giáo cần quấy, các đại phái liên thủ mới miễn cưỡng diệt được bọn chúng, còn lấy được tín vật các đời giáo chủ của chúng, nghe nói là một bản đồ kho báu. Đáng tiếc chẳng ai xem hiểu, lại không chịu để cho người khác đọc chiếm, liền đem tín vật kia chia làm nhiều phần cho từng người bảo quản. Ta và người sư phụ mỗi người cũng đều có một phần.”

“Tín vật kia là cái gì?”

Trương Đình Tân sờ sờ ria mép, đáp: “Là phiến đá khắc hoa văn.”

“... hình như ta nhớ ra rồi.” Năm, sáu năm trước sư phụ hình như đã từng tùy tay ném cho y một thứ như vậy, y cũng không có để ý. Phiến đá kia bị y dùng để đập vỡ vỏ ốc chó, hay là làm để lót chân bàn ý nhỉ?

Tín vật quan trọng như vậy lại bị coi thường như thế mà không sao hả? Thật muốn lộn cái bàn!

Chú thích:

(1) “*Bảo mã điều xa hương mãn lộ. Ngọc hồ quang chuyển ngự long vũ*”: Câu thơ trích trong bài Thanh Ngọc Ấn của tác giả Tân Khí Tật viết vào thời kì Nam Tống.

Dịch nghĩa: Ngựa quý, xe chạm trổ (đi qua), hương bay khắp đường. Ánh trăng sáng lay động. (Suốt đêm)

cá rồng vui múa.

Bài thơ tả cảnh hội hoa đăng nguyên tiêu. Hai câu thơ này mang ý tả cảnh: những đèn treo được ví như ngàn cây hoa nở, bay lên trời rồi rụng xuống như sao, những đèn hình cá rồng bay múa → miêu tả sự phồn hoa, ngựa xe qua lại đông đúc trên đường phố.

(Nguồn tham khảo: *thivien.net*)

(2) Chữ trong ngoặc này là của tác giả nhé =))) Nếu là lời của mình thì mình sẽ để màu khác, và mình cũng không có thói quen chen lời editor vào trong chính văn á:v

Hết chương 11.

12. Chương 12

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Không nghĩ tới bên trong Thanh Sơn Giáo lại có một “củ khoai nóng bỏng tay” đến thế, vậy là đời trước Phong Việt Trạch tấn công Thanh Sơn Giáo, có lẽ cũng không hẳn hoàn toàn là vì tiểu sư đệ. Ra khỏi phân đà của Thiên Long Môn, Cố Phàm cau mày, càng nghĩ càng cảm thấy giả thiết này có khả năng lắm, liền nói qua với Thẩm Kinh Thương đang im lặng đi phía sau.

“Kinh Thương, người nói xem liệu ma giáo có cài gián điệp vào Thanh Sơn Giáo để chờ thời cơ đoạt đi tín vật đó không? Sư phụ có thể bị nguy hiểm không?”

Thẩm Kinh Thương nghe vậy đứng lại, nhưng không trả lời vấn đề của Cố Phàm, mà thờ ơ nhìn y, hỏi: “Người làm sao biết được những chuyện này?”

Cố Phàm giật mình.

Tôi rồi, không thêm suy nghĩ đã theo thói quen trao đổi với tên tiểu tử này. Đời này cho đến bây giờ, đừng nói là Phong Việt Trạch, đến cả ông lão quét dọn cho ma giáo y cũng chưa từng gặp mặt, phải giải thích chuyện mình phát hiện ra âm mưu của ma giáo như thế nào đây.

Nhưng với tư cách là nhân sĩ trùng sinh được sống tới hai đời, làm sao lại để mình bị lọt phải cái hố nhỏ bé như thế này? Cố Phàm nhìn lên ánh trăng sáng trên bầu trời ban đêm, đầu óc bỗng lóe sáng, cả người lên tinh thần.

“Chuyện này, sư huynh vốn không muốn nói.”

Thẩm Kinh Thương: “... “

Cố Phàm ho khan mấy tiếng, cố gắng làm vẻ mặt nghiêm túc: “Người đừng có không tin. Đây là chuyện vào một đêm hè nửa năm trước. Ừ, trời cũng tối như này này. Ta đi một mình xuống núi định mua chút đồ, nào ngờ lại gặp phải người trong ma giáo, chúng định cướp tiền!”

Thẩm Kinh Thương: “Từ trước tới nay trên người sư huynh vốn không có mấy đồng.”

Cố Phàm: “... bọn hần, thật ra là muốn cướp sắc!”

Thẩm Kinh Thương vốn không tập trung lắm, nghe thấy câu này cộng tóc ngốc nghếch trên đầu bỗng dựng đứng lên, đôi mắt híp lại: “Sau đó thì sao?”

Cố Phàm thấy hần có phản ứng, miệng lưỡi càng thêm trơn tru: “Sau đó đương nhiên là ta đại phát thần uy đánh gục hần, những chuyện ta biết là hỏi từ hần. Sau đó ta điều tra thêm vài chuyện, chưa kịp nói với mọi người.”

Thẩm Kinh Thương trầm ngâm một hồi, mở miệng: “Có vấn đề.”

Cố Phàm chợt dạ: “Chỗ nào có vấn đề?”

Thẩm Kinh Thương: “Kể rõ lại chi tiết cướp sắc đi.”

... Thằng nhóc này đến tột cùng thì người quan tâm đến chỗ nào hả?!

Cố Phàm tức giận nhìn Thẩm Kinh Thương, lại bị hần lạnh lùng kéo một cái, ngã đứng vào ngực hần.

“Đừng nhúc nhích.”

Thẩm Kinh Thương nói xong câu này với Cố Phàm, cả người đề phòng nhìn lên phía đầu tường.

Cố Phàm vội vàng đứng thẳng, cũng nhìn theo, mới phát hiện nơi đó chẳng biết xuất hiện một nam nhân từ lúc nào, từ đầu đến chân toàn thân đen một màu, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Người mặc áo đen kia chỉ lộ ra khỏi mặt nạ đôi mắt sắc nhọn khinh thường liếc hai người, cười lạnh nói: “Nhĩ lực không tệ, nhưng tiếc là lại mang theo gánh nặng, ở trong ngõ hẻm không bóng người này, nhất định phải chết.”

... gánh nặng ý nói là y sao?

Cổ Phàm buồn lòng chớp mắt mấy cái. Dù sao y cũng là Đại sư huynh, kém như vậy sao?

Thẩm Kinh Thương lại không thèm để ý đến lời nói khinh thường của kẻ kia, lạnh nhạt hỏi: “Người là ai?”

Đại khái là nhận định bọn họ nhất định sẽ chết, hắc y nhân cũng lười che giấu, cất giọng có vẻ đắc ý: “Các người cản đường ai, chẳng lẽ không biết sao?”

Ánh mắt Thẩm Kinh Thương đánh lại, vẻ mặt không thay đổi, khí thế trên người lại mạnh mẽ thẳng lên một cấp, như từ một chú mèo lười biếng lập tức biến thành con hổ rình mồi đầy nguy hiểm.

“Ma giáo?”

Hắc y nhân lại không để ý đến dáng vẻ ấy, hất hàm trả lời: “Không sai. Như vậy các người xuống dưới âm phủ cũng có thể làm một con quỷ chết minh bạch.” Nói xong, bóng đen lóe lên như một cơn gió, nâng đao lên tấn công lại đây.

Thẩm Kinh Thương rút kiếm ra khỏi vỏ ứng đối chẳng chút hoang mang, kiếm khí phát ra, kiếm chiêu biến hóa, nhanh đến mức khó tin. Mà người mặc áo đen kia chiêu số cũng quỷ dị khác thường, chưa từng trông thấy.

Trong nháy mắt va chạm, ánh đao bóng kiếm tràn ngập, qua vài chiêu, hắc y nhân dùng đao chặn ngang, phi thân về phía sau, trên mặt đã không còn khinh thường ban đầu: “Không nghĩ rằng một môn giáo nhỏ như Thanh Sơn Giáo, võ công lại tốt như vậy, cũng được, xem ta dùng một chiêu này giải quyết người ra sao.”

Nói xong, gã giơ cao đao lên, hai chân tách ra, hơi ngồi xổm xuống, làm ra chiêu thức giơ tay lên trời.

“Mở núi a ... Á ~~~~~ “

Một tiếng kêu gào thảm thiết đến kinh thiên động địa, gã ngã nhào ra đất.

Cổ Phàm vô cùng đồng cảm với gã hắc y nhân đang nằm co giật liên tục dưới mặt đất kia: “À ừm... Kinh Thương, người đá cái chỗ đó của người ta, không hay lắm đâu.”

Thẩm Kinh Thương làm vẻ vô tội cạo tóc ngu ngốc lại dong đưa: “Nhưng mà hình như đá rất hay mà.”

Đá rất hay nhưng không thể đá lung tung! Đây là cú đá đoạn tử tuyệt tôn, một cước này của người không chỉ là vấn đề của riêng hắn, mà còn liên quan đến tổ tông con cháu tên kia đời đời kiếp kiếp đó!

Nhìn Cổ Phàm còn đang rối loạn, Thẩm Kinh Thương nghiêng đầu, phần tóc mái che phủ tầm mắt tạo

thành một bóng mờ.

“Hơn nữa bọn chúng giữ cái kia cũng để đi cướp sắc, không có cũng tốt.”

Cố Phàm câm nín quay đầu: Giáo chúng ma giáo khắp thiên hạ, ta xin lỗi các người!

Hắc y nhân đáng thương kia cuối cùng cũng bị Cố Phàm dùng làm chứng cứ mưu đồ của ma giáo cho Trương Đình Tân. Gã bị ném vào ngục trong tư thế nằm thẳng cứng. Cố Phàm nghĩ sau này có lẽ gã cũng không thể dậy nổi nữa rồi, bất kể là ở phương diện nào.

Chứng cứ xác thực trước mắt, Trương Đình Tân vốn còn hơi nghi ngờ, hiện tại đã thực sự tin rồi, vô ngục biểu thị rằng sẽ ra mặt ở đại hội vô lâm.

Nhiệm vụ thành công, Cố Phàm cùng Thẩm Kinh Thương hài lòng quay về khách điểm.

Mạnh Viêm Bản đang trong đại sảnh uống rượu, nhìn thấy Cố Phàm trở về, đột nhiên nhảy lên như nhìn thấy dã thú.

“Đại sư huynh, người đã về rồi!”

Giọng lớn như vậy? Cố Phàm nghi ngờ nhìn hắn một lượt, hỏi: “Làm sao, lúc ta không ở đây có chuyện gì không?”

Mạnh Viêm Bản đỏ mồ hôi lạnh, lúng ta lúng túng nói: “Không, làm sao chứ, đại sư huynh, người mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nghỉ ngơi em gái người! Nhìn cái bộ dạng này, không có chuyện gì y sẽ không mang họ Cố.

Cố Phàm nhắm mắt, đang muốn mở miệng, lại bị người cắt ngang.

“Sư huynh!”

Minh Uyên một tay che ngực, một tay vịn cầu thang, như là vừa từ trong phòng vệ nữ chạy ra, hơi thở có chút bất ổn, sắc mặt ửng đỏ, đôi mắt vẫn còn sóng sánh ánh nước.

“Sư huynh, chúng ta không có việc gì, sư huynh đi nghỉ ngơi đi.”

Đối với vị tiểu sư đệ nhu nhược gió thổi qua cũng vật ngã được này, Cố Phàm chỉ đành nhẹ giọng nói: “Tiểu sư đệ, dù có chuyện gì ta cũng sẽ không trách người. Người cứ nói cho ta nghe là được rồi.”

Minh Uyên cảm động, mấp máy môi, như đang hạ quyết tâm.

“Sư huynh, ta nhất được một thứ..., tình trạng thân thể không ổn lắm, ngã ở trên đường. Ta không nỡ nhẫn tâm. “

Thì ra là như vậy. Cố Phàm thở phào. Tiểu sư đệ từ trước đến giờ thiện lương, nhìn thấy mấy động vật nhỏ như thỏ con, chim non, chó con, mèo con bị thương là lại muốn nhặt về, y cũng đã quen rồi.

“Không sao, chuyện nhỏ này, người dẫn ta đi xem qua.”

“Sư huynh, người thật tốt.” Trên mặt Minh Uyên đầy vẻ ấm áp, giọng nói ngọt đến độ có thể tích thành mật chảy ra được: “Ồ trong phòng ta, ta dẫn người đi.”

Cố Phàm khẽ mỉm cười, lên thang lầu.

Thế nhưng đến khi y vào phòng, nụ cười trên môi chợt tắt.

Ai tới nói cho y biết cái đồng trên giường kia là cái gì được không?

Động vật nhỏ em gái người, đây là người, chắc chắn là người!

Hết chương 12.

13. Chương 13

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Nhìn cái người đang nằm trên giường không nhúc nhích, Cố Phàm ngán ngẩm ngửa mặt lên trời than ngắn thở dài.

Duyên phận í a!

Còn nhớ cái lần tiểu sư đệ từng trúng phải loại độc trong thành phần có xuân dược kia không? Không sai, thủ phạm chính là cái tên nam sủng nằm kia hiện giờ đang trông có vẻ yếu đuối vô hại, đáng thương vô cùng. Tuy rằng trước đây chỉ nhìn qua một lần, nhưng mỹ nhân tướng mạo nổi bật như vậy dù muốn cũng khó mà quên được. Có điều kịch bản đời trước ta ngược người thù, đời sau ta cứu người tương ái tương sát này, tuyệt đối là thứ nghiệt duyên máu chó chảy đầy đầu đầy mà. Vị nam sủng cao quý này thật ra người thâm thương trọng nhớ tiểu sư đệ đúng không, nếu không phải, tại sao như vậy cũng có thể gặp được nhau

hả!

Hơn nữa do thói quen thích nhặt bọ thú nhỏ về của tiểu sư đệ, kết quả nhặt được luôn cả nam sủng của Phong Việt Trạch, hành động lần này thật sự là... quá tốt luôn!

Không phải đầu y bị lừa dối. Vấn đề là, muốn biết được bí mật của một nam nhân thì nên hỏi ai mới đúng? Đương nhiên là người phụ nữ bên cạnh hắn ta rồi. Nếu không có nữ nhân, thì nam sủng cũng tạm chấp nhận.

Nguồn tin tình báo tốt như vậy tội gì mà không lợi dụng?

“Đại sư huynh?”

Thấy Cố Phàm đứng lâu ở bên giường mà không phản ứng, Minh Uyên dè dặt kéo kéo ống tay áo y, thở thê hỏi: “Sư huynh không giận chứ?”

Suýt chút nữa đã bị cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống nện cho choáng váng, Cố Phàm thoát khỏi suy nghĩ, liếc Minh Uyên: “Làm sao giận chứ? Tiểu sư đệ thiện tâm như vậy, ta đương nhiên biết mà.”

Minh Uyên thở phào nhẹ nhõm: “Vậy sư huynh hãy mau nghĩ cách đi, hắn hôn mê lâu rồi.”

Cố Phàm kinh ngạc nói: “Người không gọi đại phu sao?”

Minh Uyên che miệng lại, trợn to hai mắt: “Ta quên mất.”

“... Tiểu sư đệ, đây là lẽ thường mà.” Cố Phàm ảo não: “Nhị sư đệ, người nói đi, người hôn mê phải làm gì?”

Mạnh Viêm Bân gãi gãi sau gáy: “À ừm, nói chung, trước hết dùng một chậu nước lạnh hắt cho hắn tỉnh?”

... Y có thể phun ngụm máu tím chết luôn thẳng đần này không?

May mà trong thành Lâm An, tìm đại phu rất dễ, không lâu sau sư đệ đã đưa một ông lão tóc bạc ôm theo cả hòm thuốc đến.

Nhìn ông trầm ngâm bắt mạch một hồi, lông mày nhăn lại rồi giãn ra, làm Cố Phàm cũng sốt sắng theo luôn, hỏi: “Đại phu, hắn sao rồi?”

Lão đại phu buông tay, vuốt vuốt chòm râu của mình, vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi lắc đầu.

“Thiếu niên này mạch đập yếu ớt, khí huyết hỗn loạn, sợ là...”

Trong lòng Cố Phàm hơi căng một chút. Từ cái vụ độc được kia liền biết tên nam sủng này không hề đơn giản, có khi nào là bị ai đó âm toán trả thù, trúng phải loại độc lợi hại nào đó.

Vì vậy hơi có chút thấp thỏm hỏi: “Chỉ sợ cái gì?”

Đại phu kia lại trầm ngâm một lúc, rồi mới nói: “Chỉ sợ là đói quá nên ngất.”

...

Không phải chỉ vì đói bụng bất tỉnh thôi sao mà người làm như thế là đang đối đầu với căn bệnh thế kỷ nói một câu cũng không ra hơi như vậy khổ nạn vãi!

Cố Phàm hít sâu một hơi điều chỉnh tâm lý, mới nở nụ cười.

“Chuẩn đoán qua như vậy mà biết được hẳn đang đói, đại phu ngài thật sự là thần y.”

Lão đại phu quay đầu, vuốt râu mép, hơi nhếch khóe môi: “Không dám làm không dám nhận. Nhưng mà mọi người cũng hay nói như vậy.”

Cố Phàm: “...”

“Tuy rằng người cũng có hiểu biết về y thuật, nhìn người cũng chuẩn, nhưng mà tiền vẫn phải trả.”

Cố Phàm: “...”

“Tiền khám bệnh mười hai lượng, cảm tạ khách quý, nhưng không được ghi nợ. Tiền boia thêm vào tổng cộng là hai mươi lượng.”

Cố Phàm: “... Đại phu ngài cầm tiền cẩn thận, cửa ở bên kia, sau này chúng ta không gặp lại.”

Mặc dù đại phu này không đáng tin cho lắm, nhưng chuẩn đoán của ông cũng có vẻ hợp lý. Sau khi húp hết một bát cháo trắng, vị nam sủng đang thoi thóp kia dần tỉnh lại, một hơi chén hết tám bát cơm, không hề vấp vả chút nào!

Chờ khi hắn đánh tiếng ợ no nê tỏ ra rất hài lòng, Cố Phàm lúc này mới tìm được cơ hội nói chuyện cùng hắn.

“Vì sao người lại té xỉu giữa đường?”

Nghe thấy câu này, vị nam sủng đặt bát cơm xuống, tức giận nói: “Ca ca ta cứ suốt ngày bận bịu chuyện của mình mà không thèm quan tâm đến ta, cho nên ta bỏ nhà đi bụi. Nào ngờ nửa đường gặp phải tên trộm chết giấm không mất mũi dấm trộm túi tiền của ta, hại ta thành kẻ đầu đường xó chợ. “

Nói xong, hắn nhìn mọi người xung quanh, hất cằm hỏi: “Là các người cứu ta?”

Cố Phàm gật gật đầu: “Đúng thế.”

“Ồ.” Vị nam sủng này dùng ánh mắt khinh bỉ như đang chọn cải trắng nhìn Cố Phàm, nói: “Ta tên Phong An Lan. Theo quy củ của chúng ta, được người cứu là phải lấy thân báo đáp. Nhưng ta vẫn chưa đến tuổi đấy, cho nên người gả cho ca của ta, Phong Việt Trạch cũng được.”

Chờ một chút, không phải người được cứu lấy thân báo đáp mới đúng sao? Không đúng, trọng điểm không phải chỗ này.

“Ca của người là Phong Việt Trạch?!”

Phong An Lan kỳ quái nhìn y: “Dĩ nhiên, người không thấy chúng ta chung họ sao?”

Không phải chuyện này! Chuyện gì đã xảy ra với đời trước? Hình như là y đang lượn lờ ở Thanh Sơn Giáo, nghe được tin tiểu sư đệ trúng độc được, vội vàng chạy tới chỗ Mộ Dung tiếp tục lượn lờ, sau đó Phong Việt Trạch đến đón tiểu sư đệ, đi theo sau gã là một thiếu niên xinh đẹp, tiểu sư đệ nói cho y biết đây chính là thiếu niên đã hạ độc cậu, rồi sau đó y lại quay trở lại Thanh Sơn Giáo đặt dẹo...

Cho nên đây thật ra không phải truyện trạch đấu mà là phim tình cảm gia đình à! Từ đầu đến cuối sẽ không xuất hiện cụm từ nhạy cảm ‘nam sủng’ nào hết, nam phụ người qua đường đau khổ tổn thương chỉ có thể dựa vào YY.

Cố Phàm buồn rầu, lại thấy chỉ có mình mình rầu rĩ là không được, vì vậy chỉ vào Minh Uyên nói rằng: “Kỳ thực người cứu người là cậu ta.”

Phong An Lan cau mày nhìn sang, im lặng một lúc, liền cắn răng phản đối.

“Không được, ca của ta là người đỉnh thiên lập địa, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái phóng khoáng như vậy, làm sao có thể lấy một nữ nhân!”

Cố Phàm cầm nín, câu này quá nhiều chỗ buồn nôn y nên ói từ chỗ nào bây giờ?

Minh Uyên đứng bên đã đỏ mắt, lời nói có chút dịu dàng lại mong manh, khiến cho người ta không khỏi sinh ra tâm lý muốn che chở: “Sao ta là nữ nhân được? Ta là nam mà.”

Phong An Lan bĩu môi: “Hừ, nữ giả nam trang ta không nhận ra được sao? Lại còn là một nữ nhân hai lưng.”

Nữ nhân hai lưng, nữ nhân hai lưng, nữ nhân hai lưng...

Minh Uyên lập tức trắng mặt, bịt tai khóc lóc chạy ra ngoài: “Đừng nói nữa, ta không tin ta không muốn nghe!”

Phong An Lan xùy một tiếng, một lần nữa nhìn vào Cố Phàm: “Vẫn là nhìn người được hơn, làm đại tẩu của ta đi.”

Cố Phàm yên lặng nhìn theo bóng lưng tiểu sư đệ, hồi đáp: “Xin cho ta trịnh trọng từ chối.”

Phong An Lan: “Tại sao?”

Cố Phàm đang muốn trả lời, Thẩm Kinh Thương vẫn luôn im lặng ở phía sau đột nhiên nắm bả vai y, khiến y ngạc nhiên. Thẩm Kinh Thương lại nhìn y trấn an, sau đó nhẹ nhàng thốt ra: “Có rất nhiều huynh trưởng sau khi cưới vợ không còn cần đến đệ đệ nhà mình nữa.”

Búa lớn nghìn cân mạnh mẽ đập thẳng vào đầu Phong An Lan.

Phong An Lan choáng váng.

Phong An Lan tan nát.

Phong An Lan bịt tai, khóc lóc chạy thẳng ra cửa.

“Đừng nói nữa ta không tin ta không muốn nghe đầuuuuuuuu!”

Cho nên đứa nhỏ này thật ra là một tên huynh không (1) sao?

Cố Phàm nhìn cánh cửa bị bật tung cảm thán một câu, qua một hồi, mới đột nhiên nhớ đến một chuyện cực kỳ qua trọng.

Giời ạ, nguồn tin tình báo của y cứ thế mà chạy mất tiêu rồiiiiiii aaaaaaa!

Chú thích:

(1) Huỳnh khổng: Tức brother complex – hội chứng cuồng anh trai quá mức cho phép =)))

Có huynh khổng thì đương nhiên có đệ khổng, tức cuồng em trai.

14. Chương 14

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Phong An Lan đến rồi đi nhanh như một cơn gió, cứ như trong nháy mắt đã bốc hơi đâu mất không để lại chút vết tích.

Đầu tiên là thích khách, lại đến đệ đệ Phong Việt Trạch, liên tiếp hai người đều có liên quan rất lớn đến ma giáo, chuyện này khiến Cổ Phàm càng thêm lo lắng. Điều này cho thấy ma giáo đã lấy được tin tức, cũng bắt đầu ra tay. Cổ Phàm đương nhiên hiểu rất rõ tổ chức tình báo của ma giáo, nhưng lại không ngờ ngay cả bên cạnh Trương Đình Tân cũng đã có gian tế.

Như vậy, trong Thanh Sơn Giáo thì sao?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, Cổ Phàm lại lắc đầu một cái, không đâu, những người đó đều là sư đệ của y, là lũ nhỏ y nhìn từng đứa lớn lên, tuyệt sẽ không có chút dính líu đến ma giáo đâu.

Có điều, trước kia luôn nghĩ trong Thanh Sơn Giáo ngoại trừ tiểu sư đệ nhà y ra, thì chẳng còn thứ gì khiến ma giáo thèm muốn, nhưng bây giờ lại có thêm thứ đồ bỏ đi như tín vật, để phòng ngừa nguy cơ, có nên nói với sư phụ về chuyện của ma giáo, để ông kịp thời chuẩn bị. Nhân vật có thể đảm đương chuyện này chẳng còn ai ngoài Kinh Thương, đúng lúc hai người đang ở chung phòng, hiện tại có thể nói luôn với hắn. Nghĩ tới đây, Cổ Phàm quay đầu, nói với Thẩm Kinh Thương đang ngồi yên lau kiếm bên kia: “Kinh Thương, ta có chuyện muốn nói với người.”

Thẩm Kinh Thương liền dừng tay, tra kiếm lại trong vỏ, ngồi thẳng dậy, nhàn nhạt nhìn y.

Cổ Phàm không khỏi có chút chột dạ, hắng giọng một chút, liền nói: “Kinh Thương, hôm đó chúng ta bị thích khách tập kích, ta lo lắng ma giáo không đạt được ý đồ, sẽ ra tay với Thanh Sơn Giáo, cho nên muốn người quay về một chuyến kêu sư phụ chuẩn bị sẵn, ừm, mặc dù đường hơi xa, nhưng người cũng đã từng một mình xông pha giang hồ, chắc sẽ không sao nhĩ.”

Thẩm Kinh Thương không lên tiếng, ánh mắt đen thẳm nhìn y không chớp mắt, hồi lâu mới lên tiếng: “Không muốn. Ta sẽ lo lắng.”

Thật là quá tri kỷ mà, mặc dù mấy ngày nay hết sức bi thảm, nhưng được sư đệ nhà mình quan tâm như vậy thì điều gì cũng không còn quan trọng nữa! Quả nhiên vào thời khắc mấu chốt sư đệ vẫn là số một!

Cố Phàm nhần nại, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Không cần phải lo lắng, đại hội võ lâm sắp tới rồi, chỉ cần ta không tách khỏi mọi người, ma giáo sẽ không tìm được cơ hội ra tay với ta đâu.”

” Ừ.” Cọng tóc ngu ngốc của Thẩm Kinh Thương lại đong đưa, chậm rãi mở miệng nói: “Nhưng nếu ta không có ở đây, lúc ăn cơm sư huynh sẽ lên gạt rau ra, buổi tối đi ngủ sẽ đá chăn, còn ngã xuống giường ... “

Cố Phàm cảm thấy tâm trạng vui vẻ thoải mái ban nãy của mình đã cao chạy xa bay cả ngàn dặm rồi, mếu máo nhìn Thẩm Kinh Thương vẫn đang thao thao bất tuyệt không ngừng, cố gắng vớt vát lại chút tôn nghiêm của một người làm đại sư huynh: “Đây là chuyện khi còn bé mà.”

Thẩm Kinh Thương lại neho mắt hơi ngửa đầu nhìn lên trần nhà, không chút lưu tình lên giọng: “Tối hôm qua lúc ăn cơm ... “

“Chờ một chút chờ một chút!” Cố Phàm vội vàng nhào tới che miệng Thẩm Kinh Thương lại, hạ thấp giọng hung dữ nói: “Ta chỉ gạt (rau) ra có một chút xịu, một chút thôi mà!!”

Thẩm Kinh Thương nhìn y, trong mắt tràn đầy ý cười, hé miệng lè lưỡi nhẹ liếm lên lòng bàn tay Cố Phàm. Cảm giác ẩm áp và ướt át ngay lập tức truyền đến, Cố Phàm như sờ vào lửa vội vàng rút tay lại, nhưng bị Thẩm Kinh Thương trở tay nắm lấy cổ tay, hai người cách nhau rất gần, ngay cả lông mi như sắp chạm vào nhau.

Cố Phàm run run hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Thẩm Kinh Thương không nói lời nào cũng không động đậy.

Cố Phàm cảm thấy đầu óc trống rỗng, ma xui quỷ khiến thế nào lại văng ra một câu: “À thì, ngươi đói không?”

Thẩm Kinh Thương: “... “

Cố Phàm: “Ha ha ha thật ra thì ta cũng không phải đang đói, nhưng mà tiểu sư đệ ban nãy mới ói máu suốt cả đường chắc là đói lắm rồi, chi bằng chúng ta cùng xuống lầu ăn cơm đi.”

Thẩm Kinh Thương nghiêm mặt, đôi mắt đen sâu thẳm lại nhìn thẳng vào Cố Phàm, ngay sau đó lạnh mặt buông y ra, xoay người lộn ra ngoài từ cửa sổ, thoáng cái đã không thấy đâu.

... Hấn cũng khóc nhè chạy trốn à?

Cố Phàm không biết nói sao nhìn khung cửa sổ đung đưa trong gió, người trẻ tuổi bây giờ hành động thật là khó hiểu.

Bộp một tiếng, Thẩm Kinh Thương lại lộn trở lại.

Cố Phàm ngây ngốc ngẩn đầu.

“Sao ngươi lại quay lại?”

Thẩm Kinh Thương không để ý tới y, mắt không liếc ngang liếc dọc đi thẳng tới giường, thu thập xong hành lý của mình, ôm lên.

Đây là thằng cấp từ khóc lóc chạy đi thành bỏ nhà ra đi sao? Vậy mới nói học điều xấu thì nhanh mà học điều hay thì khó lắm, mới có bao lâu mà Kinh Thương đã bị đệ đệ nhà Phong Việt Trạch làm hư rồi!

Cố Phàm bước tới, ngăn Thẩm Kinh Thương lại: “Kinh Thương, chúng ta có gì thì từ từ nói, đặt hành lý xuống trước đã.”

Thẩm Kinh Thương đứng lại, lạnh lùng nhìn y một cái, ánh mắt như đang nhìn một đứa trẻ vô cớ gây rối.

“Ta chỉ là quay về Thanh Sơn Giáo thôi mà.”

... Vậy ra hấn quyết định làm theo lời y? Có điều, cái vẻ mặt như nhìn đứa trẻ quậy phá ban nãy là cái mọe gì, y bị nhìn một cách khinh bỉ tuyệt đối là bị khinh bỉ đúng không! Rõ ràng y mới là đại sư huynh cái giọng điệu như kiểu bố tay chiều theo đó là sao ối dờ mờ!

Cố Phàm khó chịu nhìn Thẩm Kinh Thương một lần nữa nhảy ra theo đường cửa sổ, yên lặng tại chỗ hồi lâu.

Cho đến Mạnh Viêm Bân đi tới khoác lên vai y.

“Đại sư huynh!”

Cố Phàm lấy lại tinh thần, dùng đôi mắt cá chết nhìn sang, hỏi: “Ngươi nói coi có phải ta không hề có một tí uy nghiêm nào của đại sư huynh đúng không?”

Mạnh Viêm Bân tròn to hai mắt: “Sao thể được! Ta luôn rất tôn trọng ngươi.”

Cố Phàm vui mừng nắm tay hắn: “Thật sao?” Nói thêm nữa đi, an ủi tâm hồn tổn thương của y thêm nữa đi.

Mạnh Viêm Bân nghiêm túc gật đầu một cái: “Không sai, đại sư huynh nói một là một, nói gì ta cũng sẽ nghe. Ví dụ như ngày mai người kêu ta lưu lại để chăm sóc tiểu sư đệ, ta nhất định không làm nhục sứ mệnh.”

Ừ, Ừ?

“Ta kêu người lưu lại chăm sóc tiểu sư đệ lúc nào?”

Mạnh Viêm Bân cười gượng mấy tiếng: “Ha ha ha, người nhìn xem tâm trạng hôm nay của tiểu sư đệ không tốt lắm, lại nôn rất nhiều máu, khẳng định không đi được Đại hội võ lâm rồi. Sư huynh người không thể chăm sóc hắn, dĩ nhiên là phải nhờ vào ta. Dù sao sư huynh chắc chắn là nghĩ như vậy mà, ta cũng chỉ nói sớm ra mà thôi. Bất kể như thế nào, tiểu sư đệ ở đâu, ta ở đó.”

Nói một là một em gái người!

Cố Phàm cảm nín nhìn đôi mắt sáng rực như thiêu như đốt của Mạnh Viêm Bân, thở dài.

“Cũng được, vậy người ở lại đi.”

Dù sao vẫn còn có hai người có thể cùng y đi đại hội võ lâm, cũng không đến nỗi một mình một ngựa, làm mất hết mặt mũi của sư môn tại đây.

“Sư huynh sư huynh.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, sư đệ giáp át cũng đúng lúc tới, hai mắt sáng lên sáp đến gần Cố Phàm.

“Ngày mai là đại hội võ lâm rồi nhỉ.”

Cố Phàm vừa mừng vừa sợ dấn sát vào tường, trong lòng lại có chút vui mừng, mỉm cười nói: “Đúng vậy, các người sẽ đi cùng ta, cũng coi như là cơ hội để trải đời.”

Sư đệ giáp: “Đại hội võ lâm ý, sẽ có cao thủ tỷ võ sao?”

Cố Phàm ngẩn người: “Không có.”

Sư đệ át: “Vậy có đệ nhất mỹ nhân không?”

“... Hình như cũng không có.”

Sư đệ giáp ất: “É, như vậy thật vô vị, chúng ta không đi.”

Cố Phàm vội vàng mở miệng, định xoay chuyển tình thế: “Nghe nói có ma giáo xuất hiện.”

Mạnh Viêm Bân và hai tên sư đệ cùng trợn trắng mắt, kéo dài thanh âm.

“Xùy —— “

Cố Phàm: “... “

Một ngày trở thành đại sư huynh, cả đời nội thương học máu mà chết CMN mất.

Thanh Sơn Giáo đại sư huynh Cố Phàm, hôm nay cũng rất thương tâm...

15. Chương 15

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Đại hội võ lâm tổ chức bốn năm một lần, đương nhiên lần nào cũng rất hoành tráng. Thanh Sơn Giáo mặc dù thể nhỏ, nhưng cũng từng là đại phái, lại có mối quan hệ tốt với Thiên Long Môn, vì vậy Cố Phàm vừa có mặt, ngay lập tức đã có người dẫn y đến chỗ ngồi.

Quanh khu vực võ đài lớn như vậy lúc này đã có không ít người tụ tập, trên đài cao nhất, là chương môn của ngũ đại môn phái đang ngồi hàn huyên, cảnh tượng vô cùng vui vẻ hòa thuận. Mười mấy năm không xảy ra chuyện lớn nào, mọi người cũng coi đại hội võ lâm thành đại hội tán dóc, đại hội xem mắt, thỉnh thoảng lại có vài nam thanh nữ tú ăn mặc lượt là đi qua liếc mắt đưa tình.

Cố Phàm ngồi một mình ở chỗ được sắp xếp, thầm thở dài. Chỉ có người như y từng chết một lần rồi mới biết, trong cái sự bình tĩnh phẳng lặng này ẩn chứa sóng ngầm đến thể nào.

“À ừm... “

Đột nhiên vang lên một giọng nói yếu điệu mềm mại, khiến cho lòng người run lên. Cố Phàm nghiêng đầu nhìn sang, thấy một nữ tử mặc trang phục màu hồng, hơi cúi đầu ngập ngừng nhìn y.

Đây là đang được bắt chuyện? Nhi nữ giang hồ từ trước đến nay đều hào khí ngất trời, rất nhiều hiệp nữ dũng mãnh hào sảng, rất hiếm người nào ăn nói nhỏ nhẹ, tính cách dịu dàng như vậy cả.

Cố Phàm ngẩn người, sau đó nở một nụ cười hiền hòa, nhẹ nhàng hỏi: “Ta là Cố Phàm của Thanh Sơn Giáo, vị cô nương này có cần giúp gì không?”

Cô nương kia mặt đỏ lên, lại càng cúi đầu thấp hơn nữa, nói: “Ta là Lộ Tử Y thuộc Thanh Y Phường (1)... mới vừa cùng các sư tỷ tản bộ... muốn hỏi một chút người có thấy các nàng ở đâu không.”

Thanh Y Phường? Hình như cũng là môn phái nhỏ, có điều bởi vì toàn phái trên dưới đều là con gái, cho nên rất nổi danh. Nhưng mà từ lúc y ngồi đây đến giờ, không hề nhìn thấy người của Thanh Y Phường, đang lúc nan giải, Lộ Tử Y ngẩng đầu lên nhìn quanh, sau đó nhìn Cố Phàm bằng ánh mắt sáng lấp lánh hỏi: “Người cũng bị thất lạc các sư huynh đệ sao?”

Tại sao vẻ mặt cô em này vui vẻ cứ như vừa tìm thấy tổ chức vậy!? Y không thêm phạm phải loại sai lầm cấp thấp này, y là tới một mình đấy nhé!

Không, tại sao lại có cảm giác càng lúc càng mất mặt thế này?

Cố Phàm ghen nín, đưa mắt nhìn xung quanh, vừa vặn trông thấy một nam tử có vẻ cũng đơn độc khổ bức đứng bên kia, lập tức lấy tay chỉ vào hắn: “Không, thật ra thì sư đệ của ta ở bên kia.”

Người nọ mặc bộ áo gấm màu xanh thẫm, dáng đứng thẳng tắp, gương mặt bình thường không có gì xuất chúng, rõ ràng trông rất cách xa quần chúng, nhưng không hề lộ vẻ khác biệt, vô cùng có phong phạm của diễn viên quần chúng.

Lộ Tử Y tỏ rõ sự thất vọng, nhìn sang vị diễn viên quần chúng kia, lại nhìn Cố Phàm, nói: “Nhưng các người trông không hề giống nhau.”

Còn phải giống nhau sao, cô cho rằng tất cả sư huynh đệ đều là do sư phụ nhà y sinh ra sao? Cố Phàm chẳng biết nói sao, sau một lúc trả lời: “Ta hướng ngoại, còn hắn hướng nội. Dung hòa một chút thì thật ra chúng ta vẫn là rất giống nhau.”

Lộ Tử Y sáng tỏ gật đầu, đang định nói thêm, lại đột nhiên trợn to hai mắt.

Cố Phàm theo tầm mắt nàng nhìn sang, méo miệng, ngượng ngùng ho khan.

“Khụ khụ, ừm, sư đệ người khỏe không a.”

Không biết vị huynh đài quần chúng đã đứng sau lưng Cố Phàm từ lúc nào, vô cùng tự nhiên đặt một tay lên vai Cố Phàm, tay kia còn vuốt lại vài sợi tóc tán loạn trên trán Cố Phàm, sau đó nhẹ nhàng dời tay

xuống eo y, tư thế thân mật, nhìn như ôm Cố Phàm vào lòng, xong xuôi mới ngẩng đầu gật đầu chào Lộ Tử Y một cái, nở nụ cười tiêu chuẩn mang theo một phần ngưỡng chừng ba phần mừng rỡ sáu phần dịu dàng.

“Có thể tham gia đại hội võ lâm cùng sư huynh, ta đương nhiên rất khỏe.”

Cố Phàm mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau đổ, ngoái đầu nhìn Lộ Tử Y, phát hiện vẻ mặt nàng chuyển từ kinh ngạc đến trầm ngâm lại sang như đã sáng tỏ điều gì.

... Này em gái, trong nháy mắt này đầu óc cô rốt cuộc đã tưởng tượng ra những gì rồi!

Mà Lộ Tử Y hoàn toàn không nghe thấy nội tâm đang gào thét của Cố Phàm, bụm miệng, hai mắt sáng lên: “Chả trách người chỉ mang một sư đệ tới.”

“Không, thật ra thì ta và hắn không quen.”

Cố Phàm bỗng cảm thấy dạ dày quặn thắt, giùng giàng muốn giải thích rõ, lại bị Lộ tử Y vô tình cắt đứt.

“Đừng xấu hổ, Tử Y không nên quấy rầy thế giới riêng của hai người. Vậy ta đi đây, các người cố gắng lên.” Nói xong còn len lén giơ ngón tay cái với Cố Phàm, sau đó mới phóng khoáng xoay người rời đi, vung vẩy cánh tay áo mang theo một đồng chuyện bất quải.

Cố Phàm khóc không ra nước mắt.

Tính cách dịu dàng điềm đạm gì đó tuyệt đối là ảo giác, rõ ràng cô em này mới là nhân vật dũng mãnh nhất!

Hóa đá một lúc lâu, y mới phát hiện tay vị huynh đài quần chúng kia vẫn khoắc trên vai y, vì vậy dịch người sang bên cạnh.

Vị huynh đài quần chúng không thêm để ý tăng thêm lực đạo trên tay.

... Ôi bả vai vô tội của y!

Cố Phàm cắn răng quay đầu.

“Vị huynh đài này, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Vị huynh đài quần chúng thờ ơ nhìn y, khuyến mại thêm một nụ cười mờ ám, nói chậm rãi: “Người hướng ngoái, ta hướng nội?”

Cố Phàm: ...

“Thật xin lỗi ta sai rồi.” Thời buổi này vì sao diễn viên quần chúng cũng đáng sợ như vậy a a a!

Biểu cảm của Cố Phàm hiển nhiên chọc cười vị huynh đài quần chúng kia. Vì vậy hắn rủ lòng thương buông lỏng tay, nhàn nhả ngồi xuống nâng chén trà trên bàn lên uống, thái độ nhàn hạ, động tác tao nhã.

Cố Phàm giận.

Đây là chỗ ngồi của y mà!

Đây là trà chuẩn bị cho y mà!

Chờ coi, y nhất định sẽ... y sẽ đi tìm một chỗ ngồi khác.

Ai bảo y là người lòng dạ rộng rãi, khoan dung độ lượng, nguyên nhân tuyệt đối không phải võ công của y quá thấp... ít nhất không hoàn toàn đúng!

Cố Phàm oan ức tìm một băng ghế khác ngồi xuống. Trải qua phen dày vò này, đại hội võ lâm đã chính thức bắt đầu.

Trương Đình Tân vốn là người nóng tính, nhịn hồi lâu, lúc này tìm được cơ hội liền đứng dậy lôi hết chuyện về ma giáo ra nói, thanh âm vang vọng, ngôn từ mạch lạc. Mọi người trên dưới cũng nổ tung, chương môn của ngũ đại môn phái mỗi người lại mang vẻ mặt khác nhau.

Trụ trì chùa Nam Lâm Bình Pháp đại sư chấp hai tay, lên tiếng đầu tiên: “A di đà phật, ma giáo đã lâu không tác quái, lần này gây chiến là vì sao?”

Trương Đình Tân cười lạnh một tiếng: “Vì sao à, đương nhiên là vì lợi ích. Các ngươi có còn nhớ phiến đá vỡ mười mấy năm trước?”

Mọi người nhất thời biến sắc.

Lão ni cô của Hoa Thanh Phái – Thẩm Phương Như cau mày hỏi: “Chẳng lẽ là ma giáo đã giải được bản đồ này, muốn lấy kho báu?”

“Không thể nào.” Cửu Tiêu phái Vương Hạo Nam lên tiếng phản bác: “Tín vật Sơn Hà Lệnh những năm gần đây đều ở trong tay chúng ta, hơn nữa ma giáo từ trước kia vốn đã không biết cách giải bản đồ này.”

“Sao lại không thể?” Đường Như Phong của Tuyệt Tiên Các “xoạt” một tiếng mở phiến quạt trong tay ra, quạt nhẹ, cười nói: “Chỉ cần trong các môn phái chúng ta có gian tế không phải là được rồi sao?”

Toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Trương Đình Tân nhìn Bình Pháp đại sư, trầm giọng hỏi: “Ma giáo đã có động tác, chúng có xác thực, đại sư định thế nào?”

Bình Pháp đại sư trầm mặc một hồi, gật đầu nói: “Theo ý kiến của bản tăng, chuyện này vô cùng trọng đại, nên sớm chuẩn bị.”

Chùa Nam Lâm từ trước đến nay là võ lâm chính thống, mấy trăm năm qua chưa bao giờ sa sút, mà bản thân Bình Pháp đại sư cũng là người phật pháp cao thâm, rất được mọi người trong giang hồ tôn trọng. Để ông mở miệng quả thực vô cùng chính xác. Quả nhiên những người còn lại đều không có dị nghị thêm, chuyển sang bắt đầu thảo luận công việc cụ thể, Cố Phàm cuối cùng đã có thể thở phào.

“Người cho rằng cứ như vậy, chính đạo sẽ có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đối phó với địch?”

Vị huynh đài quần chúng nhấp một ngụm trà, đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Cố Phàm lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Đương nhiên là không thể, ai cũng có tính toán của mình. Chẳng qua là nếu kêu gọi mọi người bên ngoài hợp lực, ma giáo sẽ không có khả năng đắc thủ một cách dễ dàng.”

Vị huynh đài quần chúng nhẹ cười ra tiếng, trên mặt lộ rõ vẻ châm chọc.

“Cũng không nhất định. Lòng người vô cùng phức tạp.”

Hắn chỉ lên mọi người trên đài, lại nói với Cố Phàm: “Người nhìn Thẩm Phương Như, từ đầu tới đuôi chỉ nói một câu, khóe miệng luôn cong lên, cho thấy đó là thái độ ba phải, mà Vương Hạo Nam lông mày luôn cau lại, ngồi không yên chỗ, chứng tỏ vừa không tự tin vừa sợ hãi điều gì đó.”

Cố Phàm khiếp sợ nhìn hắn.

Kỹ thuật này, ngồi trên cầu tùy tiện mở một sạp hàng cũng không sợ chết đói a!

“Thiếu hiệp mặc bạch y bên kia, đứng, vẫn luôn nhích tới nhích lui, đứng ngồi không yên, hắn làm sao vậy?”

Vị huynh đài quần chúng mỉm cười bình tĩnh.

“Ta nghĩ, chắc hẳn đang buồn tiều.”

Cố Phàm: “... “

Thật ra thì vẫn có thể coi như nhìn người rất chuẩn, đúng không.

Chú thích:

(1) Tử Y: Quần áo màu tím.

Thanh Y: Quần áo màu xanh.

Tên môn phái toàn quần áo với màu sắc sặc sỡ =))))))))))

16. Chương 16

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Mỗi lần nhớ tới danh sách người yêu dài dằng dặc của tiểu sư đệ, Cố Phàm luôn không nhận được lệ rơi đầy mặt. Thân là nam thứ trúc mã trúc mã kinh điển, vốn nên “gần quan được ban lộc” (1) nhưng lại lẫn lộn đến nước này, thậm chí vô cùng. Nhìn sang vị huynh đài quần chúng, rõ ràng cầm kịch bản của người qua đường, nhưng lại đoạt cảnh diễn của nam chính, cái gì gọi là cảnh giới, đây chính là cảnh giới!

Khốn kiếp, hẳn ta chẳng lẽ không biết diễn viên quần chúng khiêm tốn mới là diễn viên quần chúng tốt sao? Nhìn vào huynh đài thích khách mà học tập kìa, thời gian xuất hiện ngắn, mức độ bị thương nặng, không có tên thoại còn ít, chỉ có ánh mắt giết người mang theo kỹ năng chiến đấu.

Này nói đi cũng phải nói lại, tại sao lại trừng ta? Đá người rõ ràng là Kinh Thương không phải ta mà! Được rồi, bây giờ không có Kinh Thương cho phép người trừng...

Cố Phàm nhìn vị huynh đài thích khách tay bị trói xích sắt, bị người ép đi từng bước vào hội trường, toàn thân tỏa ra sát khí nồng nặc, rồi lặng lẽ nhìn đi nơi khác.

Nghe nói nam nhân bề trướng trở nên vô cùng hung ác, không nên đối mắt thì hơn.

Trên đài, Trương Đình Tân hiển nhiên cũng chú ý tới tình huống này, khụ một tiếng nói: “Yêu nhân ma giáo, người tội ác chồng chất, hôm nay rốt cuộc sa lưới, còn lời gì muốn nói không?”

Vị huynh đài thích khách rút cuộc dời tầm mắt về phía mấy vị chưởng môn, hừ một cái, lạnh giọng nói: “Nếu không phải các người sử dụng thủ đoạn âm hiểm như vậy, ta sẽ thua sao? Bộ dạng hèn hạ như thế, còn có mặt mũi xưng mình là chính đạo sao, thật không biết xấu hổ!”

Mấy câu này khiến các vị trên đài đều thay đổi sắc mặt, Vương Hạo Nam thẹn quá thành giận, mở miệng mắng: “Yêu nhân không thể ngậm máu phun người.” Ngay sau đó quay đầu nói với những người khác: “Lời của kẻ này vốn không cần phải nghe, hay là lập tức giết chết hắn, dùng làm tế cờ chinh phạt ma giáo luôn.”

Vị huynh đài quần chúng bên cạnh híp mắt lại, nở nụ cười như có như không, lạnh nhạt nói: “A, cái gọi là chính đạo chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi. Bên ngoài dù nghiêm trang đạo mạo ra sao, cầm thú vẫn chỉ là cầm thú. Có điều cầm thú áo mũ chỉnh tề, còn không bằng ma giáo trong miệng bọn họ.”

Cố Phàm nhìn hắn. Người nọ vẫn mang dáng vẻ đứng đưng như đang coi một vở hài kịch náo nhiệt, đầy vẻ khinh thường và châm chọc trong mắt, lạnh lùng như một thanh đao bằng đồng.

Lại là một thanh niên phản nghịch a.

Hàng năm làm một đại sư huynh nuôi nấng từng sư đệ lớn lên, Cố Phàm trong nháy mắt hiện thân thành nam bảo mẫu, không nhịn được mở miệng: “Người nói không sai, chính đạo có lúc cũng sẽ dùng chút thủ đoạn, thậm chí còn che che giấu giấu, khiến người ta khinh thường.”

“Vậy sao?” Không nghĩ tới Cố Phàm sẽ nói ra lời như vậy, thanh niên phản nghịch kia úp nắp ấm trà trượt qua trượt lại miệng chén, nhấp một hớp, chờ y nói tiếp.

“Nhưng con người, không phải dựa vào danh tiếng chính đạo hay ma giáo là có thể phân biệt được, người không thể bởi vì một chuyện mà cho rằng tất cả người trong chính đạo đều là kẻ cặn bã. Thật ra thì trong chính đạo vẫn có người tốt lòng dạ chính trực.”

“Phải không?” Thanh niên phản nghịch nhướn mày, đôi mắt sâu hun hút khiến người khác nhìn không rõ ý đồ của hắn: “Nói thí dụ như?”

Cố Phàm nghiêm nghị: “Ví dụ như ta.”

Nghe xong lời của Cố Phàm, hắn sững sốt vài giây, ngay sau đó đỡ trán, khom người cười lớn. Cố Phàm nhìn hắn, nhận thấy tầm mắt của một vài môn phái ngồi gần đang bắn sang đây.

... Ở nơi công cộng cười thành như vậy thật sự là không có tiết tháo nha, mọi người ngàn vạn lần không nên học hắn.

Vì vậy Cố Phàm lặng lẽ né ra xa một chút, chuyển tầm mắt về phía vị huynh đài thích khách bị trói thật chặt, ra vẻ ta không hề quen biết cái tên đang cười không chút kiêng kỵ bên cạnh.

Mà vị huynh đài thích khách khổ bức lúc này đang bị chưởng môn ngũ đại môn phái liên thủ sỉ vả. Nhất thời lời thô tục bay khắp nơi, nước miếng văng tung tóe, thích khách mặt hết xanh lại trắng, từ trắng lại chuyển thành tím, cuối cùng từ tím biến thành đen, sau cùng không nhịn nổi nữa thét lên một tiếng, liền đẩy ngã hai tên đệ tử trẻ tuổi đang áp giải hắn.

Hóa ra sợi xích sắt thô to này vốn đã bị tên nội gián không biết của môn phái nào lén vặn đứt, chỉ làm bộ bị trói. Tên thích khách vốn muốn chờ đợi thời cơ chạy trốn, lại bị những lời của chính đạo kích thích buộc phải ra tay. Vừa thoát khỏi xích sắt liền phi về phía Cổ Phàm.

Thật không khoa học! Tại sao lại tìm đến y, chẳng lẽ là bởi vì trong số những người đắc tội tên này trông y có vẻ yếu nhất sao.

Cổ Phàm nhìn vị thích khách khí thế lao về phía mình, trong lòng không ngừng oán thầm, đưa tay rút bội kiếm bên hông chính diện nghênh địch. Ánh mắt tên thích khách thay đổi, dưới đế giày có ánh sáng lóe lên, hiện ra một đoạn lưỡi đao. Thân pháp cực nhanh, xoay người nhẹ nhàng như một con diều đánh thẳng tới mặt Cổ Phàm.

Cổ Phàm nghiêng người tránh, chiêu kiếm cũng đổi hướng theo, chứng tỏ khinh công của đối phương rất tốt, nhảy nhẹ một cái đã đến sau lưng Cổ Phàm, nhấc chân đâm về phía Cổ Phàm. Cổ Phàm xoay người vùng kiếm đẩy lui thế công của gã, không ngừng lùi về phía sau, tên thích khách vẫn không ngừng từng bước ép sát.

Nghe thanh âm đao kiếm giao nhau leng keng, Cổ Phàm rỉ máu trong lòng. Trong tay y lúc này là bảo kiếm của chưởng môn Thanh Sơn Giáo, bình thường y chẳng bao giờ lấy ra dùng. Phải biết là, dù kiếm có tốt hơn nữa khi đánh nhau cũng sẽ bị mẻ, bị mẻ rồi thì phải đem đi mài, mài rồi thì sẽ càng ngày càng mỏng, đã mỏng thì có thể sẽ gãy. Nên nhớ thứ đồ cổ lưu truyền từ đời này qua đời khác rất là đắt, mà Thanh Sơn Giáo bọn họ thì nghèo lắm!

Đáng tiếc trong lúc nhất thời, những người khác cũng không kịp nhúng tay, mà Trương Đình Tân cũng rất sốt ruột, lo âu la lên.

“Tiểu tử thú vị, ngươi cẩn thận chút, động tác cầm kiếm sai rồi, sai rồi, ai u ngươi chết cũng được, nhưng không thể khiến lão Dương mất thể diện ... “

... Im miệng, đồng chí tốt của sư phụ!

Cuối cùng nhân lúc đối phương không chú ý, Cổ Phàm lộn ra sau một cái. Bình Pháp đại sư nắm lấy thời cơ ra tay, chưởng phong quét qua, thích khách kia nháy mắt bị đẩy lui ra ngoài một trượng, giận giữ trợn mắt nhìn Cổ Phàm, nhưng lại không tiếp tục dây dưa, vận khinh công nghiêng mình rời đi.

Vẫn là người xuất gia phúc hậu. Cổ Phàm thở phào nhẹ nhõm, quay sang cảm tạ Bình Pháp đại sư.

“A di đà phật.” Bình pháp chấp hai tay: “Không nên khách khí. Có điều Cổ thí chủ công phu của người

thật sự không ổn, nhất định phải luyện tập nhiều hơn.”

Cố Phàm: ...

Công phu của y không có kém như vậy, chẳng qua vì đau lòng bảo kiếm của chưởng môn nên mới cố tình phòng thủ, tỏ ra chiêu thức hỗn loạn. Nhưng dù có giải thích thì chắc cũng không có ai tin tưởng đâu.

Kết quả đại hội võ lâm lần này cứ thế kết thúc sau một màn náo loạn như vậy. Thích khách kia khinh công hết sức giỏi, rốt cục vẫn chạy thoát. Có điều tổng kết lại cũng không hẳn là không có thành quả, ít nhất mọi người đã có được nhận thức chung cùng chinh phạt ma giáo, mà danh tiếng “võ công rất dở” của Cố Phàm, cũng từ đây truyền khắp giang hồ...

Để trấn an cõi lòng tổn thương của Cố Phàm, vị huynh đài quần chúng vô cùng độ lượng tỏ ý muốn mời y ăn cơm.

Cố Phàm có chút do dự: “Vị huynh đài này, chúng ta vốn không quen biết, ngay cả tên người ta cũng không biết. Nếu để cho người mời ta ăn cơm, thật ngại quá.”

Vị huynh đài quần chúng nhướn mày nhìn Cố Phàm, đôi mắt sáng long lanh, nhưng lại nhìn không thấy đáy.

“Nhạc Phong.”

“Hả?” Cố Phàm ngây ngốc nhìn sang, lại bị kéo phất dậy.

“Người không phải nói không biết ta tên sao, bây giờ ta nói cho người biết rồi, như vậy chúng ta đã trở thành bạn. Mời người ăn bữa cơm cũng không sao nhỉ.”

Ai bảo người cứ biết tên sẽ là bạn, cái quan niệm kết bạn loại vớ vẩn này người học được từ đâu hả, ề này!

Chú thích:

(1) Câu gốc là “cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt”: nghĩa là “lâu đài bên bờ nước thì được trăng chiếu sáng trước”.

Câu này ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước, gần quan được ban lộc; gần gũi người có thể lực nên được lợi trước; ở chùa ăn lộc Phật.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Cố Phàm cứ như vậy được dẫn tới tửu lầu Tụ Hiền – nghe nói là nơi đắt nhất có nhiều món ăn ngon nhất trong thành. Tửu lầu này quả không hổ với danh tiếng, cửa sổ vuông vắn đỏ thắm, mái ngói lưu ly, chia làm hai tầng trên dưới, tao nhã yên tĩnh. Bước vào nhã gian đập vào mắt là bức bình phong sáu cánh vẽ hình hoa sen mùa thu dưới ánh trăng tròn, làn khói nhàn nhạt bốc lên từ trong chiếc lư hương tai voi (1) chậm rãi tỏa ra xung quanh, lượn lờ vấn vương càng tôn lên cảnh sắc mỹ lệ của hồ nước bên ngoài cửa sổ, khiến lòng người yêu thích không thôi.

Nhạc Phong ngồi biếng nhác trên chiếc ghế rộng, tùy ý phát tay, cười nói với Cố Phàm: “Người thích ăn gì thì cứ gọi.”

Vì vậy Cố Phàm bình tĩnh nhìn tiểu nhị đang yên lặng đứng chờ bên cạnh, bình tĩnh cầm thực đơn lên, bình tĩnh chỉ vào món “Long đằng cửu thiên” (2).

Không sai, thân là một vị sư huynh khổ bức phải nuôi một đám sư đệ trong phái ngày ngày gào khóc đòi ăn đến một văn tiền cũng phải bẻ làm đôi, Cố Phàm cả hai đời cũng chưa từng tới Tụ Hiền lầu, bởi vậy những món ăn tên dài dòng lèo lẹt trong thực đơn khiến y hoa cả mắt. Nhưng mà gọi món đắt tiền cũng không sao đâu nhỉ, dù sao cũng là được người ta mời.

Nhạc Phong liếc nhìn tên món ăn, trên mặt tràn đầy ý cười, che miệng hỏi: “Người khẳng định muốn gọi món này?”

Mặc dù món ăn có đắt tiền một chút, được rồi không chỉ một chút xú, nhưng giờ có muốn đổi ý cũng đã muộn! Cố Phàm nhìn gã đầy cảnh giác, há mồm liền bắt đầu bịa chuyện: “Đúng thế, thức món này vừa nhìn đã thấy khí thế phi phàm, chắc chắn ăn một miếng hương bay xa mười dặm, mỡ nhưng không ngấy, vừa miệng ngon cơm, mặn ngọt vừa phải, giòn rụm đậm đà, Nhạc huynh không thấy như vậy sao?”

“Cố huynh nói rất đúng.” Nhạc Phong cong miệng cười, gật đầu một cái mang hàm ý sâu sa, sau đó lại gọi thêm vài món nữa rồi mới để cho tiểu nhị kia đi xuống. Cũng không lâu lắm, rượu và thức ăn liên tục được bưng lên.

Món nào nhìn cũng thấy ngon, mùi thơm tỏa ra, rượu cũng là loại hảo hạng hương nồng lan tỏa, đáng tiếc ...

Cố Phàm nhìn cái món “Long đằng cửu thiên” kia đau thương đến mức chỉ muốn cào tường.

Đây là cái gì, rồng con em gái người ấy, đây là thịt rắn đúng không, từng khúc từng khúc đây này. “Móng rồng” sao mà nặn thô đến thế, mà lại còn chỉ có ba bốn ngón, trên hết là cặp mắt chết không nhắm mắt kia a a! Đờ mờ lão tử được ăn chùa bữa cơm dễ dàng lắm sao, có cần chơi khăm y như vậy không hả!

Nhạc Phong mỉm cười nhìn y, một mắt viết rõ ta đang vui vẻ trên sự đau khổ của người khác, một mắt kia viết giậu đổ bìm leo.

“Cố huynh mau ăn đi, món này tên hay, mùi vị cũng ngon không kém đâu, đúng không?”

Cố Phàm ngẩng đầu lên.

“Ta có thể gọi thêm một món nữa không?”

Nhạc Phong hào phóng gật đầu: “Đương nhiên có thể, người muốn gọi món gì?”

“Đậu hũ ma bà.” (3)

Nụ cười của Nhạc Phong càng thêm sáng chói.

“Tụ Hiền lầu có rất nhiều món ăn tuyệt vị, Cố huynh tội gì phải gọi món này?”

Cố Phàm cắn răng thành thật khai báo: “Như vậy ta có thể tìm được miếng đậu hũ để cắm đầu vào chết đi cho rồi.”

“Ha ha ha ...” Nhạc Phong không kiềm được bật cười. Cố Phàm trợn mắt nhìn tên này, nhanh chóng chuyển đề tài.

“Nhạc huynh mời ta ăn bữa cơm này, e rằng còn có chuyện khác quan trọng hơn nhĩ. Minh nhân bắt thuyết ám thoại (4), Nhạc huynh không tiếc lời hay, tại hạ đương nhiên sẵn sàng rửa tai lắng nghe.”

Nhạc Phong híp mắt nhìn y cười, viền mắt cong cong, giống như là cố ý không để cho người nhìn ra ánh mắt của gã, biểu cảm trên mặt càng mông lung như sương mù.

“Cố huynh quả nhiên là người sáng khoái. Điều ta muốn nói, chắc hẳn Cố huynh người cũng biết, dĩ nhiên là chuyện ma giáo, chuyện kho báu.”

Cố Phàm cau mày: “Người hà tất phải làm phiền một tiểu nhân vật không chút giá trị như ta? Nếu muốn nói những chuyện này, đám người như Bình Pháp đại sư, Vương Hạo Nam của Cửu Tiêu Phái, Trương Đình Tân của Thiên Long Môn không phải là càng đáng tin hơn sao?”

“Cái này à.” Nhạc Phong nhìn đáng vẻ phòng bị của Cố Phàm, hơi nhướn mày, bỗng nhiên kẻ sát vào vãn về mái tóc dài của Cố Phàm, thấp giọng nói: “Không phải bởi vì bọn họ không có đẹp bằng người hay sao.”

Giọng nói của gã rất trầm, da đầu Cố Phàm run lên, giật lùi về phía sau, huyết khí dâng trào, từ cổ đến tai đỏ bừng.

Ôi dờ mờ, quá đáng sợ, thời buổi này vì sao lực sát thương của diễn viên quần chúng cũng lớn như vậy, nếu không phải tên này mang khuôn mặt phổ thông đại chúng thì chắc chắn sẽ là một tên yêu nghiệt không cần giải thích a.

Cố Phàm toàn thân nổi đầy da gà, trong nháy mắt quyết định cách xa tên yêu nghiệt này, trân quý sinh mệnh của mình.

Nhạc Phong cũng không để ý, chỉ thuận theo buông lỏng tay, hờ hững nói tiếp.

“Tín vật Sơn Hà lệnh tổng cộng bị chia thành sáu phần, năm đó ngũ đại môn phái và Thanh Sơn Giáo tham gia tiêu diệt ma giáo mỗi bên giữ một khối. Cố huynh có còn nhớ những lời ta đã nói qua ở đại hội võ lâm về chuyện về mặt Vương Hạo Nam không đúng lắm? Người này có một con trai tên là Vương Hiên Vũ, mấy tháng trước lại đột nhiên không rõ tung tích. Tên Vương Hiên Vũ tính khí trẻ con, lúc nào cũng muốn nhờ cõ tận gốc ma giáo, nhưng trong dịp trọng đại này lại không thấy bóng dáng, Cố huynh không cảm thấy kỳ quái sao?”

Cố Phàm giật mình, trầm giọng hỏi: “Ý người là ma giáo rất có thể đã ra tay đối với Cửu Tiêu Phái, bắt giữ Vương Hiên Vũ lại?”

Nhạc Phong giơ lên một ngón tay, lắc lắc trước mặt Cố Phàm.

“Hoặc là càng nghiêm trọng hơn, Vương Hạo Nam đã cấu kết với ma giáo, đề phòng lộ chuyện nên mới nhốt Vương Hiên Vũ lại... “

Nhạc Phong chưa nói xong, Cố Phàm đã hiểu. Nếu Vương Hạo Nam thật sự theo phe ma giáo, đừng nói Sơn Hà lệnh đã nằm trong tay ma giáo, đến cả kế hoạch bàn bạc đối phó với ma giáo trên đại hội võ lâm thượng cũng đương nhiên đã lộ.

Nhưng dù sao những điều này mới chỉ là phỏng đoán, Cửu Tiêu là một trong những giáo phái lâu đời trong lịch sử của ngũ đại môn phái, nếu chỉ bằng những lý lẽ này bọn y cũng không thể làm được gì. Cho dù câu viện các môn phái khác, nhưng dính dấp quá lớn, e rằng cũng bút giây động rừng. Ai có thể bảo đảm những trong môn phái này không có gian tề chứ? Như lần ở Thiên Long Môn, y và Kinh Thương vừa đi ra đã bị người ám sát. Trước mắt, cứ nên điều tra mọi chuyện, sau khi biết rõ sự thật mới có thể ra tay.

Chẳng qua là ...

Cố Phàm lặng lẽ đếm số người hiện tại mình có thể dùng.

Tiểu sư đệ, mỹ nhân íu-đúi đi một bước nôn ba ngụm máu, không được.

Nhị sư đệ, dùng một chữ hình dung, “đần”; dùng hai chữ hình dung, “quá đần”, cũng không được.

Còn lại hai sư đệ, kiểm pháp so với y còn kém hơn nữa, lại không có kinh nghiệm gì, mang theo bọn chúng có khi chuyện xấu lại càng thêm xấu ý chứ?

Lừa đảo thật sự!

Cố Phàm cu-đơn buồn bã chột lại.

5555~ (5) Kinh Thương người đang ở đâu mau quay lại, một mình ta không thể chịu được nữa ahuhu!

Nhìn Cố Phàm từ khiếp sợ chuyển sang lo lắng đến không biết làm sao cuối cùng ngồi xồm ở góc tường trông nảm, Nhạc Phong khẽ mỉm cười, chìa ra bàn tay hữu nghị.

“Cố huynh, ta muốn trước tiên điều tra đã, không bằng người đi cùng ta?”

Một vị diễn viên quần chúng nhưng mang khí chất của BOSS vừa mới quen chưa tới một ngày lại mang thân phận bất minh đưa ra lời mời y tổ đội với gã, có nên đồng ý không, có thể đồng ý hay không đây?

Cố Phàm rối rắm.

Đi một mình, y rất có khả năng sẽ bị Cửu Tiêu Phái chém chết; đi hai người, y rất có thể bị Nhạc Phong chơi chết. Y nên chọn cái chết nào mới tốt đây, hay là lựa chọn bị chơi chết?

Không đúng, sao y nhất định phải chọn chết như nào a, rốt cuộc thì y còn phải khổ đến bao giờ nữa!

Cuối cùng, Cố Phàm dùng vẻ mặt thấy chết không sờn nhìn về phía Nhạc Phong, nhìn cho đến khi gã cười cứng cả miệng mới nói: “Ta đi cùng người.”

Nhạc Phong nhú mày, theo thói quen trêu đùa.

“Đi cùng ta, người cần phải hạ quyết tâm lớn như vậy sao?”

Cố Phàm nhìn Nhạc Phong từ trên xuống dưới một lượt, hé ra khuôn mặt tươi cười lại chân thành thân thiết.

“Không phải, bởi vì trông người không giống người tốt cho lắm.”

Nhạc Phong: ...

Chú thích:

(1) Lư hương tai voi:

(2) Long đăng cửu thiên: Rồng cuộn chín tầng mây.

(3) Đậu hũ ma bà: (Tiếng Trung:) còn có tên gọi khác là Mapo tòfu, là một trong những món ăn nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên. Đậu hũ ma bà do một người phụ nữ tên Trần Ma Bà đã sáng tạo nên món ăn ngon miệng, từ đấy dân gian đã lấy tên người phụ nữ đó đặt cho món ăn này.

(4) Minh nhân bất thuyết ám thoại: Người quang minh chính đại không nói lời mờ ám.

(5) 55555: Ký hiệu khóc “huhuhuhu” bên tiếng Trung vì có phát âm /wuwuwu/ gần giống huhu.

18. Chương 18

Biên tập: Lam Ying – Beta: Điềm

Thời buổi này, muốn lăn lộn ở đời thì phải có ô dù, huống chi việc nguy hiểm đến tính mạng như nửa đêm thăm dò Cửu Tiêu Phái thế này. Đáng tiếc Cố Phàm lại tìm cho mình một tòa núi lửa để dựa dẫm, không biết chừng ngày nào đó thiêu rụi y. Cho nên y cũng hết sức cẩn thận viết xong di thư rồi... ả đệt, là một tờ giấy nhỏ kẹp trong bọc hành lý của mình, để ngộ nhỡ y có một đi không trở lại thì còn để cho sư môn biết mình xảy ra chuyện gì. Xong xuôi mới lết đến chỗ hẹn với Nhạc Phong.

Lúc này đã là lúc nửa đêm, trăng đã lên cao, gió thổi nhẹ nhẹ, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi cây cối tạo thành những cái bóng loang lổ. Nhạc Phong hai tay ôm ở trước ngực hồ hững dựa vào tường, hơn phân nửa người cũng ẩn trong bóng tối, gã đứng lặng yên không một tiếng động tựa như đã hòa mình trong bóng đêm, nếu không nhìn kĩ căn bản không phát hiện có người đứng ở đó, đủ thấy võ công gã cực cao.

Đáng sợ thật, chẳng lẽ mấy tên cao thủ quả thực tùy tay cũng vớ được một bó lớn như cỏ dại sao? Vì cái mẹ gì tùy tiện vớ phải một vị diễn viên quần chúng thôi mà võ công cũng cao hơn y? Nghịch thiên quá là nghịch thiên luôn, chuyện này bảo y làm sao mà chịu nổi hả? Đờ mờ!!!

Cố Phàm lặng lẽ nhặt từng mảnh lòng tự tôn mới vỡ vụn của bản thân lên ghép lại hoàn chỉnh, rồi mới đi

tới, gật đầu chào hỏi.

“Nhạc huynh.”

“Cố huynh.” Nhạc Phong đứng thẳng người dậy, khoe miệng lại hơi cong lên: “Ta mới vừa rồi còn nghĩ hay là mình đã nhớ lộn thời gian, thật ra là hẹn tối mai nhỉ, nếu không sao Cố huynh khoan thai đến muộn như vậy được?”

Y có thể nói đó là bởi vì y rối rắm mãi trong khách điểm để nghĩ xem nên viết di thư, đệt đệt, viết lại tờ giấy nhỏ như thế nào nên mới bị trễ, được không? Được không???

Cố Phàm ngẩng đầu: “Ta có thể giải thích.” Y có thể chém...

“Cố huynh hiểu lầm rồi, ta sao có thể trách người chứ?” Nhạc Phong nhướn mày, đôi mắt sắc bén như lưỡi câu lại mang ý trêu đùa: “Trăng đã lên quá ngọn cây, người lại hẹn sau hoàng hôn, có cơ hội nắm tay mỹ nhân cùng du ngoạn cảnh đêm, quả thực là chuyện vui thích ý, chẳng qua đợi có một lúc mà thôi, cũng đâu có sao?”

Mỹ nhân cũng thôi đi, còn cầm tay du ngoạn, du lên nóc nhà mi à? Từ lâu y đã cam nín với công phu mềm mại chém gió bữa bãi của Nhạc Phong, Cố Phàm nhìn lên trời, không để ý đến gã nữa, xoay người vận khinh công lao vút qua tường rào giữa các gian lầu các.

Nhạc Phong cười hí hóp mắt, ngay lập tức cũng lao lên theo sát.

Cửu Tiêu Phái tồn tại ở Lâm An đã lâu, tiền tài dồi dào, trang viện lớn đến nhìn không thấy điểm dừng, phố xá sầm uất, chốc chốc lại có nhóm tuần đêm gồm ba đến năm người, canh phòng nghiêm ngặt.

Nhạc Phong vẫn không ngừng chân bay vút qua, lúc đập vào mảnh ngói cũng không phát ra chút âm thanh nào, thoáng cái đã đến một tòa viện tử, dựa vào tường dừng lại.

CMN khinh công đến lúc cần lại tồi đến mức đáng hận! Cố Phàm thiếu chút nữa bị Nhạc Phong bỏ rơi, nhìn thấy gã cuối cùng đã ngừng lại, cảm động suýt rơi nước mắt, thở phào một hơi rất tự giác cũng dán vào chân tường tập trung nghe động tĩnh trong phòng. Đã gần đến giờ Tý, nơi này đèn đuốc vẫn sáng trưng, nhất định có điều kỳ lạ.

Cơ mà, hình như có chút vấn đề thật...

Bên trong, rõ ràng là tiếng nam – nữ – giao – hoan truyền ra rõ mồn một!

Cái này thật đúng là gừng càng già càng cay (1), chắc chắn, Cố Phàm nhớ lại bộ dáng hai bên tóc mai muối tiêu và nếp nhăn nơi khoe mắt của Vương Hạo Nam, lại so sánh với âm thanh rên rỉ kinh thiên động

địa của nữ tử bên trong, không nhìn được nhếch mép. Vương lão gia tử à có phải con trai người không thấy đâu cho nên người đang cố gắng “sản xuất” thêm một đứa nữa hử?

Y đặt vào vai Nhạc Phong, dùng khẩu hình miệng nói: “Người nhìn ra gì không?”

Nhạc Phong quay đầu lại nhìn y, cũng trả lời bằng khẩu hình: “Vương Hạo Nam này e là đã bị người mạo danh.”

Cổ Phàm giật mình, hình tượng Nhạc Phong trong mắt y nhất thời cao hơn rất nhiều, thậm chí còn phát sáng lung linh lấp lánh.

Quả nhiên những người thần thần bí bí đều là cao nhân, mới chỉ nghe trộm ở góc tường đã ngộ ra bí mật lớn như vậy thật không thể khinh thường. Y trầm ngâm một lúc, mới hỏi.

“Sao người biết được?”

Nhạc Phong liếc y, cong môi lên, chỉ vào trong phòng.

“Đã là giờ Tý rồi, một lão già hơn năm mươi tuổi nào có thể kiên trì lâu như vậy, nhất định là giả.”

Chỉ như vậy thôi? Em gái người!

Cổ Phàm cắn răng: “Nhạc huynh thật có hiểu biết.”

Nhạc Phong tự chỉ vào cái bản mặt còn dày hơn cả tường thành của mình, nở nụ cười khiến người khác chỉ muốn đập bẹp: “Điều này không cần Cổ huynh nói, tự ta cũng biết.”

Cổ Phàm lặng lẽ quay đi.

Ta không thêm so đo với tên tự luyện cuồng này.

Nói đi cũng phải nói lại, con trai độc nhất của mình không thấy đâu, giờ này còn ở đây phong lưu sung sướng, Vương Hạo Nam cũng là con người.

Lại qua khoảng một khắc nữa, bên trong mới dần dần dừng lại.

Giọng nói yêu kiều mềm mại của nữ tử vang lên, mang theo sự quyến rũ khiến người nghe cũng phải rạo rức: “Lão gia.”

Vương Hạo Nam quả nhiên cũng không chịu nổi, tiếng quần áo va chạm sột soạt, lão lại lần nữa ôm lấy nữ tử kia vuốt ve: “Sao nào, cả một buổi tối còn chưa đủ sao?”

Ả kia hờn dỗi: “Lão gia bận bịu, chẳng chịu đến với Nguyệt Nhi gì cả.”

“Ha ha. Ta làm sao nỡ để cho người phải tủi hờn nữa, tối mai lại tới với tiểu yêu tinh chỉ giới quần người nhà người.”

Tiểu yêu tinh chỉ giới quần người con mẹ nhà ông, Cố Phàm nổi da gà toàn thân, lại nghe Vương Hạo Nam bỗng đứng đắn nói: “Ta giờ phải đi, người kia vẫn còn bị nhốt, người đi xem hắn thế nào. Ta cũng không tin nhiều ngày như vậy rồi mà hắn vẫn không chịu mở miệng.”

“Người kia” — chẳng lẽ là con trai lão, Vương Hiên Vũ? Tục ngữ có câu hổ dữ không ăn thịt con, Vương Hạo Nam lại thật sự ra tay với con mình? Quả thực độc nhất là lòng dạ lão già góa vợ (2).

Ả kia ậm ừ đáp ứng, Vương Hạo Nam lại ôm ả hôn một cái, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Cố Phàm và Nhạc Phong cúi thấp người, chờ lão đi qua. Chỉ chốc lát sau, một người phụ nữ vóc dáng mảnh khảnh lặng lẽ bước ra, nhìn chung quanh, khi đã chắc chắn không có ai nhìn thấy mới đi ra khỏi viện tử.

Hai người nhìn nhau một cái liền đi theo phía sau, giữ khoảng cách không quá xa với cô ả Nguyệt Nhi này. Vậy mà lại ra khỏi cả thành Lâm An, không lâu sau đó lại đến một nơi hẻo lánh.

Quả thật đủ vắng vẻ, đất đá ngổn ngang, xung quanh tối đen như mực, còn có vài bao đất bị ném tùy tiện xếp chồng xếp đống, thỉnh thoảng lại có vài đốm lửa lập lòe bùng lên... đờ-mờ đây là bãi tha ma á hử!

Một người đàn bà hơn nửa đêm còn một thân một mình đi đến bãi tha ma ngoài thành, sẽ không phải là một con hồ ly thành tinh hay dã quỷ vùng trộm với Vương Hạo Nam đấy chứ?

Cố Phàm tưởng tượng ra cảnh lão chương môn Cửu Tiêu Phái dính dấp với ả yêu tinh xinh đẹp, người quỷ dữ đưa triền miên không dứt, không khỏi rung mình một cái, vội vàng xua tan suy nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu.

Nhạc Phong vẫn đứng bên cạnh bỗng âm u lên tiếng: “Ả Nguyệt Nhi này một mình đi đến đây, không phải là vùng trộm với hồ ly tinh hay dã quỷ đấy chứ.”

Suy nghĩ của tên này còn “mặn” hơn nữa!

Cố Phàm hết ý kiến nói: “Người thích đến nơi như này vùng trộm?”

Nhạc Phong thờ ơ nhìn bốn phía: “Ánh trăng mờ ảo, nơi này lại vắng vẻ yên tĩnh, dĩ nhiên là nơi thích hợp để vụng trộm. Cổ huynh không biết rồi, nơi như này kích thích hơn hẳn đấy.”

Nói xong ánh mắt gã còn dán vào mặt Cổ Phàm, cười đầy thâm ý.

Cái thằng cha không có tiết tháo này! Mọi người cùng khinh bỉ gã.

Cổ Phàm cũng lườm nhìn lại Nhạc Phong, đi thẳng về phía trước.

Hoàn toàn không nhận ra, người ta vụng trộm bọn họ rình coi, cũng thật đúng lúc là một đôi cậu nam nam ném sạch tiết tháo...

Nhạc Phong cười không để ý, đang muốn theo sau, lại đột nhiên đưa tay kéo Cổ Phàm lại thật mạnh. Cổ Phàm đứng không vững, cả người cũng ngã vào trong lồng ngực gã.

Xảy ra chuyện gì thế, tên này lại phát điên gì vậy?

Chú thích:

(1) Nguyên văn chỗ này là hai câu: “Lão phu hỉ tác hoàng hôn tụng, xuân lai di giác vật tăng nghiên / , /.”

Lão phu hỉ tác hoàng hôn tụng: Trích trong vãn thơ đối vào ngày chúc thọ 80 tuổi của nguyên soái Diệp Kiếm Anh, khi ông đối lại thơ chúc của một người bạn là Nhiếp Vinh Trăn nguyên soái. Cả hai đều nằm trong 10 nguyên soái “khai quốc công thần” của nước CHND Trung Hoa.

Dịch ý: Lão phu ta (chỉ Diệp Kiếm Anh) thích làm những vãn thơ ca tụng vẻ đẹp của buổi hoàng hôn. -> Đại ý: Người già nhưng tâm chưa già.

Xuân lai di giác vật tăng nghiên: Mùa xuân đến vạn vật thêm sức sống, đâm chồi nảy lộc, trở nên càng thêm xinh đẹp.

Rắc rối vc =)))))) Túm cái quần lại là 2 câu này chỉ muốn khen lão Vương Hạo Nam già rồi nhưng “súng chưa già”, vẫn sung sức, vẫn xuân phong phơi phơi =))))))

Vậy nên mình xin tổng kết lại bằng cụm ngắn gọn là “gừng càng già càng cay”, vì không tìm được bản dịch tham khảo nào có câu này nên mình mạn phép để vậy cho mọi người dễ hiểu. Ai có ý kiến nào khác hay hiểu rõ hơn xin hãy góp ý thêm cho mình hehe.

(2) Câu đúng là “độc nhất phụ nhân tâm”, tức độc ác nhất là lòng dạ đàn bà. Bạn Cổ tự cải biên cho hợp

cảnh, cũng là chữ lão Vương luôn =))))))

19. Chương 19

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Cố Phàm từ đầu vẫn âm thầm đề phòng Nhạc Phong, giờ phút này gã đột nhiên ra tay, nhưng Cố Phàm lại chẳng kịp phản ứng, bất thành linh ngã vào lòng ngực gã, phần mũi bị đập thật mạnh, đau đến ứa nước mắt. Y chẳng thể làm gì khác hơn ngoài ngẩng đầu vừa che mũi vừa dùng ánh mắt lảng tránh nhìn gã.

“Khụ khụ.” Nhạc Phong nhìn Cố Phàm đang thê thảm, làm bộ ho khan một tiếng: “Cố huynh, coi như ta đang rộng đôi tay ôm lấy người, thì người cũng không cần mừng đến mức chảy nước mắt chứ.”

Mừng đến chảy nước mắt cái đéo gì, đây là quá đau nên mới nhỏ lệ đó!

Cố Phàm nhìn bộ dáng cười khoái chí của Nhạc Phong, nhịn phải nhịn, không nhịn được cũng phải nhịn. Xong xuôi mới cố ý quan sát gã từ trên xuống dưới vài lượt, dùng biểu cảm hết sức chê bai trả lời: “Nhạc huynh nói đùa rồi, nếu là một cô nương xinh đẹp eo nhỏ chân thon ôm lấy ta, ta đương nhiên sẽ rất vui, nhưng là Nhạc huynh, chắc chắn...”

Nhạc Phong cười tủm tỉm nhìn y, hỏi: “Ý của Cố huynh là, so với ta tối, người càng thích Nguyệt Nhi cô nương đêm hôm chui vào mồm mả hơn?”

Cô ta cũng chỉ mới đi đến nghĩa địa tối mà thôi, vẫn còn chưa làm ra chuyện kinh dị như chui vào mộ cơ mà.

Cố Phàm bĩu môi, nhìn về phía trước, nhưng lại phát hiện bóng dáng Nguyệt Nhi đã biến mất sau đám mộ bia dày đặc kia từ lúc nào.

Đêm khuya heo hút, gió thổi rờn rợn, càng tăng thêm vẻ u ám khiến người run sợ của nghĩa địa.

... Phải bình tĩnh, từng chết một lần rồi, phải bình tĩnh!

Cố Phàm nuốt ngụm nước miếng, yên lặng nhích lại gần nơi đó theo Nhạc Phong.

Nhạc Phong nhìn cái bộ dáng này của y, có càng thêm thích thú nhướn mày, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Ta có một người bạn từng thấy tận mắt một quỷ nữ vô cùng diễm dúa, rất thích đi lại vào ban đêm để câu dẫn rồi xơi tái những gã đàn ông ngu muội. Nghe nói một tháng đó có tới hơn hai mươi người chết, về sau mọi người đi đường ban đêm đều nhắm chặt hai mắt, chỉ sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn.”

Cố Phàm vốn là bởi vì đã chết một lần nên sinh ra chút kính sợ với quỷ thần, lại thêm cô ả Nguyệt Nhi vô duyên vô cớ biến mất trong nghĩa địa nên càng thêm sợ hãi, nhưng lại bị câu chuyện ma diên khùng này của gã quấy nhiễu, y ngược lại cảm thấy bình thường. Y hỏi gã một cách khinh thường: “Nhưng mà Nhạc huynh, người bạn kia của huynh sao không bị quỷ nữ ăn?”

Nhạc Phong sắc nước miếng, nghiêng đầu nhìn trời.

“Khụ, có lẽ bởi vì vị bằng hữu kia của ta cũng là nữ...”

Cố Phàm càng thêm khinh bỉ nhìn gã, không nói hai lời, xoay người đi tiếp. Nhạc Phong theo sát sau, miệng nói: “Cố huynh hay là cứ đi phía sau đi, ngộ nhỡ quỷ nữ xuất hiện, ta cũng có thể thay Cố huynh ngăn cản.”

“Hửm?” Cố Phàm nhìn vẻ mặt thành thật của gã, liền thuận miệng hỏi: “Nhạc huynh không sợ mình bị quỷ nữ ăn sao?”

Nhạc Phong hào sảng phát phát tay: “Muốn ăn ta á, sợ rằng ả ta còn thiếu đạo hạnh.” Gã dừng một chút, kéo dài giọng đầy thâm ý: “Huống chi nếu muốn ‘ăn’, vậy cũng nên là ta ra tay. Những chỗ khác ta không có gì tốt, chỉ được cái là người tương đối chủ động.”

... Quỷ nữ nào dụng phải tên này tuyệt đối chỉ có kết cục bị miểu sát (1).

Cố Phàm vạn phần hối hận mình đã mở miệng để cho tên diên Nhạc Phong có cơ hội. Vì vậy y gắng gượng ngoảnh lại, ngay cả khóe miệng cũng không thèm dịch chuyển, mắt nhìn thẳng một mình đi về phía trước.

Chỗ Nguyệt Nhi biến mất chỉ quanh quẩn ở đây, chẳng qua là nơi này ngoại trừ những ngôi mộ không tên đổ nát tàn tạ ra thì chẳng còn thứ gì khác.

Cố Phàm đành ngừng lại, nhưng Nhạc Phong vẫn đi thẳng tới trước một bia mộ, gạt đám cỏ dại tươi tốt ra, đưa tay sờ cẩn thận từng tác phía trên mặt rồi lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Vì vậy Cố Phàm ngồi xuống bên cạnh gã, hỏi: “Sao thế, sờ thấy cái gì sao?”

Nhạc Phong trầm ngâm một hồi, gật đầu nói: “Cảm giác không tệ.”

Cố Phàm: “...”

Còn tin rằng gã sẽ nói ra câu gì đúng đắn, mình thật đúng là quá ngu!

Dựa vào người không bằng dựa vào chính mình, Cố Phàm cũng đưa tay sờ lên mộ bia: “Người thấy Nguyệt

Nhi cứ thế đi vào sao?”

Nhạc Phong nói: “Nàng chỉ đứng lại quanh đây một lúc, rồi bỗng nhiên không thấy. Nơi này chắc chắn có cơ quan cửa ngầm nào đó, đáng tiếc ta không quá hiểu rõ về kỳ môn độn giáp (2), chỉ có thể dựa vào Cố huynh người.”

Không hiểu thế mới vừa rồi người còn nhìn lâu như vậy làm gì?

Cố Phàm cạn ngôn nhìn gã.

Chỉ có điều y cũng không có nghiên cứu gì về mấy thứ này, nhưng giờ cũng chỉ có thể dựa vào vận may, thử xem mèo mù liệu có thể đụng phải chuột chết không.

Tấm mộ bia này được chế tạo từ một khối đá hoa cương bóng loáng, một nửa chôn trong đất, tỏa ra quỷ khí âm u dưới ánh trăng đêm khuya.

Cố Phàm nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra đầu mối gì, vì vậy đứng thẳng nói với Nhạc Phong: “Xem ra hôm nay chúng ta công cốc mà về rồi.”

Nhạc Phong liếc y một cái, bỗng nhiên phụt cười.

“Dựa vào một khối bia đã vỡ nát, cũng không thể bảo chúng ta không công mà về. Nếu rượu mừng không muốn uống, thì chúng ta cho nó rượu phạt.”

Vừa nói gã liền đi lên phía trước, nhắc chân đạp một cước thật mạnh vào bia đá.

Cố Phàm nhìn hấn.

Người cho đây là tiểu cầu nhà người nuôi sao, vừa đánh vừa xoa nó sẽ nũng nịu quấn quanh chân người à?

Tấm bia đá bị đạp lắc lư, bỗng cách một tiếng, dời sang một bên để lộ ra một miệng hang đen ngòm phía dưới.

Về mặt Cố Phàm càng thêm .

Nhạc Phong nhìn vào cửa hang một lúc nói với Cố Phàm đang đứng xóc xếch trong gió: “Cố huynh, xem ra đây chính là cửa vào rồi. Chung quanh cũng không có người canh giữ, có vẻ rất tin tưởng cơ quan này.”

Cố Phàm định thần lại, do dự hỏi: “Có thể... ở ừm... bị phá giải dễ dàng như vậy, cơ quan này cũng vô dụng

quá đi?”

Nhạc Phong nói: “Đó không phải là chuyện rất đơn giản sao? Điều này cho thấy ở dưới kia, tất nhiên còn có cơ quan hết sức nguy hiểm. Dù vào được cũng dễ dàng trở thành người chết.”

“Vậy chúng ta có phải nên tính toán... Này!”

Còn không chờ Cố Phàm nói xong, Nhạc Phong đã nhảy xuống không chút nghĩ ngợi.

Cố Phàm trợn mắt há mồm nhìn gã biến mất trong cái hang “đòi mạng người”. Qua hồi lâu, nghe phía dưới không phát ra tiếng kêu thảm thiết nào, y mới nhảy xuống theo.

Phía dưới là một hành lang rất dài, trên vách có những lỗ thủng để đón ánh trăng. Nơi đây sâu thẳm đáng sợ như đường xuống hoàng tuyền vậy.

Nhạc Phong nhìn y cười cợt: “Cố huynh chịu xuống rồi?”

Cố Phàm ngắc đầu trả lời hết sức thành thật: “Ừ, ta muốn xuống trễ chút cho an toàn, để giữ lại cái mạng biết đâu còn có thể nhật xác cho Nhạc huynh người.”

Nhạc Phong nghe vậy khách khí nói một câu: “Vậy thì đa tạ Cố huynh rất nhiều.”

Cố Phàm hết sức bình tĩnh chấp tay đáp lễ: “Nhạc huynh nặng lời, đây là việc ta nên làm.”

Nhạc Phong nhìn y càng dăm dăm, rồi bỗng bật cười: “Cố huynh quả thực vô cùng hợp khẩu vị của ta, yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ người, nhất định để người có thể giữ lại mạng giúp ta nhật xác.”

Nói xong câu này, gã tiện tay móc từ trong lòng ngực ra một món đồ, ném xa về phía trước đường đi.

Trong nháy mắt, những lưỡi đao lạnh băng từ khắp nơi trong hành lang chật hẹp chĩa ra toàn bộ, hiện rõ nguy hiểm chết người.

Nhạc Phong lại như không chút để ý, rút từ bên hông ra một nhuyễn kiếm, chặt đứt toàn bộ những lưỡi đao sắc bén dễ dàng như cắt đậu hũ. Chẳng bao lâu sau đã để lộ ra một con đường đủ cho một người đi qua.

Cố Phàm nhíu mày, tiến lên nhặt một lưỡi đao, lật qua lại kiểm tra, quả nhiên thấy hình vẽ đầu lâu màu đen nằm ở một góc đao không bắt mắt.

Đời trước bởi vì tiểu sư đệ, Cố Phàm từng không muốn sống xông vào ma giáo một lần, cũng từng gặp phải

đu loại cơ quan. Mà đặc điểm chung của những cơ quan này, đều có ký hiệu như vậy.

Bởi vì hình đầu lâu này vẽ thật sự là quá xấu, Cố Phàm có ấn tượng rất sâu với nó. Vào giờ phút này vừa nhìn thấy, lập tức đã nhận ra.

Nói cách khác, nơi này có khả năng rất lớn là do ma giáo giúp Vương Hạo Nam xây dựng lên, Vương Hạo Nam quả nhiên có cầu kết với ma giáo.

Cố Phàm tiện tay ném phiến đao qua một bên, trong lòng lo âu, quay đầu lại thấy Nhạc Phong không tìm không phổi ngâm nga một giai điệu lạc quẻ nào đó, miệt mài đi qua đoạn hàng lang tràn đầy đao gãy. Y nói: “Nhạc huynh chậm chút, nơi này có lẽ còn có cạm bẫy khác.”

Nhạc Phong cũng không quay đầu lại.

“Yên tâm, đao trần kín kẽ như vậy đều đã dùng rồi, chắc hẳn sẽ không có thứ khác.”

Nhìn gã như đã có dự tính trong lòng, Cố Phàm tò mò, hỏi: “Mà này, vừa rồi người ném thứ gì thế?”

Nhạc Phong trả lời: “Là thổi bạc mà thôi, dùng để dò đường ý mà.”

Bạc ... để dò đường...

Tên có tiền vạn ác!

Cổ-nghèo-nàn-Phàm cảm thấy, tâm tình của mình đã bị ánh sáng chói chang của nhà giàu trên người Nhạc Phong chiếu rọi, xua tan mọi u tối.

Thở ra hít vào, thở ra hít vào, đều đã là người từng chết một lần rồi. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Chú thích:

(1) Miếu sát (sec kill): Thường gặp trong game online, giết chết địch thủ trong nháy mắt chỉ với một chiêu.;

(2) Kỳ môn độn giáp: Là một khoa học về phương – vị dựa trên cơ sở nguyên lý Cảm Ứng Điện Từ.

Nó cho ta biết được thời điểm nào, phương vị nào sự ảnh hưởng của điện từ trường đó sẽ có lợi cho ta và

phương vị nào sẽ bắt lợi cho ta, rồi ta có thể dựa vào đó cải thiện vận mệnh của ta cho từng thời điểm.

Nôm na kỳ môn độn giáp có liên quan đến ngũ hành, âm dương, phương vị... Bạn này hay đọc các thể loại trộm mộ thì sẽ hay thấy cụm này xuất hiện.

20. Chương 20

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Mặc dù Nhạc Phong đã chặt gãy phần lớn lưới đao, nhưng không gian nơi đây vốn nhỏ hẹp, hai người vẫn phải cong lưng đi qua hành lang tối thui tiến về phía trước. Đi được khoảng thời gian uống cạn một chén trà, mới tới cuối đường.

Phía trước sáng sủa rộng rãi, là một căn mật thất bằng đá rộng khoảng năm thước, ở giữa có đặt một cái bàn tròn bằng gỗ đàn hương, trên mặt là ngọn nến vẫn đang lẳng lặng cháy, thỉnh thoảng ánh lửa lại phát ra tiếng tí tách. Ba mặt đều là vách tường, ngoại trừ chỗ bọn họ vừa tiến vào thì không có cửa ra vào nào khác.

Cố Phàm đi tới bên cạnh bàn tròn, nhìn chung quanh: “Xem ra vừa rồi đã khởi động cơ quan mật khiến cánh cửa còn lại đóng mất rồi.”

Nhạc Phong vẫn là vẻ mặt bình thản vui vẻ cứ như dù trời sập xuống gã cũng không đổi sắc, hững hờ tựa người vào bàn: “Không sao, chúng ta không vào được, thì sẽ có người đi ra. Đúng lúc cứ nghỉ một chút, chờ con thỏ ngu ngốc tự đâm đầu vào.”

Cố Phàm nói: “Chỉ sợ người ta không phải thỏ, mà chúng ta lại là ba ba trong hũ (1).”

Nhạc Phong vẫn cứ nhớn nhoe đáp.

“Ta sống đến bây giờ đều là khiến người khác trở thành vương bát (2).”

Lúc gã nói lời này, khóe miệng hơi cong lên, dường như đang cười nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng.

Cố Phàm im lặng một lúc rồi mới nói: “Người có vẻ, hiểu rất rõ về cơ quan này nhỉ.”

“Không sai.” Nhạc Phong hào phóng gật đầu, không hề giấu giếm.

Cố Phàm cau mày nói: “Nhưng trước đó ngươi từng nói không hiểu về kỳ môn độn giáp cơ mà.”

“Cố huynh thật đúng là thích đào tận gốc rễ vấn đề nhỉ.” Nhạc Phong cười híp mắt nhìn Cố Phàm, mặt tràn đầy vẻ dịu dàng khiến người khác rợn tóc gáy, nhẹ nhàng nói: “Chẳng qua là ta đối mặt với người mình thích nên hơi xấu hổ, bởi vậy mới muốn khiêm tốn chút mà thôi.”

... Nếu như tên này cũng biết xấu hổ biết khiêm tốn, thế thì da mặt của người trong toàn thiên hạ nhất định cũng mỏng như giấy vậy!

Vì vậy Cố Phàm ngẩn gọn phê bình: “ *** mẹ.”

Nhạc Phong vẫn chẳng hề ngưng ngừng gật đầu, vui vẻ cứ như Cố Phàm đây là đang khen gã: “Đa tạ Cố huynh khen ngợi.”

Cố Phàm cầm nín nghiêng đầu đi, dạ dày xoắn vặn.

Ai tới thu thập con yêu nghiệt này dùm đi!!!

Nhạc Phong đắc ý một hồi, thấy Cố Phàm không buồn quan tâm đến gã, liền hết sức tự giác dánh sát tới.

“Lại nói, Cố huynh cũng có vẻ hiểu rất rõ về ma giáo. Sao ngươi là biết ma giáo sẽ ra tay với võ lâm chính phái?”

Lúc trước vì đảm bảo an toàn cho Thanh Sơn Phái, Cố Phàm cố ý tới nhờ Trương Đình Tân lúc kêu gọi đối phó với ma giáo đừng nhắc tới tên y, cho nên những người khác cũng không biết thích khách kia là do y và Kinh Thương bắt được, càng không biết người đầu tiên phát hiện ra âm mưu của ma giáo là y. Nhưng bây giờ Nhạc Phong lại đột nhiên hỏi như vậy, Cố Phàm lập tức cảnh giác.

“Nhạc huynh vì sao nói như vậy?”

Nhạc Phong nhướn mày, nói: “Ở trên đại hội võ lâm, Trương Đình Tân đã nói chuyện về ma giáo và Sơn Hà lệnh, những người khác đều tràn đầy kinh ngạc, chỉ có vẻ mặt ngươi không chút thay đổi. Đây không phải là do ngươi đã sớm biết rồi, thì còn là vì sao?”

Cái này cũng có thể chú ý tới?! Thời buổi này muốn lẫn lộn trên giang hồ thật không dễ dàng, kinh nghiệm bị dạy dỗ lần này nhất định phải ghi nhớ, phải in vào đầu.

Vì vậy Cố Phàm lấy lại bình tĩnh, ngoắc ngoắc tay với Nhạc Phong, vẻ mặt tự nhiên, thành thật chân thành.

Nhạc Phong hết sức phối hợp khom người xuống.

Cố Phàm hạ thấp giọng, cố làm ra thần bí ăn không nói có nói: “Thật ra là bởi vì ta đã nhìn thấy mặt của giáo chủ ma giáo, Phong Việt Trạch!”

“Ồ?” Nhạc Phong cảm thấy rất hứng thú nhìn Cố Phàm: “Sau đó thì sao?”

Cố Phàm lắc đầu một cái: “Ta gặp gã khi đang trên đường tới đại hội võ lâm, người nọ bộ dạng lấm la lấm lét, nhìn đã thấy vô cùng khả nghi. Bởi vì gã và ta ở cùng một khách điểm, ta liền nghe lén ở góc tường. Những chuyện đó không nghe thì thôi, vừa nghe thấy thật đúng là không ổn. Ta giờ mới biết, hóa ra gã lại là giáo chủ ma giáo, còn có dã tâm như vậy. Ta vốn còn muốn theo dõi gã thêm mấy ngày, thăm dò thêm vài thứ, đáng tiếc hành tung của gã quá bí ẩn, chẳng bao lâu đã cắt đứt được ta.”

Nói tới chỗ này, Cố Phàm nhớ tới chuyện tình sử bị thảm theo đuổi tiểu sư đệ thất bại của đời trước, không nhịn được bổ sung: “Nhạc huynh, không phải ta nói quá, nếu người đừng phải tên Phong Việt Trạch kia, thì nhớ tránh càng xa càng tốt.”

Nhạc Phong kiên nhẫn nghe, khóe miệng càng nhếch lên cao hơn: “Tại sao?”

Cố Phàm càng tỏ ra chân thành, vẻ mặt vô cùng lo lắng, trầm giọng nói: “Nói tới Phong Việt Trạch, đây chính là một tên ma đầu trẻ không tha già không thương, ngắt hoa bẻ cành a. Có lời đồn gã thích nhất những bé trai xinh đẹp, ở ma giáo nuôi một đám nam sủng, cái này vẫn chưa là gì, gã còn thường xuyên ra ngoài bắt người về giày xéo, rất nhiều trai gái con nhà lành đều bị gã hủy đi sự trong sạch đó. Cho nên ta mới nói, với dáng người của Nhạc huynh thế này, người tuyệt đối phải cẩn thận.”

Lời vừa dứt, một con gió lạnh thổi qua thạch thất.

Nhạc Phong mặt không biểu cảm nhìn y.

Cố Phàm xoa xoa cánh tay, không hiểu sao hơi chột dạ, nghĩ thế nào lại bồi thêm một câu.

“Nhạc huynh chớ không tin, ta nói toàn là sự thật đấy!”

Nhạc Phong nụ cười âm u: “Ta đương nhiên tin tưởng Cố huynh. Nhưng ta vẫn rất hiếu kỳ, không biết ta ở trong mắt Cố huynh là người như thế nào?”

... Tên diễn viên quần chúng này cứ mở miệng nói là lại có cảm giác gã thiếu đòn là sao nhỉ?!

Cố Phàm nhếch mép một cái: “Dĩ nhiên là một vị đại hiệp chân thành nhiệt tình, tốt bụng hiền lành, anh minh thần võ, võ công cao cường.”

Trong mọi tình huống nịnh nọt vẫn là số một. Cần gì biết gã là ai, cứ nịnh đã rồi nói sau.

Tiếc rằng, vẻ mặt Nhạc Phong lại càng thêm âm trầm. Gã mở miệng vừa định nói gì đó, bỗng phía vách tường đối diện đột nhiên vang lên những tiếng ầm ầm cực lớn, chỉ chốc lát liền lộ ra một cánh cửa ngầm.

Ánh nền bỗng lay động, gần như là cùng lúc, Nhạc Phong rút thanh nhuyễn kiếm ra.

Tiếng đao kiếm va chạm phát ra tiếng trong trẻo, một bóng người đột nhiên đi lùi về phía sau, vậy mà lại là Nguyệt Nhi cô nương tưởng như yếu đuối nhu nhược.

Mà trên mặt Nhạc Phong lúc này đã không còn cười, nhìn chằm chằm ả ta như đang nhìn một vật chết, ánh mắt lạnh lùng mang theo sát khí đáng sợ. Nhưng giọng gã nghe vẫn bình tĩnh vô cùng, không hề có một chút ưu tư.

“Tâm trạng ta đang không tốt, người đã tới rồi, tốt lắm.”

... Tốt lắm cái gì?

Cố Phàm đang rúc ở trong góc run lên.

Mà Nguyệt Nhi cũng bị khí thế của gã ép tới không thở nổi, mặt trắng bệch, bất giác lui về sau một bước lại đụng phải vách tường. Lúc này ả mới giật mình nhận ra, vội giơ loan đao (3) trong tay, cẩn rằng lao vào tấn công Nhạc Phong trước.

Trong không gian yên tĩnh truyền tới tiếng xé gió, rồi bỗng im bật.

Nhạc Phong cười lạnh, thân pháp biến hóa kì lạ nhanh nhẹn đến mức khó tin, trong nháy mắt đã chụp vào mạch môn (4) của Nguyệt Nhi, vặn về sau một cái, ả ta ngã xuống đất, loan đao cũng rơi một bên.

...

Cố Phàm nhìn Nguyệt Nhi ngã nặng nề xuống đất, hình như còn gãy một cánh tay Nguyệt Nhi, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh.

Nếu như thời khắc mấu chốt cô nương này không lao ra thì có lẽ người ăn đu ở đây là y ý chứ?

Đờ mờ vừa rồi rõ ràng là y khen gã cơ mà, thời thế ngày nay lòng người thật khó đoán.

“Cố huynh.”

Nhạc Phong sau khi đánh người xong tâm trạng hình như tốt hơn nhiều, xoay người nhìn Cố Phàm.

Cố Phàm run sợ nhìn lại.

Những lúc khó xử thế này nên phản ứng lại tốt hơn nhỉ?

Vì vậy Cố Phàm lập tức nở một nụ cười tiêu chuẩn, ra sức vỗ tay: “Thân thủ của Nhạc huynh thật sự quá tốt!”

Nhạc Phong: “... “

Vương Hạo Nam bố trí ở đây rất nhiều cơ quan, lại không sắp đặt người trông chừng, có thể thấy chuyện này hết sức cơ mật. Mà giờ Nguyệt Nhi có thể tự do ra vào, cho thấy thân phận của nàng tuyệt không chỉ đơn giản là một thị thiếp như vậy, hơn nữa nhất định cô ả còn biết rất nhiều chuyện.

Cửa ngầm vừa rồi lúc Nguyệt Nhi đi ra đã đóng kín kẽ, không có một chút dấu vết.

Cố Phàm chưa từ bỏ ý định đi sờ một lần, lúc đi qua Nhạc Phong lại nói: “Xem ra chúng ta chỉ có thể hạ thủ từ Nguyệt Nhi thôi.”

Nguyệt Nhi vừa rồi lúc đang đánh nhau bị Nhạc Phong tháo khớp cánh tay vô cùng dứt khoát, giờ bị trói đầy ngà dưới đất, đang rất tức giận nhìn bọn họ.

“Nói rất đúng.”

Nhạc Phong lấy từ trong lòng ngực ra một thanh chủy thủ (5) được chế tác tinh xảo, đi tới trước mặt Nguyệt Nhi, kề thanh đao sắc bén vào cổ ả, cười nói dịu dàng: “Thế thì người nói thử xem, làm thế nào để vào trong?”

Cố Phàm đứng bên cạnh, khóe miệng giật giật.

Mới vừa rồi là dây thừng thì thôi đi, bây giờ lại còn chủy thủ, rốt cuộc gã giấu ở đâu thế? Gã là cái hòm châu báu à? Hơn nữa lúc nào cũng mang thứ này trên người có bao nhiêu nguy hiểm biết không hả?!

Song Nguyệt Nhi dù đang bị chia hung khí vào người thì vẫn vô cùng hiên ngang, cả giận nói: “Ai sẽ nói cho hai tên kẻ gian các người chứ!”

Cố Phàm chớp chớp mắt.

Tuy rằng đúng là bọn họ không mời mà tới, nhưng nhìn vào cục diện thì nàng ta mới là kẻ gian mà. Có điều trong tình huống này, quả thật hai người bọn y càng giống kẻ gian hơn...

Aiz, quan hệ thật loạn.

Thế nhưng Nhạc Phong hoàn toàn không hề bị lung lay, chủ thủ trong tay lại nhích lên trên, dán vào gò má Nguyệt Nhi.

“Người không nói cũng không sao, chẳng qua là hơi tiếc cho gương mặt này...”

Đối với nữ nhân mà nói, khuôn mặt có lúc còn quan trọng hơn cả mạng sống, huống chi là nữ nhân xinh đẹp như Nguyệt Nhi. Một chiêu này của Nhạc Phong quá âm hiểm.

Làm thế nào bây giờ, bọn họ hình như càng ngày càng giống người xấu hơn...

Cố Phàm yên lặng một lúc, sau lại cảm thấy nếu cứ để mặc cho Nhạc Phong tiếp tục hung tàn như vậy thật sự không ổn, vì vậy đi tới trước mặt Nguyệt Nhi, làm ra vẻ cao thâm khó lường rồi chắp tay sau lưng xoay người.

“Cô không cần vùng vẫy chống đối nữa, bọn ta đã biết hết rồi. Bọn ta tới đây chính là để cứu hẩn. Chút nữa người của môn phái khác cũng sẽ đến. Người biết điều phối hợp, biết đâu còn có thể giữ lại một mạng.”

Theo như đầu mối có được cho đến bây giờ cũng có thể đoán ra được hòm hòm, trước cứ gạt cô ả rồi tính sau.

Cố Phàm đoán Nguyệt Nhi sẽ uy vũ bất khuất, hoặc là run lấy bầy, nhưng chưa từng nghĩ cô lại có phản ứng này — “Thật quá tốt, các người, các người hóa ra là tới cứu hẩn sao?”

Hả?

Chú thích:

(1), (2): 2 câu này có liên quan đến nhau.

Ở (1), Cố Phàm nói câu thành ngữ “ứng trung chi miết” tức là ba ba trong chậu, hay như người Việt Nam hay nói là “chim lồng cá chậu”. Cố Phàm dùng chữ “miết” tức chỉ ba ba (rùa).

Từ “vương bát” trong câu (2) của Nhạc Phong cũng là để chỉ rùa hay ba ba. Nhưng vương bát (hay vương bát đản) thường mang nghĩa chửi, người TQ so sánh ai đó với vương bát tức là chửi người đó khốn nạn, xấu xa.

Túm lại ở đây Nhạc Phong chơi chữ để chửi người thôi =))))))

(3) Loan đao: Thanh đao cong.

Nhuyễn kiếm: Thanh kiếm mềm có thể uốn cong hay thẳng ra tùy người sử dụng, nhưng vô cùng sắc bén.

(4) Mạch môn: Động mạch ở tay.

(5) Chủy thủ: Dao găm, đoản kiếm.

21. Chương 21

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

“Các người rút cuộc là ai?”

Nguyệt Nhi sau một hồi thất thố đã lập tức tỉnh lại, tiếp tục cảnh giác, cau mày hỏi.

Cố Phàm ngăn người, liền chấp tay nói: “Tại hạ là Cố Phàm – đại đệ tử của Thanh Sơn Giáo.”

Nguyệt Nhi cố gắng ngồi thẳng dậy, đúng lúc trông thấy thanh bảo kiếm đeo bên hông y, vẻ mặt thả lỏng: “Không sai, trên người người đúng là bảo kiếm của trưởng môn Thanh Sơn Giáo.”

Nói xong câu này, cô nàng chần chờ một chút, nhìn về phía Nhạc Phong: “Vị này là ... “

Đối mặt với nghi ngờ của Nguyệt Nhi, Nhạc Phong không có chút áp lực chút nào, vẫn cứ cười nhạt như có như không, hơi híp mắt rồi bỗng ôm vai Cố Phàm từ phía sau, còn nâng một lọn tóc của y đưa lên môi, dịu dàng hỏi ngược lại.

“Quan hệ giữa ta và sư huynh tốt như vậy, người nói ta là ai nào?”

Vì để che giấu thân phận của mình mà tên này lại hy sinh nhan sắc, những kẻ nói muốn hy sinh là hy sinh ngay bản thân tốt nhất không nên liên quan gì đến hắn, bằng không tiết tháo sẽ rơi rụng đầy đất đó!

“Người buông ra.”

Cố Phàm trong nháy mắt cảm thấy cả người không thoải mái, đầu óc khó chịu, cắn răng vươn tay đẩy bả vai Nhạc Phong ra.

Nhạc Phong thế mà lại rất nghe lời buông lỏng tay, lui qua một bên, thản nhiên nói: “Sư huynh, cho dù có người ngoài ở đây, người cũng không cần xấu hổ đâu mà.”

Y mới không có sư đệ hạ lưu như vậy!

Cố Phàm tức giận trợn mắt nhìn Nhạc Phong, nhưng cũng không vạch trần lời nói dối của gã.

Người này cứ luôn giấu kín thân phận, nếu giờ không cẩn thận để lộ, rất có thể lưỡng bại câu thương.

Nguyệt Nhi vẫn ngồi bên kia khẽ nhếch miệng, hồi lâu mới làm ra phản ứng, nhìn Cố Phàm rồi lại nhìn Nhạc Phong, cả khuôn mặt dần đỏ bừng, ấp a ấp úng nói: “A, các người, xin lỗi, trước đó ta nhìn chiêu thức võ công của vị công tử này không giống như là người của Thanh Sơn Giáo, không ngờ các người thật sự là sư huynh đệ, còn là..., à không, chẳng qua ta chưa từng thấy hai người đàn ông ... “

Phát hiện mình lỡ lời, Nguyệt Nhi ngừng nói, lúng túng liếc hai người, mím môi, sắc mặt bỗng nhiên trở nên kiên định, nghiêm túc nói: “Nhưng cũng không cần phải vội. Hai vị là người ngay thẳng, đương nhiên có thể lưỡng tình tương duyệt cuối cùng thành người một nhà!”

Ý cười nhàn nhạt trên mặt Nhạc Phong không đổi: “Xin nhận lời chúc của cô nương.”

Đừng có nhận bừa, cô em người cũng đừng tin tưởng dễ dàng như vậy, chuyện hiểu lầm này phải làm sao giờ!

Thấy hai người kia trao đổi ngay cả mấy lời như trăm năm hảo hợp bách niên giai lão cũng sắp nói ra rồi, Cố Phàm như là bị sét đánh cho rối tinh rối mù, mở miệng muốn giải thích.

“Không, Nguyệt Nhi cô nương ... “

Nhạc Phong nhướn mày: “Nguyệt Nhi cô nương, cô thật sự tin tưởng chúng ta?”

Nói nói được một nửa lại bị Cố Phàm cắt ngang.

“Chúng ta thật ra... “

Nhạc Phong tiến lên trước một bước ngăn Cố Phàm ở sau: “Nếu cô đã tin, hãy dẫn chúng ta vào đi thôi.”

Cố Phàm: “Ta căn bản ... “

Nhạc Phong: “Nguyệt Nhi cô nương người có thể đứng dậy không? Mới vừa rồi vô tình làm gãy cánh tay của cô, hay là xử lý trước đã. Ta hạ thủ không biết nặng nhẹ, có lúc không cẩn thận sẽ làm bị thương người khác.” Nói xong còn cười u ám với Cố Phàm: “A đúng rồi, sư huynh người mới vừa rồi định nói gì nhỉ?”

Cố Phàm lệ rơi đầy mặt: “... Không, không có gì.”

Nguyệt Nhi: “À ừm, hai vị công tử, trước khi các người liếc mắt đưa tình có thể cởi dây trói cho ta trước được không?”

Nhạc Phong xuống tay rất nặng, chỉ một chiêu đã đánh gãy xương Nguyệt Nhi. Nhưng lúc đang xử lý vết thương, Nguyệt Nhi vậy mà không hề phát ra một tiếng than đau, khiến Cố Phàm thâm kinh nể. Chờ sắc mặt cô nàng khá hơn một chút, Cố Phàm mới hỏi: “Nguyệt Nhi cô nương, vì sao người phải tiếp tay cho giặc, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?”

Nguyệt Nhi cúi mặt cười gượng: “Chuyện này không nên do một người thị thiếp như ta nói, chút nữa các người tự nhiên sẽ biết.”

Vừa nói, nàng vừa đi đến trước cái bàn duy nhất bên trong căn phòng kia, nắm lấy đế ngọn đèn dầu trên bàn gắng sức vặn một cái, chỉ nghe tiếng ken két vang lên, mặt tường phía Nam dần lộ ra một cánh cửa ngăm mới.

Cố Phàm nhìn cánh cửa này ở vị trí khác hoàn toàn với cánh cửa ban nãy, không nhận được hỏi: “Nơi này rốt cuộc có bao nhiêu cơ quan cửa ngăm cơ quan?”

“Cơ quan có rất nhiều, rải rác các nơi. Nếu là cửa, mỗi mặt tường có khoảng ba bốn cái.” Nguyệt Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi trả lời.

Thiết đặt nhiều cơ quan và cửa ngăm như vậy, mặt tường bị đục ngăm ấy lỗ thật sự sẽ không sụp sao.

Cố Phàm co quắp mồm miệng, bước nhanh theo Nguyệt Nhi đi vào mặt đạo.

Làm nhanh cho xong chuyện rồi đi thôi, căn mật thất khép kín bị đục nghìn lỗ đã sớm như miếng đậu hũ nát y chịu không nổi đâu.

Lần này đường đi cũng không quá dài, chẳng mấy chốc bọn họ đã đến một gian thạch thất khác. Bên trong không có nguồn sáng, chỉ đục một hốc hình tròn khoảng một bàn tay trên tường. Ánh sáng lay lắt mờ mịt không đủ chiếu rọi cả phòng, chỉ lờ mờ thấy một người đang bị còng trên tường bên trái, tóc tai bù xù, nửa thân trên xích lõa, xích sắt màu đen quấn quanh phần ngực, phủ lên những vết thương chằng chéo.

Cảnh tượng này, không khí này, tình tiết phát triển kiểu này... Vương Hạo Nam giam con trai mình rồi còn làm thế này thế kia là muốn gì thế, quá tà ác rồi (*tà ác tuyệt đối là người...*)

Khi Cố Phàm vẫn còn đang náo bở những câu chuyện vừa ngược tâm vừa ngược thân theo kịch bản “Những chuyện vụn vặt không thể không nói của Vương Hạo Nam và Vương Hiên Vũ, đêm hôm đó y mở cánh cửa tù giam hãm”, thì người đang bị trói chặt kia như có cảm giác, ngẩng đầu lên, để lộ hốc mắt trũng sâu và nếp nhăn như đao khắc trên trán.

Cố Phàm cố nuốt một ngụm máu xuống cổ họng.

Cái này nhất định là do cách thức mở ra của y không đúng, nếu không thì sao cách thức ngẩng đầu của người kia cũng không đúng!

Đáng tiếc một câu nói của Nhạc Phong đã hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng của y: “Vị này chính là Vương lão tiền bối?”

... Người bị giam không phải là Vương Hiên Vũ sao? Tại sao bị thế này thế kia một hồi là có thể biến từ mỹ thanh niên thành lão đầu tử? Kiểu tình tiết này quá mạn y chịu không nổi đâu! (*rõ ràng là người mới mạn*)

Cố Phàm chưa từ bỏ ý định lặng lẽ vươn bàn tay tội ác ra, sờ tỉ mỉ lên mặt Vương Hạo Nam, sau cùng còn néo một cái lên mặt người kia.

“A, cái mặt này hình như là thật.”

Vương Hạo Nam vô tội bỗng bị ăn lão đầu hủ (*1*) cắn răng: “Không sai, bộ mặt này không khéo đúng là của lão phu ta.”

Đối mặt với Vương Hạo Nam tràn đầy vẻ muốn ăn thịt y, Cố Phàm vô tội cười cười, lui về phía sau mấy bước, vừa vịn dụng vào trong ngực một người.

Nhạc Phong vô cùng tự nhiên vòng tay ôm lấy y, cúi đầu dán bên tai Cố Phàm, nói với âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được: “Nếu người muốn, ta đang ở đây này, cần gì phải đi sờ mặt một lão thất phu?”

Gì thế, có cần phải nói những lời mập mờ như vậy không hả tên khốn kiếp! Mà quan hệ giữa bọn họ có tốt như vậy sao? Đừng có hết lần này đến lần khác dựa vào người y được không!

Cố Phàm sờn gai ốc, tức giận xoay về phía Nhạc Phong, hạ thấp giọng nói: “Ta chỉ thích người như ông ấy. Rượu hay người cũng vậy, để càng lâu mùi vị càng thơm thuần.”

Nhạc Phong ung dung đánh giá Vương Hạo Nam một lượt, mở miệng nói vô tình: “Vậy cũng không sao, chỉ cần Cố huynh thích, ta cũng có thể hy sinh bản thân dịch dung thành dáng vẻ của lão.”

Cố Phàm khinh bỉ nhìn gã: “Không nghĩ tới Nhạc huynh luôn là bộ dáng chính nhân quân tử, lại nói ra những lời như vậy, thật là một tên lưu manh mặt dày hạ lưu, kinh nghiệm đầy mình.”

Nhạc Phong bình thản trả lời: “Cố huynh chớ nên hiểu lầm, trên đời này mỹ nhân vô số nhưng ta chỉ thích một người. Từ nay về sau ta cũng chỉ lưu manh một mình Cố huynh người mà thôi.”

Cố Phàm: ...

Có thể làm phiền cho tên này đi chết trước đi được không đm!

Chú thích:

(1) Lão đậu hủ: Bình thường hay nói “ăn đậu hủ” tức là chiếm tiện nghi, mò số ve vãn =))) Nhưng ở đây đối tượng là Vương lão đầu, người ta tuổi cả một bó nên đậu hủ không còn non, thành “lão đậu hủ” rồi =))))

22. Chương 22

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Tại một căn phòng giam trong một hang đá dưới một phần mộ trong bãi tha ma ở ngoài thành, Cố Phàm nhận được lời tỏ tình đầu tiên trong cuộc đời dài đến hai đời cộng lại của y.

Mà đối tượng tỏ tình, dựa vào bản mặt dày kim châm không thủng kia, lại thêm thủ đoạn trêu chọc thành thạo của hắn, tuyệt đối là một tên cặn bã đi qua vạn bụi hoa lá cỏ dính đầy người (1).

Từ thời gian địa điểm đến thí sinh ứng tuyển đều khiến người ta cảm thấy bi thương, đau lòng khó hiểu vài chương!

Hơn nữa tại hiện trường còn có quần chúng không rõ chân tướng đang đứng xem kịch, vẻ mặt đã từ (o) đến lại đến →_→!

Đờ – cờ – mờ!

Cố Phàm hất cái “đồng cặn bã” treo trên người ra, trừng mắt hung dữ.

Tên khốn kiếp nhà người trả lại sự trong sạch cho ta!

“Đổng cận bã” bị Cố Phàm đẩy một cái, thuận theo lui về phía sau một bước, vẫn nhìn thẳng vào y rồi tỏ ra chán nản cúi thấp đầu xuống, ngay cả sống lưng vốn thẳng tắp dường như cũng hơi cong xuống, nhưng vẫn cố cười gượng như cũ: “Sư huynh luôn là như vậy, thấy cô nương xinh đẹp là sẽ ghét bỏ ta.”

Nguyệt Nhi nhìn Nhạc Phong đang cố tỏ ra mạnh mẽ, không đành lòng nói với Cố Phàm: “Cố công tử, người...”

“Đừng nói, Nguyệt Nhi cô nương.” Nhạc Phong cắt ngang lời nàng, khẽ lắc đầu cười khổ, trầm giọng nói: “Người hiểu ta sẽ biết lòng ta buồn, người không hiểu ta nào biết ta cần chi. Ta nếu đã thích sư huynh, vậy thì cho dù có bị ruồng rẫy cũng nên chịu đựng. Huống chi nếu người trách cứ sư huynh, người đau lòng cuối cùng cũng vẫn là ta.”

Nguyệt Nhi và Vương Hạo Nam lòng tràn đầy cảm thương, ánh mắt nhìn Cố Phàm chứa đựng toàn là sự khinh bỉ, sự khiển trách.

Cố Phàm: ...

Ồ vãi người tra ở đây căn bản cũng không phải là y mà, tên khốn này tuyệt đối là cố ý, cố ý! Mọi người chẳng lẽ không thấy ánh mắt âm hiểm kia của gã sao? Đừng tin lời nói bậy của tên này!

Vào lúc này, nếu như Cố Phàm máu vọt lên não hoa cúc căng thẳng, đột nhiên ra tay đánh ngã Nhạc Phong, từ đây thêm một tên tiểu đệ, thì đây là một cuốn văn ngựa đực không sai.

Nếu như Cố Phàm hốc mắt nóng lên nhào lên phía trước, trán nổi gân xanh ôm chặt lấy Nhạc Phong lắc lắc để, hét lên thật to người vô tình người vô sỉ người vô lý, thì đây chính là kịch ngôn tình Quỳnh Dao.

Nếu như Cố Phàm cười lạnh vung đao lên, gọt lẹ Nhạc Phong, làm thành một bàn thức ăn linh đình cho chó ăn, thì đây 100% là chương trình ‘A bite of China’ (2).

Nhưng truyện này vốn là một cuốn đam mỹ tiểu bạch văn, mà Cố Phàm chỉ là một nhân vật chính khổ bức võ công không giỏi lại không có tài ăn nói, cho nên y cũng chỉ đành... tỏ ra luồng khí u sầu khắp người, chậm rãi tìm một góc tường ngồi xồm yên lặng nguyên rửa tên cận bã kia.

Người thức thời không thêm chấp kẻ bại hoại!

Nhạc Phong tâm tình rất tốt cười híp cả mắt, rốt cuộc mới chịu chú ý tới Vương Hạo Nam vẫn còn đang bị trói ở bên kia.

“Nguyệt Nhi cô nương biết về cơ quan ở nơi này, nhưng lại không mở được khóa trên người ông ta sao?”

“Chìa khóa không có ở trên người ta.” Nguyệt Nhi nghe vậy hơi mím môi, trả lời: “Bởi vì lão gia từng có ân cứu mạng với ta, không chỉ thu nhận ta mà còn dạy võ công cho ta. Cho nên ông vừa mất tích, ta liền bắt đầu điều tra, sau khi tiếp cận thiếu gia sau mới biết đầu đuôi câu chuyện. Dù có thể thiếu gia có chút tín nhiệm ta, nhưng vẫn không muốn đưa chìa khóa cho ta. Bởi vậy ta vẫn không cách nào cứu lão gia, chỉ đành trước mắt cần rằng chịu đựng, chờ đợi thời cơ.”

Cố Phàm từ bên góc tường u tối ngẩng đầu lên, hỏi: “Vương Hiên Vũ trước đây vốn luôn chủ trương không đội trời chung với ma giáo, vì sao bây giờ lại cấu kết với ma giáo, thậm chí không ngại nhốt cha ruột của mình?”

“Nó? Hừ.” Vương Hạo Nam cười lạnh một tiếng: “Thằng nghịch tử, nó trước đây nói như vậy chẳng qua là vì danh tiếng. Bây giờ có lợi ích, ai còn muốn cái thứ lợi ích không thể ăn không thể dùng kia nữa. Nó đây là muốn Sơn Hà lệnh đấy!”

Nói xong có lẽ là do quá xúc động, ông ho lớn vài tiếng, khóe miệng trào ra tia máu.

“Lão gia.” Nguyệt Nhi lập tức đỏ mắt, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngực thuận khí cho Vương Hạo Nam.

Vương Hạo Nam lắc đầu một cái, nhìn về phía Cố Phàm và Nhạc Phong.

“Ổ khóa này không mở được một sớm một chiều đâu. Ta thấy hai vị cũng là người hiệp nghĩa, không biết có thể nhờ các người một chuyện hay không?”

Cố Phàm nghiêm túc: “Tiền bối mời nói.”

Vương Hạo Nam rử mắt: “Ta nghĩ các người cũng biết Sơn Hà lệnh, trong tay ta cũng có một khối, hiện đang giấu trong ngăn bí mật ở thư phòng, giá sách đầu tiên ở cửa vào, đằng sau cuốn ‘Sử ký’. Các người lấy giúp ta, nhất định không thể để cho vật này rơi vào tay thằng nghịch tử kia.”

Nhạc Phong vẫn khoanh tay đứng ở một bên, lúc này liền hỏi: “Sơn Hà lệnh có vẻ là đồ tốt, nếu con trai ông muốn, sao ông không chịu cho hắn?”

Vương Hạo Nam ngẩn người, ngay sau đó cười khẩy nói: “Thứ tốt? Đó cũng không phải là thứ tốt. Hoa mẫu đơn ai mà chẳng thích, cũng như trên đời này con người chỉ thích danh lợi, nhưng nào ai biết một chữ ‘lợi’ cũng là thứ tổn thương người nhất. Sống lâu, mới sẽ biết có những thứ nhìn như rất có lợi khiến người ta ham muốn, thật ra thì cách nó càng xa càng tốt, cách xa mới có thể giữ được cái mạng này.”

Nói xong ông hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, bàn tay hơi run rẩy khó nhận ra, hồi lâu mới nói: “Sơn Hà lệnh ai xem cũng không hiểu, nhưng cất giấu bí mật về kho báu thật sự là một củ khoai lang bỏng tay, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện. Vì bảo đảm không để cho ai có thể độc chiếm, mới chia thành mấy khối cho mọi người giữ. Năm đó ta cũng là bị những người khác ép buộc, bất đắc dĩ mới cầm một miếng. Đáng tiếc con ta nó không chịu nghe lời ta, lại vì một món đồ như vậy mà làm ra chuyện lòng lang dạ sói này. Thằng nghịch tử này ngu muội không hiểu chuyện, không chừng là bị người ta lợi dụng mà không nhận ra. Nếu

như ta thật sự đưa cho nó, đó chính là hại nó.”

Nói đến đây lão gia tử mặt đầy vết chân chim cười buồn một tiếng, xiềng xích trên người cũng bị kéo theo phát ra tiếng vang leng keng, trong thạch thất u tối âm thanh càng thêm rõ ràng, như đập thẳng vào lòng người. Giọng ông khàn khàn nhưng cũng rất bình tĩnh.

“Ta không thể hại nó. Cho dù nó có làm ra chuyện, dù sao nó cũng vẫn là ta con trai.”

Nhất thời, thạch thất vô cùng yên tĩnh.

Tấm lòng cha mẹ ai cũng thương yêu con cái. Cha mẹ là người sinh ra ta, nuôi dưỡng ta, dạy dỗ ta, chăm sóc ta, lo lắng cho ta. Công lao cha mẹ như sông như biển, thương ta còn ai ngoài cha mẹ?

Yêu thương không tính toán, tình cảm vô bờ vô bến, chẳng gì sánh bằng tình cha mẹ. Nhưng lại có những người, con nuôi cha mẹ tính tháng tính ngày? (3)Người hiếm khi nghiêm chỉnh như Nhạc Phong giờ cũng nhú mày, ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn lão nhân gia đang cười khổ, rồi bỗng nhuyển kiếm bên hông ra, đi lên phía trước, chém mạnh xuống đoạn xích kia.

Thanh kiếm đó nhìn có vẻ mỏng manh, lúc va chạm với xích sắt phát ra âm thanh bén nhọn, rung động không dứt, nhưng ngay sau đó dần cắt vào sâu bên trong, chặt đứt sợi xích thành hai đoạn.

Mà trên thân thanh nhuyển kiếm, cũng xuất hiện một lỗ hổng rõ ràng.

Vương Hạo Nam ngã từ trên tường xuống, ngây người sững sờ, Nguyệt Nhi vội vàng tiến lên đỡ ông, quay đầu nói với Nhạc Phong: “Đa tạ công tử.” Sau đó lại do dự hỏi: “Kiếm của công tử...”

“Chỉ là một thanh kiếm mà thôi, gãy rồi thì đã sao? Các người cũng không cần cảm ơn ta.” Nhạc Phong nhét kiếm vào lại trong vỏ, hời hợt nói: “Ta đời này từng gặp quá nhiều chuyện xấu xa, cũng từng làm ra không ít chuyện xấu, cho nên thật ra thì cũng không tính là người tốt lành gì. Giờ chẳng qua là dâng trào tâm huyết mà thôi.”

Thanh nhuyển kiếm này có thể chém sắt như chém bùn, nhất định là binh khí cực tốt, thế nhưng Nhạc Phong lại dường như hoàn toàn không thèm để ý, xoay người đi lại bên cạnh Cố Phàm, trên mặt lại treo lên nụ cười vô cùng chướng mắt.

Không phải là người tốt sao?

Cố Phàm nhìn dáng vẻ đứng đưng của gã, trong lòng bỗng có chút bức mình, vì vậy mở miệng nói hết sức trịnh trọng: “Nhạc huynh, ta cảm thấy, người thật ra là một người tốt.”

Nhạc Phong kinh ngạc nhìn y, bỗng cong môi dịch lại gần, thổi nhẹ vào tai y: “Nói như vậy cũng không

sai, ta đúng là một người tốt vừa biết quan tâm chăm sóc lại vừa yêu thương gia đình. Nếu Cố huynh đã nhìn ra, vậy chi bằng gả cho ta đi, được không?”

Cố Phàm yên lặng lui về phía sau một bước.

“Nhạc huynh à, ta mới vừa rồi thật ra là không cẩn thận nhìn lầm, người tuyệt đối là một tên đại ác nhân không có sai đâu...”

Cho nên cách y xa một chút đi đờ mờ!

Chú thích:

(1) Cách nói một người “Đi qua vụn bụi hoa” thường ám chỉ người rất đào hoa, lãng nhãng. Ở đây nói Nhạc Phong đi qua vụn bụi hoa mà lá cỏ còn dính đầy người tức là cấp độ phong lưu chỉ có tăng không có giảm =))

(2) A bite of China: Là một series bộ phim tài liệu truyền hình Trung Quốc về lịch sử văn hóa ẩm thực của nền văn hóa bát đại tinh thâm này. Đạo diễn series là Chen Xiaoqing, biên kịch là Li Lihong và nhạc nền do Roc Chen sáng tác.

(3) Gốc chữ này là câu “lấy tấm lòng như tác cỏ để hồi báo ánh mặt trời ba xuân”: Sự báo đáp của con cái tới cha mẹ chỉ là một phần nhỏ nhoi như cây cỏ, chẳng thể so sánh với ân tình nặng sâu, ơn dưỡng dục như ánh mặt trời của cha mẹ.

Xuất phát từ câu “Thùy ngôn thốn thảo tâm/Báo đắc tam xuân huy” trong bài “Du tử ngâm” của Mạnh Dao.

Dịch thơ: Ai dám nói rằng tấm lòng của một tác cỏ. Lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân?

Dịch nghĩa: Ý nói ơn cha mẹ khôn cùng, khó báo đền được. Ta thường nói lúc còn cha mẹ là “xuân huy” là bởi nghĩa đó. (Tham khảo: Từ điển Thiều Chửu)

Mình mạn phép tạm dùng câu “con nuôi cha mẹ tính tháng tính ngày” trong TV để thay thế cho dễ hình dung. Nếu bạn nào có cách dịch sát nghĩa hơn xin hãy góp ý cho mình.

23. Chương 23: Phiên Ngoại

Biên tập: Lam Ying – Beta: Điềm

Cành trúc khẽ đưa, lá trúc dập dờn, gió mát thoảng qua, rừng trúc xao động phát ra từng đợt âm thanh xào xạc truyền đến phía chân núi xa xa, mang theo hương trúc thoang thoang. Ánh nắng vàng tươi xuyên qua các lớp cành lá tạo thành những bóng râm loang lổ dưới mặt đất, khiến cho cảnh vật ngày xuân nơi đây càng thêm vẻ trong trẻo và ôn hòa.

Trên con đường đá cuội nhỏ bên cạnh rừng trúc, có hai bạn nhỏ tuổi sần sần nhau đang chậm chậm đi tới, chính là Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương.

“Thập Nhị, lần nào cũng phiên đệ mang thức ăn tới cho ta, thật ngại quá.”

Cố Phàm cẩn thận nắm gói giấy dầu trong tay, cười đầy thỏa mãn, lắc lắc lư lư đi theo phía sau sư đệ nhà mình.

Đây là sư đệ gần đây y mới thân thiết, mặc dù nhóc kia lạnh như băng, nhưng thật ra là người tốt a. Lần này y chỉ nói với hắn có ba mươi mấy lần muốn ăn bánh hoa quế thôi mà hắn liền mua thật, quả nhiên trong nóng ngoài lạnh, mạnh mẽ mềm lòng.

“Ừm.” Thẩm Kinh Thương quay đầu nhìn y một cái, trên gương mặt vẫn không có biểu cảm gì, bỗng nhắc nhở: “Không ăn?”

“A, hử!”

Cố Phàm ngẩn một lúc mới hiểu ra liền gạt đầu, nhanh tay mở túi giấy ra, sau đó bỗng nhiên trợn to hai mắt.

“Thập Nhị, sao ngươi chỉ mua cho ta một miếng bánh hoa quế thế?”

Thẩm Kinh Thương hờ hững nhìn y, hỏi: “Sư huynh khi đó đã nói như thế nào?”

Cố Phàm chớp chớp mắt, nghiêm túc nhớ lại: “Ta nói khi sư đệ ngươi xuống núi nhớ mang về cho ta mười miếng bánh hoa quế, nếu trên đường gặp gánh bán bánh táo xay, vậy thì mua một miếng.”

Thẩm Kinh Thương dong đưa cọng tóc ngu ngốc, mặt biểu cảm, nghiêm túc nói: “Ta đúng lúc gặp gánh bán bánh táo xay.”

... Cho nên ngươi chỉ mua một miếng thôi hả? Cho nên hôm nay y không được ăn thật nhiều thật nhiều đồ ngọt phải không?

Y chết đi cho rồi!

Cố Phàm suy sụp, phụng phịu, lại chưa từ bỏ ý định kéo tay áo Thảm Kinh Thương hỏi.

“Thập Nhị, người thật sự chỉ mua một miếng thôi à?”

Thảm Kinh Thương bình tĩnh gật đầu: “Chỉ có một miếng.”

Cố Phàm thở dài thật sâu, cắn răng nhìn say đắm miếng bánh ngọt nằm cô đơn trong gói giấy càng lộ rõ vẻ đáng thương kia một hồi lâu, mới vẫy tay với Thảm Kinh Thương.

Thảm Kinh Thương chậm chậm tới gần, đứng thẳng trước mặt Cố Phàm, bỗng bị nhét vào miệng một miếng gì đó, mùi thơm nồng nàn tràn đầy khoang miệng, vị ngọt ngào tan ra đầu lưỡi, chính là bánh hoa quế.

“Ăn ngon không?” Cố Phàm nghiêng đầu, nhìn hẩn tỉnh rụi nuốt chửng miếng bánh ngọt, mới bỏ nốt nửa miếng bánh còn dư lại nửa vào miệng mình, chép chép miệng: “Cũng không tệ nha, ta thích nhất bánh hoa quế ở cửa tiệm kia.”

Nói tới chỗ này, y lại lộ vẻ ưu tư: “Lần này thật đáng tiếc. Lần sau chúng ta cùng đi nhé, nhất định không mua nhầm nữa. Đến lúc đó chúng ta sẽ mua mười miếng, người năm miếng, ta năm miếng.”

Thảm Kinh Thương ngơ ngác một lúc, đôi mắt đen láy nhìn y không chớp: “Người đã thích như vậy, tại sao còn chia cho ta?”

Cố Phàm nhìn hẩn khó hiểu, nói như chuyện đương nhiên: “Cái này còn phải hỏi sao, mặc dù ta thích bánh hoa quế, nhưng ta càng thích Thập Nhị hơn a!”

Thảm Kinh Thương im lặng một hồi, bỗng nói: “Đưa tay.”

“Hả?” Cố Phàm không hiểu cho nên chớp mắt.

Thảm Kinh Thương kiên nhẫn lập lại: “Đưa tay đây.”

Cố Phàm lúc này mới hiểu, quệt vệt bàn tay dính đầy vụn bánh vào quần áo rồi mới chìa ra.

Một túi giấy dầu nặng trĩu rơi vào trong tay y một cách kỳ tích.

Cố Phàm sửng sốt ngẩng đầu, nhìn Thảm Kinh Thương.

Gói đồ lớn thế này vừa rồi hân để ở đâu thế?!

Thẩm Kinh Thương hiển nhiên hiểu lầm ý của Cố Phàm, vì vậy giải thích: “Đây là ta mua giúp sư phụ, có điều rằng lợi của người không tốt, tốt nhất nên ăn ít đồ ngọt.”

Sư phụ bình thường không phải ghét nhất ăn đồ ngọt sao? Nhưng mà có đồ ăn ngon thì quan tâm nhiều làm gì.

Cố Phàm thỏa mãn ôm túi bánh hoa quế thật lớn, đôi mắt như cũng phát sáng.

“Đi, Thập Nhị, chúng ta tìm một chỗ từ từ ăn.”

“Ừ.” Thẩm Kinh Thương nghe lời đi theo tay y kéo, khoe miệng cong thành một nụ cười vô cùng nhạt, nhoáng cái đã lại không thấy tăm hơi.

Ánh mặt trời vẫn rực rỡ như cũ, chiếu xuống hai bóng người như đang dính vào nhau. Tiếng nói cười của hai đứa nhóc dần biến mất trong tiếng xào xạc của rừng trúc, dần phân không rõ.

Chỉ còn lại rừng trúc rậm rạp đọng đưa trong gió, những cành lá mảnh khảnh lay động như đang ca múa uyển chuyển mà tĩnh lặng.

Trời cao trong xanh thật đẹp.

Hết chương 23.

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

“Đa tạ hai vị công tử!”

Vương Hạo Nam được Cố Phàm và Nguyệt Nhi dìu đỡ suốt dọc đường đến thành Lâm An. Đường xá mặc dù không quá xa, nhưng đến nơi trời cũng đã gần sáng. Đường chân trời phía Đông đã dần lộ ra, xua tan cái lạnh lẽo của sương mù lúc sáng sớm. Nguyệt Nhi đỡ Vương Hạo Nam, khom người hành lễ với Cố Phàm và Nhạc Phong. Vương Hạo Nam nhìn cánh cửa sơn màu của Cửu Tiêu Phái, mắt hơi có ánh nước, ngửa đầu hít một hơi thật sâu, thở dài thấp giọng nói.

“Đã ba tháng rồi...”

Thân thể của ông bị trói trong thời gian dài, khí huyết không thông, nếu chỉ có một mình căn bản ngay cả đường cũng không đi được, cánh tay đang khoác lên người Nguyệt Nhi lại hơi run run, cả người hiện rõ vẻ

sa sút, nhưng ánh mắt vẫn cao ngạo giễu cợt như cũ.

Cổ Phàm trầm thổ dài, nói: “Tiền bối, Vương Hiên Vũ có lẽ vẫn còn chưa biết ngài đã được cứu ra. Bây giờ lên vào có thể khiến hấn trở tay không kịp, cũng tránh khiến hấn làm ra những chuyện lười rách cá chết (1).”

Vương Hạo Nam nhìn những ánh sao dần khuất trên bầu trời, cười không ra tiếng, nói: “Không cần, chúng ta cứ quang minh chính đại mà vào.”

Cho dù bị phế hơn phân nửa võ công, ông cũng vẫn là chủ môn duy nhất của Cửu Tiêu Phái này.

Cổ Phàm định nói lại thôi, im lặng đi lên bậc cấp, vỗ lên cánh cửa sơn đỏ.

Chỉ chốc lát, bên trong liền truyền ra tiếng bước chân nho nhỏ, một người thò đầu ra, là một gã sai vặt tướng mạo còn rất trẻ. Hấn vẫn chưa tỉnh ngủ, ngáp lên ngáp xuống, nhưng khi nhìn thấy Vương Hạo Nam hấn bỗng trợn to hai mắt ngăn người một lúc, rồi đột nhiên vỗ mạnh lên đầu, ra vẻ nịnh hót cười cợt vội vàng mở cửa ra.

“Lão gia? Sao ngài trở về nhanh như vậy?”

Cổ Phàm trong lòng giật mình, nắm vạt áo trước của gã sai vặt kia hỏi: “Lão gia của các người trước đó đã đi ra ngoài?”

Gã sai vặt kia hết hồn, sợ sệt liếc Vương Hạo Nam một cái thấy ông không ra hiệu cho mình điều gì, mới cẩn thận cười trả lời Cổ Phàm: “Đúng, đúng vậy. Lão gia giờ Sứ đã ra ngoài một mình, có vẻ rất vui mừng.”

Đi ra ngoài? Rất vui mừng?

Cổ Phàm buông gã sai vặt nơm nớp lo sợ kia ra, nhú mày, xoay người chạy vào thư phòng.

Thư phòng của Vương Hạo Nam nằm ở giữa tòa nhà, lúc Cổ Phàm và Nhạc Phong cùng đến đây đã từng đi qua, giờ đi theo trí nhớ y rất nhanh đã đến cửa.

Đẩy cửa đi vào, mọi thứ bên trong không hề hỗn loạn. Trên bàn thậm chí vẫn đặt một ít công văn, bút mực còn mới cho thấy chủ nhân chỉ vừa mới rời đi. Cổ Phàm nhìn chung quanh một vòng, trong lòng chợt lạnh.

Cuốn “Sử ký” trên giá sách, không có.

“Chắc chắc, thật nhanh tay.” Nhạc Phong nhàn nhã đi từ sau lưng y tới trước kệ sách, thò tay vỗ lên ngăn kéo bí mật đã bị mở ra, nụ cười ngược sáng có chút mơ hồ không rõ.

Cổ Phàm chợt nghĩ ra, nhìn thẳng vào Nhạc Phong, bỗng nhiên nói: “Vị trí của Sơn Hà lệnh, tiền bối chỉ nói qua một lần ở trong thạch thất, nhưng Vương Hiên Vũ đã biết được tin tức nhanh như vậy, vẫn còn rời đi ngay trước khi chúng ta đuổi tới một bước. Nhạc huynh nghĩ như thế nào?”

Nhạc Phong quay đầu nhìn y, nói một cách hồ hững: “Phải chăng do vận khí của hấn tốt?”

Cổ Phàm đứng bên kia, tay xiết chặt, một lúc mới làm như không có gì chuyển tầm mắt hỏi gã.

“Nhạc huynh thật sự không biết gì hết sao?”

Nhạc Phong cười càng sâu: “Ta nên biết cái gì?”

Cổ Phàm ngẩng đầu nhìn gã, thấy dáng vẻ gã vẫn nhàn nhã thông dong, dựa người vào tường, miệng tuy cười nhưng trong mắt lại đầy sự lạnh lùng. Y thôi không nhìn gã, xoay người đi ra ngoài phòng, lúc đến cửa dừng lại một lúc nói.

“Ta có lẽ không hiểu Nhạc huynh người rốt cuộc là hạng người thế nào.”

Rồi không hề quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Nhạc Phong một mình đứng trong thư phòng, ánh mắt như đang nhìn gì đó trong hư không, rồi lại như chẳng nhìn thấy gì, trên mặt vẫn mang nụ cười, nhẹ giọng tự nói tự nghe: “Nhưng mà Cổ huynh, rốt cuộc ta là như thế nào người, người có từng thật sự để ý đâu?”

Cố Phàm ra ngoài, đúng lúc thấy Vương Hạo Nam được Nguyệt Nhi nâng đi tới. Ông bị trối quá lâu, đi đứng bất tiện, cho nên đi chậm hơn so với Cố Phàm và Nhạc Phong.

“Cố thiếu hiệp, sao rồi, Sơn Hà lệnh còn không?”

Cố Phàm lắc đầu một cái: “E rằng đã bị Vương Hiên Vũ lấy đi rồi.”

Vương Hạo Nam trầm ngâm nói: “Sơn Hà lệnh không ai hiểu được. Nhưng nó vừa lấy được Sơn Hà lệnh liền vội vã đi luôn, chẳng lẽ đã nhìn ra manh mối gì?”

Cố Phàm nhìn ra cửa, nói: “Chỉ sợ không phải hẩn tìm ra manh mối, mà là có người nói cho hẩn biết điều gì đó.”

Nhạc Phong lúc này đã đi ra, nghe vậy gật đầu đồng ý, nói giọng vô cùng chính trực: “Không sai, một mình Vương Hiên Vũ không thể nào nhìn ra bí mật bên trong, nhất định là trong ma giáo có ai đó đã nói cho hẩn, để hẩn tự xưng phong xông trận còn mình làm ngư ông đắc lợi. Có thể thấy người đứng sau Vương Hiên Vũ nhất định là một tên khôn kiệp tâm cơ thâm trầm.”

Lần đầu tiên thấy có người tự mắng mình khôn kiệp mà còn mắng trơn tru như vậy!

Cố Phàm nín lặng một lúc, dùng ánh mắt bày tỏ sự khinh bỉ đối với người này. Nhạc Phong mặt dày da thô vẫn cứ cười nhún nhủ, bỗng dấn sát vào người y cúi đầu nói bên tai: “Vương Hiên Vũ ở trên núi Nhãn Phượng ngoài thành.”

Cố Phàm sửng sốt, theo bản năng đẩy Nhạc Phong ra.

Nhạc Phong mặt đầy u oán: “Sư huynh, người ghét bỏ ta sao?”

Cố Phàm còn đang suy nghĩ ẩn ý trong câu “Vương Hiên Vũ ở trên núi Phượng Nhãn ngoài thành” kia, không chút suy nghĩ trả lời: “Không ghét.”

Nguyệt Nhi không nghe thấy câu trước đó của Nhạc Phong, thấy đang lúc nguy cấp mà hai người còn tranh thủ không coi ai ra gì định diễn một màn “tình chàng ý thiếp, khanh khanh ta ta”, đoạn tụ đoạn đến mức gặp biến cũng không sợ, nhất định là một đôi không bình thường. Nàng cảm thấy mình có nghĩa vụ nhắc nhở một chút, liền nhỏ giọng nói: “À ừm, hai vị thiếu hiệp, xin chú ý tình cảnh...”

Cố Phàm lúc này mới nhận ra mình mới vừa nói cái gì, đang muốn giải thích: “... Thật ra thì chúng ta mới vừa rồi đang làm chính sự.”

Vương Hạo Nam trợn mắt coi thường: “Ta biết các ngươi đang làm chính sự. Có điều kiểu ‘chính sự’ này vẫn nên làm lúc chỉ có riêng hai người trong phòng thì tốt hơn đấy. Aiz, người tuổi trẻ bây giờ a, nếu là chúng ta năm đó, aiz, thời thế thay đổi, thời thế thay đổi rồi!”

Cố Phàm: “... “

Nhìn Cố Phàm co quắp, Nhạc Phong sau khi cười đủ trong lòng mới hết sức phúc hậu chuyển đề tài: “Thật ra thì vừa rồi ta nhìn thấy vài thứ trong thư phòng, cũng đã đoán ra được hướng đi của Vương Hiên Vũ.”

Vừa nói liền lấy ra một tờ bản đồ, bên trong vẽ núi Phượng Nhãn.

Cố Phàm nhìn tấm bản đồ vết mực vừa mới khô được chín phần, yên lặng ngoảnh đầu đi.

Chém gió trôi chảy như vậy, ngay cả đạo cụ cũng chuẩn bị sẵn mà không hề có một tia sơ hở, tên này tuyệt đối là tổ tông của lừa gạt, tiền bối của người xấu.

Có điều lúc này Nhạc Phong nói như vậy, có hai loại khả năng, một là gã bỗng nhiên muốn cải tà quy chính – điều này dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là đang nằm mơ, còn có một khả năng khác, là muốn dẫn bọn họ tới đó.

Có thể ma giáo tạm thời không có lý do làm to chuyện mà ra tay với mấy người bọn họ, nên chỉ là muốn dụ bọn họ tới chỗ kia, dùng để đạt thành mục đích gì đó.

Nói cách khác, Vương Hiên Vũ và Sơn Hà lệnh có khả năng rất lớn là đang ở núi Phượng Nhãn.

Nghĩ tới đây, Cố Phàm ngắc đầu nói: “Chuyện này vô cùng trọng đại, nên thông báo với các phái trong võ lâm để cùng nhau xử lý.”

Vương Hạo Nam gật đầu: “Không sai, vậy ta sẽ đi thông báo cho các môn phái.”

Nhạc Phong mỉm cười: “Cũng tốt, vậy ta và sư huynh trước hết đi điều tra tình hình đi.”

Cố Phàm lệ rơi đầy mặt: “Không, ta vẫn là đợi mọi người đến đông đủ rồi mới cùng đi.”

“Sư huynh đây là không tin tưởng ta sao?” Nhạc Phong cong khóe miệng: “Không sao, ta sẽ bảo vệ người.”

... Khốn kiếp, trước khi nói những lời này hãy buông cái tay đang đặt ở huyết mệnh môn (2) của y ra đi đờ mờ!

Chú thích:

(1) Lưới rách cá chết (cũng nói là cá chết lưới rách): Bị dồn đến đường cùng thì sẽ trở nên liều mạng.

(2) Huyết mệnh môn: Nằm trên cột sống lưng, trong rãnh cột sống số 2 từ dưới lên, đối diện với rốn.

Huyết mệnh môn là một trong những huyết vị có tầm quan trọng hàng đầu trong chuỗi huyết của cơ thể, bởi nó được coi là “cửa ngõ sinh tử” hay cánh cửa kết nối vận mệnh. Huyết mệnh môn đại diện cho Thận và các chức năng bài tiết vì thế, tầm quan trọng của huyết này được đông y đánh giá rất cao.

Hình minh họa:

25. Chương 25

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Biết là có âm mưu, nếu còn ngu ngốc đâm đầu vào, nói dễ nghe là biết trên núi có hổ vẫn còn lên núi, nói khó thì chỉ một câu thôi, “điếc không sợ súng”.

Cho nên Cố Phàm muốn đợi người của các môn phái tề tựu lại rồi cùng lên núi Phượng Nhãn, tránh nguy

hiếm cho chính mình. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, hiện thực vốn vô cùng tàn khốc, Cố Phàm dù có ngàn lần không muốn thì vẫn đành ngoan ngoãn đi theo người ta.

Hai ngày nay, dưới những cái ôm ôm ấp ấp của Nhạc Phong, phản ứng của Cố Phàm từ xù lông lúc mới bắt đầu giờ đã trở nên chết lặng. Vì vậy ở trước mặt Vương Hạo Nam và Nguyệt Nhi, Nhạc Phong dễ dàng chế ngự được đại huyết phía sau lưng Cố Phàm mà không hề để lộ sơ hở. Còn Cố Phàm cũng chỉ đành lặng lẽ nuốt xuống một ngụm máu, bị buộc xông pha lên núi Phượng Nhân ẩn chứa hằng hà cậm bấy chết người.

Khốn kiếp, quả nhiên tên này đã sớm ỉm mưu, hai ngày qua trêu đùa không tiết tháo hóa ra chính là vì giờ khắc này!

Vì vậy mãi cho đến khi đi tới sườn núi, Cố Phàm đều rất u uất, rất phiền muộn...

Tiết tháo của y đã vô tình rơi sạch từ lúc nào vậy? Không được, nhất định phải nhặt về!

“Sư huynh?”

Coi thường.

“Cố huynh?”

Tiếp tục coi thường.

“Cố Phàm? A Phàm? Tiểu Phàm?”

Xưng hô cái mẹ gì vậy, buồn nôn vãi!

Cố Phàm rốt cuộc chịu không nổi, xoay gương mặt âm u lại trả lời: “Tiểu Phong sao thế nà?”

Thấy Cố Phàm rốt cuộc có phản ứng, Nhạc Phong mặt mày hớn hở chìa bộ vuốt (1) ra, không khách khí đặt lên đầu y, nói: “Cố huynh gọi thế thật dễ nghe, gọi thêm một tiếng nữa đi.”

Cố Phàm tức giận đánh rớt tay gã, nói: “Đừng ồn ào, ta đang giận đấy.”

Nhạc Phong tỏ ra biết lắng nghe bỏ tay xuống, làm bộ thở dài: “Cố huynh, người cần gì phải làm vậy chứ? Võ công của người kém như vậy, có giận hơn nữa cũng chạy không thoát đâu phải không?”

Không nên nói ra sự thật chứ, khốn kiếp, đả kích nhau quá đà!

Cố Phàm buồn bực nhìn cái tên mặt dày vô sỉ không biên giới, mở miệng nói: “Ta nói này Nhạc huynh, các người ấy mà, ý ta nói là ma giáo đó, ai cũng đều giống như người vậy hả?”

Nhạc Phong tựa hồ rất cảm thấy hứng thú nhìn y: “Cố huynh sao lại hỏi thế?”

Cố Phàm cố gắng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhất cuộc đời này và nói: “Ta cảm thấy nếu trong ma giáo toàn người như ngươi, ta khuyên Nhạc huynh ngươi đừng nên làm ở đó nữa. Mặc dù da mặt Nhạc huynh dày hơn người bình thường, nhưng cũng không chịu được nhiều người bọ họ đâu. Nếu mỗi ngày đều phải sống chung với những người như vậy thì e là ngươi sẽ chết sớm hơn mấy chục năm đấy, thật sự không hề tốt với ngươi chút nào hết!”

Nhìn dáng vẻ hứng thú dồi dào của Nhạc Phong, Cố Phàm càng thêm hăng hái.

“Nhạc huynh ngươi biết đấy, tuy nói ‘*ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên*’ (2), nhưng thời buổi này quan trọng nhất là gì biết không, là ổn định, còn ma giáo mỗi ngày đều ở thế lưỡi dao liếm máu. Có so sánh mới phát hiện, ngươi lại nhìn xem những người làm đại hiệp trong giang hồ bạch đạo chúng ta, vừa có danh vừa có lợi lại có tiền đồ, bốn năm một lần mở đại hội võ lâm còn được ăn được uống, tốt biết bao.”

Cuối cùng còn vỗ tay một cái để tổng kết: “Nhạc huynh, huynh vốn là giai nhân, hà tất phải trở thành người xấu? Chi bằng ngươi thả ta ra trước, chúng ta lại bàn bạc thêm về chuyện cải tà quy chính?”

“Thế hử? Nhưng sao ta lại cảm thấy Thiên Ma Giáo cũng không có tồi tệ như lời Cố huynh nói nhỉ.” Nhạc Phong ung dung sửa lại tay áo rồi nói: “Huống chi Cố huynh ngay cả ta rốt cuộc là ai cũng không biết, đã xúi giục ta phản giáo, không hay đâu nha?”

Nghe lời này, Cố Phàm há hốc miệng hết sức kinh ngạc, nghẹn ngào nói: “Không trách ngươi bảo vệ Phong Việt Trạch như vậy, lần trước ta nói hấn ngươi còn tức giận một cách khó hiểu. Hóa ra ngươi lại là... nam sủng của Phong Việt Trạch sao?”

Nhạc Phong vốn đang đi đường ổn định, bỗng vấp phải viên đá bên đường cả người lộn nhào, thiếu chút nữa nằm đo đất, xoay người nghiêng răng hỏi: “Ta có chỗ nào giống một tên nam sủng?”

Cố Phàm quan sát gã từ trên xuống dưới một phen, trả lời thành thật: “Quả thật không giống lắm. Nam sủng không có vẻ ngoài bình thường như ngươi.”

Nhạc Phong thề gã chắc chắn nghe thấy sự ghét bỏ sâu sắc trong giọng nói của tên này. Gã nhìn chăm chăm Cố Phàm một hồi, rồi bỗng nheo mắt lại, sát khí tỏa ra cười nhẹ: “Thú vị.”

Sau đó gã móc trong ngực ra một bình sứ nhỏ, mở nắp đổ chút nước thuốc ra tay, mười ngón tay xoa lên mặt. Không lâu sau bên gò má bỗng lộ ra một lớp da. Gã liền cất chai thuốc đi, đưa tay xé xuống một lớp mặt nạ da người siêu mỏng, để lộ ra màu da và dung mạo hoàn toàn khác ở bên trong —— mặt mũi khôi ngô, góc cạnh, khoe mắt hơi cong cùng phiến môi mỏng mang theo cảm giác phong lưu. Đặc biệt là khi cặp

mắt đen láy sâu thăm kia quét tới, khiến người ta cảm thấy như có hơi lạnh truyền từ xương sống lên đỉnh đầu.

Cố Phàm nhìn chăm chăm khuôn mặt đang từ người đi đường bỗng được thăng cấp lên, cảm thấy thế giới này thật sự quá không chân thực rồi.

Quả nhiên không phải tình địch không gặp gỡ, á đù! Hơn nữa mấy ngày nay, hình như, y còn nói xấu Phong Việt Trạch không ít?

Trong nháy mắt, suy nghĩ trong đầu Cố Phàm từ ‘tên này thật đẹp trai’, chuyển thành ‘ta quả này xong đời rồi’.

Nhạc Phong tháo xong dịch dung, tùy tay ném luôn mặt nạ, nhìn Cố Phàm với nụ cười nghiền ngẫm.

“Người quả nhiên từng gặp qua ta, nhưng sao ta không nhớ trước kia từng gặp người rồi nhỉ?”

Cố Phàm giật mình, bật thốt lên: “Ta chưa từng gặp người!”

“Phải không?” Nhạc Phong nhướn mày, cười như không cười: “Cố huynh không phải nói từng gặp ta một lần ở khách điểm sao?”

... Ôi vãi bầy người ta một cách tỉnh bơ, chẳng trách đời trước y là nam phụ còn Phong Việt Trạch là nam chính.

Cố Phàm cầm nín một lát, lại chuyển sang giọng nịnh nọt: “Đó bởi vì là buổi tối, mà Việt Trạch huynh lại tỏa sáng lung linh như vậy, khí thế ngút trời, cho nên ta nhất thời lúng túng không nhìn rõ mặt người. Bởi vậy nên vừa rồi mới không nhìn ra người chính là giáo chủ ma giáo.”

Phong Việt Trạch cười to: “Lắm la lắm lét? Già trẻ không tha? Bể hoa ngắt cành? Nam sủng?”

Cố Phàm lệ rơi đầy mặt: “Giáo chủ ta sai rồi.”

Phong Việt Trạch khoái trá gật đầu: “Cũng không sao, tương lai còn dài, chúng ta có thể từ từ thảo luận vấn đề này.”

... Cho nên nói đời này y lại phải chết trên tay tên này sao? Nói xấu ngay trước mặt người ta là chuyện ngu xuẩn vô cùng!

Có điều nhắc tới “tương lai còn dài”... Cố Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Phong Việt Trạch, hỏi: “Nếu người là giáo chủ ma giáo, vậy người hẳn là biết Vương Hiến Vũ bây giờ ở đâu, tại sao chúng ta cũng sắp đi tới

đỉnh núi rồi mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của hấn?”

“Ừ?” Phong Việt Trạch cười mập mờ cúi người nói: “Vương Hiên Vũ lúc này có lẽ đang ở dưới chân núi. Ta thấy cảnh sắc trên núi này không tệ nên muốn cùng Cố huynh du lãm thôi.”

Cố Phàm: ...

Đừng ai ngăn cản y, để y dùng một kiếm đâm chết tên khốn này đi!

Sau đó dưới nỗ lực chống cự không thành của Cố Phàm, Phong Việt Trạch cuối cùng mới lôi lôi kéo kéo được y lên đến sườn núi.

Chú ý, là sườn núi, vừa nãy lúc bọn họ lên núi chỉ cần hơi lượn sang bên cạnh thì cho dù là bò là lăn hay là chạy thì đã sớm lên tới nơi rồi. Nhưng mà cái tên khốn kiếp này lại cứ phăng phăng lôi y lên đỉnh núi chứ!

Như đã nói trước đó rằng y đã thành thói quen với tên xấu xa này rồi, mà không đúng! Sao y phải quen với chuyện này chứ!

Cố Phàm ôm tâm trạng hết sức thê lương lặng lẽ nghĩ cách tránh xa Phong Việt Trạch, quan trọng hơn tránh xa cái bàn tay thường xuyên chụp lên người mình của gã. Đáng tiếc Phong Việt Trạch như đọc được ý đồ của y, còn thăm dùng lực kéo y vào trong ngực, một tay khác lại đặt lên cổ y hết sức tự nhiên, còn mím đầy thâm ý.

“Cố huynh quả nhiên là ghét ta.”

Cố Phàm ứa lệ: “Không dám.”

“Vì không dám thôi à?” Phong Việt Trạch cười lạnh, đưa mắt nhìn đám người tụ tập đông nghịt phía dưới: “Cũng đúng, nghĩ kĩ thì, trong sư môn Cố huynh mỹ nhân rất nhiều, dĩ nhiên là coi thường ta rồi.”

Lúc này bọn họ đang núp ở sau một tảng đá lớn trên khá cao, mặc dù không dễ bị người chú ý, nhưng bọn họ cũng không thể trông thấy rõ những người khác. Vậy mà Phong Việt Trạch lại có thể phát hiện ra trong Thanh Sơn Giáo của bọn họ có mỹ nhân ở khoảng cách xa tít tắp này, khiến Cố Phàm vô cùng kinh ngạc.

Thôi xong, ngàn phòng (*bị*) vạn phòng vẫn là phòng không nổi!

Quả nhiên dù qua ngàn năm vạn năm người có duyên vẫn sẽ dính lấy nhau, đời trước Phong Việt Trạch vượt qua cả đồng lớn tiểu công, là người cuối cùng được ôm mỹ nhân, trở thành một cặp trời sinh ân ái ái với tiểu sư đệ. Đời này mặc dù bị y quấy nhiễu, hai người không gặp được nhau trên đường tới đại hội võ lâm, nhưng rốt cục vẫn nhất kiến chung tình sao?

Sao y cứ cảm thấy Diêm Vương lại đang vẫy tay chào y nhỉ, quả nhiên trở thành pháo hôi đã là định mệnh rồi?

Vì vậy Cố Phàm vừa nơm nớp lo sợ vừa thử dò xét: “À ừm, giáo chủ à, người thật sự cảm thấy trong chúng ta có người vừa mắt người sao?”

Phong Việt Trạch nghe vậy, nụ cười càng thêm sâu, dùng tay nhẹ véo mặt Cố Phàm, giọng vẫn ngả ngớn như cũ nhưng ánh mắt lại trong vắt vô cùng.

“Ừ, ta cũng cảm thấy lạ thật, mới có từng ấy thời gian, sao ta cứ thấy nếu không phải y thì không được nhỉ?”

Thời gian ngắn ngủi, còn không phải là y thì không được?

Cố Phàm run run nói: “Không được, người không thể thích tiểu sư đệ nhà ta!”

Về mặt Phong Việt Trạch thay đổi trong nháy mắt, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tiểu sư đệ nhà người? Làm sao, người thích hẳn?”

Tức giận đến vậy, quả nhiên là thích tiểu sư đệ rồi a a a!

Vào lúc này, nếu như làm bộ mình thích tiểu sư đệ, lại dựa vào mối quan hệ có vẻ không tối (?) giữa y và Phong Việt Trạch mấy ngày qua, có lẽ Phong Việt Trạch sẽ cảm thấy vợ bạn không thể động tới có khi lại buông tha tiểu sư đệ, để y có thể thoát khỏi tình cảnh rơi vào bị kịch trở thành pháo hôi một lần nữa?

Nghĩ tới đây, Cố Phàm liền hết sức trịnh trọng gật đầu với Phong Việt Trạch một cái, nói: “Không sai, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ khăng khít vô cùng, ta thích hẳn từ rất lâu rồi!”

“Hửm?” Phong Việt Trạch nghe thấy vậy liền kéo dài giọng, trên mặt lần nữa lộ ra vẻ cười như không cười, đôi mắt sâu thẳm nhưng lại khiến người ta sinh ra cảm giác kinh hãi. Gã liếc mắt nhìn vào trong đám người kia một lần nữa, trầm ngâm một hồi mới lại nói: “Là cái thứ nhìn không ra nam không ra nữ kia sao? Mặt mũi bệnh tật, người ngòm yếu ớt, phúc cạn mạng mỏng, tướng mạo cũng không xuất chúng, người thích hẳn ở điểm nào?”

Người mới vừa rồi rõ ràng nói hẳn là mỹ nhân, trở mặt còn nhanh hơn lật sách đm! Hơn nữa tiểu sư đệ có khó coi như vậy sao? Mặc dù đã đạt được mục đích, nhưng diễn biến này có vẻ quái quái?

Cố Phàm nhìn vị giáo chủ ma giáo nào đó đang tràn ngập sát khí, : “À ừm, có lẽ là vẻ đẹp bên trong?”

“Ừ.” Phong Việt Trạch hí mắt, cười càng tươi: “Không sao, ta có thể khiến hẳn thay đổi.”

Không, không phải chứ, mặc dù cảm thấy thái độ của Phong Việt Trạch vô cùng kỳ quái, nhưng vì những chuyện đời trước nên y cũng không nghĩ nhiều. Bây giờ xem ra, không chừng người Phong Việt Trạch thích thật ra là y đấy chứ?!

Chú thích:

(1) Nguyên văn là câu “Lộc Sơn chi thảo”: Xuất phát từ điển tích mối tình vụng trộm giữa Dương Quý Phi và An Lộc Sơn.

An Lộc Sơn thường vào cung dưới danh nghĩa con trai nuôi của Dương Quý Phi, nhưng hai người lại lén vụng trộm với nhau. Trong một lần ân ái, An Lộc Sơn có để lại vết bàn tay trên ngực bà. Để che giấu vết cào đó, Dương Quý Phi đã mặc thêm một lớp vải (sau này được cải biên thành cái yếm) và lừa vua Đường Huyền Tông rằng đó là trang phục mình mới nghĩ ra.

Sau này người ta dùng cụm từ ‘lộc sơn chi thảo’ để chỉ bàn tay hư hỏng, mang nghĩa chê trách.

(2) 360 nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên: Ý muốn nói chỉ cần quyết tâm, nhiệt tình làm việc thì dù làm ở ngành nghề nào cũng sẽ làm ra thành tựu.

26. Chương 26

Biên tập: Lam Ying – Beta: Điềm

‘Thiếu hiệp bạch đạo và giáo chủ ma giáo sánh vai bên nhau, nắm tay xông pha vào giang hồ’ gì gì đó nghe thì có vẻ rất tốt đẹp, đáng tiếc khi xảy ra với mình, nó không phải xỏ lá bình thường đâu!

Vãi chương, y căn bản là không thích cái tên giáo chủ ma giáo này, hơn nữa tên giáo chủ ma giáo này gần đây sẽ còn bị toàn bộ giang hồ muốn đánh dẹp aaa, đời trước hai người rõ ràng là tình địch mà, còn có một cú đập đầu điên trước khi chết nữa, đừng tưởng rằng sống lại lần nữa y liền quên nhé dm!

Chuyện này nhất định phải sớm cự tuyệt mới được, đời trước lúc y tỏ tình với tiểu sư đệ, tiểu sư đệ làm thế nào ấy nhỉ.

Trước tiên phải điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt, nhất định phải trong hờ hững mang theo vô tội, trong làm khó lộ ra cự tuyệt, mắt rung rung, miệng cười hời hợt, dùng vẻ mặt đạt tới cảnh giới bộc lộ “mặc dù rất cảm động nhưng vẫn phải cự tuyệt” để khiến đối phương từ đó biết khó mà lui. Không đúng, chiêu này cũng khó quá đi, có thể thể hiện được biểu cảm độ khó cực cao này tuyệt đối là tên nhân cách phân liệt!

Cố Phàm xoắn xuýt hồi lâu, mới lặng lẽ quay đầu lại, muốn nói vài câu.

Phong Việt Trạch chớp mắt, bỗng dùng khinh công mang theo Cố Phàm lao vút xuống, rồi dừng lại ở một nơi bí mật, mới nhẹ giọng nói: “Cố huynh, ngươi đang yên đang lành tự dừng làm mất quý làm gì? Còn có hơi sức làm thế, chi bằng xem kịch dưới kia đi, cũng tránh tiểu sư đệ kia của ngươi vô tình bị tác động, không chết cũng tàn phế.”

... Không biết có phải là ảo giác của y không, hình như oán niệm của Phong Việt Trạch đối với tiểu sư đệ rất lớn a.

Có điều bị gã cắt ngang như vậy, sự chú ý của Cố Phàm cũng tập trung đến cảnh Vương Hiên Vũ đang giằng co cùng mọi người trong võ lâm.

Nghĩ lại trước đó bọn họ trì hoãn quá lâu, người của các môn phái đã được Vương Hạo Nam triệu tập đến núi Phượng Nhãn, hiện tại đang bao vây đám người của Vương Hiên Vũ phía trước một sơn động. Khinh công của Phong Việt Trạch cực tốt, nhẹ nhàng không tiếng động, mà mọi người lúc này đang dồn sự chú ý vào Vương Hiên Vũ cho nên cũng không phát giác cách đó không xa có thêm hai người.

Vương Hiên Vũ hẳn là đã nhận ra có biến, cũng đã kịp gọi được thân tín của mình, nhưng chỉ có hơn mười người, hiển nhiên đã rơi vào đường cùng. Hắn lúc này đã tháo xuống dịch dung, lộ ra dung mạo vốn có, cũng được coi là một thanh niên anh tuấn, đáng tiếc vùng mắt trùng xuống khiến gương mặt mang theo mấy phần hung ác. Trong tay hắn đang cầm Sơn Hà lệnh, làm bộ muốn vút xuống đất. Đó là phiền đá không biết làm bằng vật liệu gì, nhìn có vẻ không hề chắc chắn, nếu rơi trên mặt đất chưa biết chừng sẽ vỡ thành năm bảy miếng, cho nên không ai dám tiến lên trước.

Vương Hạo Nam bởi vì nguyên nhân thân thể, cũng không xuất hiện ở đây, chỉ có Nguyệt Nhi dẫn theo người của Cửu Tiêu Phái, đứng ở trong đám người, mang ánh mắt phức tạp nhìn Vương Hiên Vũ chuẩn bị lưới rách cá chết.

“Thiếu gia, đừng u mê không tỉnh ngộ nữa, chỉ cần ngươi quay về, lão gia sẽ không trách ngươi.”

Vương Hiên Vũ nhìn nàng trào phúng, lời nói không hề che giấu mang theo tức giận và không không cam lòng: “Nguyệt Nhi, ngươi quả nhiên vẫn phản bội ta, lão gia kia có cái gì tốt?”

Nguyệt Nhi nhắm hai mắt, siết chặt tay, rồi ngẩng đầu lên thẳng tắp nhìn về phía Vương Hiên Vũ: “Ta ngay từ đầu đã đứng ở phía lão gia, ở bên cạnh ngươi... cũng chỉ là kế tạm thời. Thiếu gia, nếu đã làm sai, dù sao vẫn phải do bản thân chịu trách nhiệm. Nhưng nếu giờ ngươi thu tay lại, còn không đến nỗi không thể vãn hồi.”

Trên mặt Vương Hiên Vũ là vẻ bi thương, yên lặng hồi lâu, hắn bỗng ngửa mặt lên trời cười to, hồi lâu mới nói: “Thật là thú vị, từ khi ta sinh ra, cho dù có làm chuyện gì, làm tốt đến nhường nào, người khác cũng chỉ nói không hổ là con trai của Vương Hạo Nam. Vương Hạo Nam Vương Hạo Nam, ta đội theo danh hiệu của ông ta để sống cả đời, giờ cái gọi là chuyện xấu lại do chính ta gánh vác? Cũng tốt, vậy ta liền gánh vác tới cùng cho các ngươi nhìn!”

Aiz, nhân vật phản diện nho nhỏ không đủ lực, sắp bị quần chúng bức tới ngõ cụt rồi. Cố Phàm nhìn Vương Hiên Vũ đang thâm tình tố cáo cha hắn, lại trộm coi Phong Việt Trạch đang treo bên cạnh mình, thâm than thở.

Cùng là nhân vật phản diện, sao lại chênh lệch lớn dữ vậy?

Nhân vật phản diện chân chính mặt không dày và lòng dạ không tối là không ổn đâu, nhìn giáo chủ ma giáo người ta mà xem, luôn miệng nói thích y, nhưng tay thì vẫn đặt ở trên cổ y không có buông aaa!

Cho nên cho dù ở cách mọi người trong Thanh Sơn Giáo gần như vậy, y cũng không thể mở miệng kêu cứu.

Đùa à, mặc dù Phong Việt Trạch có lẽ sẽ không thật sự giết y, nhưng vận khí của y kém như vậy, vạn nhất bị ngộ thương thì làm thế nào? Là cổ sẽ bị đứt đấy, đứt một cái thì không có cái thứ hai đâu!

Nhưng cũng phải nói, Phong Việt Trạch rốt cục chen vào những chuyện này là có mục đích gì?

Đơn thuần do hắn quá rảnh?

Không thể nào, chờ một chút, nếu như là tên này thì hình như rất có thể mà?

Cố Phàm dùng ánh mắt vô cùng hoài nghi nhìn vị giáo chủ nào đó.

Giáo chủ người thật không phải đang đùa đấy chứ?

Phong Việt Trạch cũng cảm giác được tầm mắt của Cố Phàm, thái độ thân thiện nhếch miệng lên: “Cố huynh có chuyện gì thế?”

“Ặc.” Cố Phàm thò tay muốn kéo bàn tay Phong Việt Trạch xuống, tiếc rằng không thành công, liền bĩu môi nói: “Ta muốn hỏi một câu, giáo chủ người không có sắp xếp gì sao?”

“Có chứ.” Phong Việt Trạch vẫn cái dáng vẻ khinh khỉnh ấy, dùng cái tay trống không còn lại chỉ vào một người trung niên mặc đồ quần gia đứng sau Vương Hiên Vũ: “Có lão Mạnh ở đó, đương nhiên đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi.”

Cố Phàm ngẩn người, quay đầu nhìn nam nhân không quá ba, bốn mươi tuổi trông không hề bắt mắt kia. Người này từ đầu vẫn luôn đứng im như cọc gỗ ở đó, da ngăm đen, dáng người trung bình, đôi mắt lạnh như băng, tựa như hoàn toàn không có chút tình cảm nào bên trong. Trông gã chẳng hề giống người, mà giống pho tượng thì đúng hơn, đứng lặng im, gần như chẳng ai để ý.

Mà lúc này tình thế đã phát sinh biến hóa. Vương Hiên Vũ nói xong, liền xoay người muốn đi vào sơn

động. Mọi người đương nhiên không để hấn dễ ràng rời đi, vẫn là Trương Đình Tân nóng tính nhất rút đao ra, lớn tiếng quát: “Tiểu tặc chớ có đi.”

Lão Mạnh chậm rãi bước về trước một bước, nói.

“Trương chưởng môn xin hãy thận trọng lời nói.”

Trương Đình Tân sắc mặt tối sầm, mắng: “Ngươi là cái thá gì, tránh ra!”

“Trương chưởng môn cũng không cần tức giận như vậy.” Đường Như Phong thấy Trương Đình Tân cứng họng, có vẻ tâm trạng rất tốt khua khua cây quạt trong tay, sau đó lại chuyển sang lão Mạnh: “Chỉ dựa vào ngươi cùng đám người ô hợp kia, không ngăn được chúng ta đâu, rượu mời không muốn uống lại thích uống rượu phạt à.”

Lão Mạnh vẫn đứng không nhúc nhích, mở miệng nói: “Đường các chủ xin hãy thận trọng lời nói.”

Thẩm Phương Như: “Ngươi... “

Lão Mạnh: “Thẩm sư thái xin hãy thận trọng lời nói. Bình Pháp đại sư xin hãy thận trọng lời nói.”

Bình Pháp đại sư người ta căn bản chưa có nói một lời nào hết!

Cổ Phàm khó hiểu nhìn gã họ Mạnh, hỏi Phong Việt Trạch: “Hắn bình thường đều như vậy sao?”

Phong Việt Trạch im lặng một lúc, gật đầu nói: “Không sai. Cho nên ta để hắn đi gieo họa cho người khác.”

... Xin đừng ném vật phẩm nguy hiểm lung tung a!

Bởi vì những “khiêu khích ác ý” của lão Mạnh, đội ngũ hai phe không nói nhằm thêm nữa, trực tiếp động thủ, gây ra một trận hỗn chiến trước sơn động. Mặc dù thủ hạ của Vương Hiên Vũ chỉ có mười mấy người, nhưng không ngờ thân thủ cũng không tệ, có thể ngăn tất cả mọi người ở ngoài sơn động.

Trương Đình Tân giơ chân đạp bay một người, lại cúi thấp tránh được một kích đánh tới từ phía sau, lưỡi đao quét qua, máu tươi bắn tung tóe, rồi cuộc tìm được một tia khe hở, đang muốn lắc mình vào sơn động, lại nghe thấy những tiếng âm âm bên trong, sắc mặt ông lập tức thay đổi.

“Không xong rồi, chẳng lẽ là cơ quan đã được mở ra?”

Cơn chấn động xảy tới bất ngờ, thanh thế lại thật lớn, ngay cả mọi người ngoài động cũng có chút đứng

không vững. Phong Việt Trạch hết sức tự nhiên nắm lấy thời cơ ôm Cổ Phàm thật chặt vào trong lòng, minh họa xuất sắc cho câu ‘dậu đổ bìm leo’.

Qua khoảng một nén nhang, cơn rung chấn mới dần tiêu tán, mà cửa hang lại bị đất đá rơi xuống bít kín.

Cổ Phàm cố gắng thoát khỏi từ trong lòng Phong Việt Trạch, thấy tình huống nằm ngoài dự đoán của mọi người, không khỏi trợn to hai mắt.

“Chắc chắc, giờ thì Vương Hiên Vũ e rằng không còn mạng rồi.”

Phong Việt Trạch cong môi, hai tay ôm ở trước ngực, bày ra dáng vẻ chuyện chẳng liên quan gì đến mình: “Lão Mạnh cũng thừa dịp loạn chạy mất rồi.”

Cổ Phàm trong lòng đột nhiên hiện lên gương mặt già nua của Vương Hạo Nam, nhưng mà khi y còn chưa kịp phản ứng, liền bị một cỗ lực kéo mạnh đến khối đất trống trước mặt mọi người.

Trương Đình Tân nhận ra đầu tiên.

“Thằng nhóc bên cạnh ngươi là ai?”

Ai chứ? Đương nhiên là giáo chủ ma giáo, đại ma đầu, tên Phong Việt Trạch – một trong những người mà ông muốn đánh nhất a! Nhưng nếu nói như thế, y tuyệt đối sẽ bị chính đạo coi là phản đồ chém thành thịt xay không cần giải thích thêm.

Cổ Phàm dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang Phong Việt Trạch. Phong Việt Trạch trả lại cho y một ánh mắt “Không sao đâu yên tâm đi”, sau đó đồng dạng nói với mọi người: “Ta chính là giáo chủ ma giáo mà các ngươi vẫn hay nhắc tới, cũng là nam nhân của Cổ Phàm.”

Hiện trường nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Cổ Phàm vô lực quỳ xuống đất.

Ai, ai tới đào một cái lỗ cho y chui đi...

Từng ánh mắt của những người đó thật là khủng khiếp, cô em bên Thanh Y Phường vậy mà còn nói y không xứng với Phong Việt Trạch y nghe thấy hết đấy.

“Không thể nào!”

Nghe thấy câu này Cố Phàm cảm kích nhìn sang, phát hiện chính là tiểu sư đệ yếu ớt nhà y, nhất thời cảm động vô cùng.

Quả nhiên hiểu rõ y nhất vẫn là các sư đệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau a!

Minh Uyên nói xong câu này, cổ sức lách ra khỏi đám người, hai gò má đỏ ửng, lông mi thật dài còn hơi rung động, trông động lòng người vô cùng.

“Người sư huynh thích rõ ràng là ta và sư huynh Kinh Thương!”

Cố Phàm: ...

Tiểu sư đệ xin đừng như vậy y thật sự không có căn bã đến thế, này cô em kia, cái gì mà chân đạp ba thuyền, y nghe thấy hết đấy nhé.

Xem ra vẫn phải dựa vào chính mình.

Cố Phàm giãy giụa đứng lên, muốn biện giải cho mình vài câu, nhưng bất thành linh bị Phong Việt Trạch dựa sát vào người, vị máu nhàn nhạt trong nháy mắt xâm chiếm không khí chung quanh y.

Cố Phàm thoáng sợ run, liền bị Phong Việt Trạch ôm eo. Bờ môi dịu dàng nóng bỏng dán vào thật chặt, khiến cho Cố Phàm ứng phó không kịp.

Y đưa tay muốn đẩy gã ra, nhưng phát hiện khí lực đối phương quá lớn, nhất thời khóc không ra nước mắt.

Dừng lại mau tên khốn kiếp, nhiều quần chúng đang vây xem như vậy, ánh mắt của quần chúng còn phát sáng lập lòe như sắp bùng cháy rồi!

Đầu lưỡi, đầu lưỡi đừng có vói vào trong chứ đồ mờ.

Vào lúc này, Cố Phàm dứt khoát, quả quyết, giả bộ ngắt xỉu.(←__←)

Phong Việt Trạch: ...

Vì vậy vị giáo chủ nào đó bị cắt ngang hứng thú nửa đường cười nhạt đứng thẳng người dậy, thờ ơ nhìn một vòng các môn phái, trong giọng nói còn lộ ra sát khí khiến người sợ hãi.

“Ai có ý kiến về chuyện của ta và Cố Phàm, có thể đứng ra.”

Mọi người hết sức ăn ý lui về phía sau một bước, ra sức lắc đầu.

Một lát sau, Trương Đình Tân mới phản ứng lại, bộ dạng đĩnh đạc nói với Phong Việt Trạch: “Chuyện của tiểu tử kia trước gạt sang một bên. (Cố Phàm: Nè?!) Chuyện về Sơn Hà lệnh và phái Cửu Tiêu, do người ở sau lưng thao túng?”

Phong Việt Trạch chậm rãi sửa lại tóc của Cố Phàm, mở miệng nói: “Ta nhìn gã đáng thương, giúp gã một tay thôi, vốn là muốn dùng Sơn Hà lệnh để trao đổi, đáng tiếc gã lại tự tiện cầm xông nơi này, có thể nói tự cho bản thân là thông minh. Sơn Hà lệnh thật sự không phải thứ tốt đẹp gì, nếu không phải vì nó là tín vật của giáo chủ các đời, ta cũng lười đến tìm. Nếu đã chôn rồi, vậy coi như xong.”

Đường Như Phong nửa tin nửa ngờ nhìn Phong Việt Trạch mấy lần: “Người nói Sơn Hà lệnh thật ra là vật vô dụng, vậy tại sao nơi đây lại có cơ quan nguy hiểm như vậy?”

“Người tin cũng được không tin cũng chẳng sao, không liên quan gì đến ta.” Phong Việt Trạch lại treo lên nụ cười như có như không, bình thản nói: “Có điều cái cơ quan này... nếu có tiểu tặc trộm tín vật, lên nhìn ra bí mật muốn trục lợi, chúng ta cũng nên dạy dỗ gã chứ nhỉ?”

Bị ma giáo gọi là tiểu tặc, trên mặt mấy người nhất thời vừa xanh vừa trắng. Đường Như Phong vẫn cười lạnh: “Cho dù như thế nào, tên ma đầu nhà người hôm nay cũng không có cách thoát khỏi đây đâu.”

Nụ cười trên mặt Phong Việt Trạch vẫn không thay đổi, không chút căng thẳng, tay đặt nhẹ lên gáy Cố Phàm.

Cố Phàm trước khi ngất đi thật sự, chỉ nghe thấy gã nhàn nhã nói một câu.

“Người nghĩ, ta sẽ không có chút chuẩn bị nào sao?”

27. Chương 27

Biên tập: Lam Ying – Beta: Điền

Cố Phàm tỉnh lại khi đang ở trong một chiếc thuyền lênh đênh tiến về trước.

Đệm lót dưới người vừa mềm vừa ấm áp, cảm giác lắc lắc lư lư khiến y càng thêm choáng váng, nhưng khi nhìn thấy bản mặt cười như có như không của Phong Việt Trạch, Cố Phàm thoáng tỉnh táo, còn cảnh giác dịch sang một góc khác cách thật xa gã, vén rèm cửa lên, nhìn ra ngoài.

Sóng biển dập dờn, khung cảnh yên tĩnh thanh nhã, bọn họ bây giờ đang ở trên một hồ lớn, phía xa xa

là một hòn đảo nhỏ ẩn hiện trong sương mù. Thuyền nhỏ mũi vòm lặng lẽ rẽ sóng chạy về trước, thỉnh thoảng lại làm văng lên những tia nước màu trắng. Nơi này chỉ e đã cách Lâm An vạn dặm rồi.

“Chắc chắc, A Phàm à người cần gì phải phòng bị đối với ta như vậy chứ?” Phong Việt Trạch một tay chống đầu, hứng thú dạt dào nhìn Cố Phàm đang vô cùng sa sút mặt đầy mây đen.

Cố Phàm ngẩng đầu nhìn cái tên đang cười cợt, dần xuống suy nghĩ quất chết gã, hít sâu một hơi, mới mở miệng nói: “Sao người chạy ra khỏi tình huống bị vây trùng điệp như thế được?”

Phong Việt Trạch tùy ý cười một tiếng: “Ừ, ta thả chút độc trùng xung quanh, bọn họ nếu không để ta đi, sẽ ăn đủ.”

“Nếu người đã chiếm thế thượng phong, vì sao không nhân cơ hội giải quyết luôn người của chính đạo?” Cố Phàm không hiểu.

“Con thỏ khi nóng nảy cũng biết cắn người, đẩy bọn họ vào góc chết cũng không phải hoàn toàn đánh một trận không cần dùng sức, ngược lại không ổn. Huống chi nếu đều chết sạch, không phải rất không thú vị sao?”

“Người trước đó nói Sơn Hà lệnh là vật vô dụng, vậy những chuyện làm ở phái Cửu Tiêu cũng chỉ là vì ‘thú vị’?” Cố Phàm liếc gã, lên tiếng thử dò xét.

“À, những lời khi đó sao?” Phong Việt Trạch thẳng người lên, lười nhác sửa lại vạt áo, còn nghiêng nghiêng nhìn sang lộ ra nụ cười hài hước: “Ta lừa bọn họ thôi.”

Cố Phàm: “... Cho nên là người quả nhiên đã sớm mưu tính trước, một là vì lấy Sơn Hà lệnh; hai là tung tin đồn, khiến người trong giang hồ có hứng thú với Sơn Hà lệnh, làm nền cho những hành động sau này; ba là làm loạn Cửu Tiêu Phái. Quả là một hòn đá ném trúng ba con chim, vô cùng hèn hạ, không phải là thứ tốt đẹp gì.”

Phong Việt Trạch không cảm thấy xấu hổ ngược lại còn rất đắc ý đắc cười một tiếng, vẻ mặt vô cùng thiếu đòn.

“Đó là đương nhiên, ta là người của ma giáo mà.”

Cố Phàm bị ghen, cảm thấy người này da mặt quá dày, trước giờ chưa từng có.

Im lặng một chút, lại mở miệng hỏi: “Người trước đó hình như đã từng nói người đứng sau lưng Vương Hiến Vũ nhất định là một tên khốn mưu mô xảo quyệt phải không?”

Phong Việt Trạch nụ cười vẫn không đổi, xoay người vén màn cửa, nói với người bên ngoài: “Lão Mạnh, có

người nói người là tên khốn này.”

Lão Mạnh mặt không biểu cảm quay đầu lại, nhìn Phong Việt Trạch, lại nhìn Cố Phàm, mở miệng: “Giáo chủ xin hãy thận trọng lời nói.”

Cố Phàm: “... “

Mục tiêu của bọn họ chính là hòn đảo nhỏ kia, cũng chính là tổng đàn ma giáo, bốn bề bị nước bao quanh, dễ thủ khó công. Xem ra coi như là các môn phái hiểu rõ về ma giáo, cũng không dám tùy tiện tấn công.

Nói cách khác, y có thể sẽ phải ở chỗ này ở thêm một đoạn thời gian rất dài...

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Cố Phàm liền vô cùng, vô cùng buồn rầu. Y rõ ràng chỉ là đại sư huynh của một môn phái nhỏ, vì cái mọe gì lại ra nông nổi này!

Thật ra thì đời trước trở thành một nhân vật phong nền theo một ý nghĩa nào đó thì vẫn còn tốt chán, còn về tiểu sư đệ quả nhiên là rất dũng cảm, đời trước còn sống vô cùng dễ chịu bên cạnh Phong Việt Trạch cơ mà.

Tâm trạng này, vào lúc trông thấy một thiếu niên vui mừng nhào vào trong lòng Phong Việt Trạch còn từng y ác liệt, càng lên tới đỉnh điểm.

“Ha ha ha, lần trước ngươi đột nhiên không thấy tăm hơi, không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Hừ.” Phong An Lan cọ cọ trên người huynh trưởng nhà mình vài cái, mới khinh thường nhìn sang Cố Phàm, nói: “Ta là người lợi hại như vậy, có chuyện gì được chứ? Còn nữa, nói trước với ngươi một câu, nếu như ngươi dám cướp mất anh ta, ta liền giết chết ngươi.”

Cố Phàm khiếp sợ nhìn cậu.

Thời buổi này huynh khổng cũng đáng sợ như vậy sao?

Phong Việt Trạch cười âm áp, nhẹ nhàng xoa đầu Phong An Lan: “Nếu là ngươi ra tay với A Phàm, ta sẽ khiến tên ảnh vệ mà ngươi gần đây rất thích muốn sống không được muốn chết cũng không thể.”

Cố Phàm càng thêm khiếp sợ nhìn về phía giáo chủ nào đó.

Quả không phải là người một nhà không vào một nhà cửa đm hai huynh đệ nhà này cũng thật đáng sợ quá đi!

Nghe Phong Việt Trạch nói vậy, Phong An Lan tủi thân bĩu môi, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, nhưng vẫn hung hăng vênh váo như cũ, hất cằm với Cố Phàm: "Được rồi, nể người coi như ân nhân cứu mạng của ta, ta liền chia cho người một nửa anh ta, người ..." nói đến đây, cậu rút cuộc không nhịn nổi nữa, mím môi xoay người chạy đi, vung vẩy ống tay áo mang theo đầy ghen tuông.

... Cảm giác chột dạ của tiểu tam này là sao nhỉ? Giáo chủ người tuyệt đối là tên cặn bã.

Cố Phàm nhếch mép nói: "Ê này, người không cần đi an ủi cậu ta sao?"

Phong Việt Trạch nhìn theo hướng em trai nhà mình vừa rời đi, vẻ mặt dửng dưng, nhưng trong ánh mắt lại có đầy cứng chiều: "Không sao, nó tự có người an ủi, ta đi quấy rầy mới là không tốt."

Nói xong liền chuyển sang người vẫn đang đứng lặng lẽ hầu hạ bên cạnh, hỏi một câu băng quơ.

"Thịnh Thiên đâu?"

Người mặc giáo phụ màu xanh lam ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, hết sức kính cẩn trả lời: "Tả hộ pháp ở trong thư phòng."

Nghe vậy Phong Việt Trạch có vẻ rất hả hê nói một cách bùi ngùi: "Còn ở đấy sao, cũng tốt, kêu hắn cứ ngốc ở đó đi, lúc nào làm xong chuyện thì hẵng ra."

... Ma giáo có vẻ khá phức tạp.

Cố Phàm cảm thấy bản thân hết sức thông cảm với vị Tả hộ pháp chưa từng gặp mặt kia, đi theo tên giáo chủ như này thật là xui xẻo tám đời.

Đang lặng lẽ chửi thầm, y bỗng cảm thấy lạnh lạnh, cả người hơi run, liền nghe thấy một giọng nói âm u vô cùng.

"Giáo chủ, người không thể như vậy được, ta sẽ chết."

"Thịnh Thiên, sao người ra rồi? Ta không phải kêu người nghỉ ngơi cho khỏe sao?"

Phong Việt Trạch lập tức lộ ra vẻ mặt hết sức vô tội, mặt mũi tỉnh bơ lấp liếm.

Cố Phàm câm nín, liền nhìn theo tầm mắt của gã, liền trông thấy một vật thể bất minh hết sức khả nghi, toàn thân mang theo mây đen chậm rãi lướt vào, nhìn kỹ mới phát hiện là một thanh niên tóc tai rối bời, bộ dáng uế oải.

Có lẽ là bởi vì quanh năm không tiếp xúc mới ánh mặt trời, người thanh niên tên Thịnh Thiên này da dễ tái nhợt, càng tôn lên quãng thâm rõ ràng dưới bóng mắt, nhìn vô cùng thâm trầm, quả thực rất giống ác quỷ lúc nửa đêm.

Chả trách tên Thịnh Thiên, quả thật là sắp thăng thiên (1) đến nơi luôn rồi!

Vị huynh đài Thăng Thiên này chả thèm nhìn vị giáo chủ vô sỉ nào đó, mà là nhìn thẳng vào Cố Phàm, hỏi: “Người chính là tên nam nhân muốn trở thành giáo chủ phụ nhân?”

Ai muốn trở thành cái loại quái gở ý chứ đm!

Cố Phàm lập tức bác bỏ: “... Không phải, tuyệt đối không phải.”

Thăng Thiên, à không, là Thịnh Thiên không hiểu nghiêng đầu, ngay sau đó vứt ngay cái vấn đề này sang một bên, lại hỏi: “Người sẽ sửa công văn sao?”

Tốc độ chuyển vấn đề có phải nhanh quá rồi không? Có điều thân là đại sư huynh, mấy chuyện liên quan đến công văn y đương nhiên đã làm qua.

Vì vậy Cố Phàm gật đầu một cách mờ mịt.

Ở trong nháy mắt đó, đôi mắt Thịnh Thiên bỗng sáng quắc lên, nắm tay Cố Phàm, cứ như chú cún con bị bỏ đói lâu ngày bỗng trông thấy một khúc xương toàn thịt vô cùng ngon miệng.

Cố Phàm nơm nớp lo sợ muốn rút tay mình ra: “Sao, sao thế?”

Thịnh Thiên vô hạn cảm động càng nắm chặt tay hơn: “Quá tốt, rốt cuộc đã có thêm một người san sẻ công việc với ta rồi, mỗi ngày ta sẽ không phải làm việc đến canh ba sau đó mệt mỏi kiệt lực như trắng niên đèn cạn dầu mất sớm nữa, ông trời rốt cuộc mở mắt rồi!”

Tình huống gì tình huống gì đây, y rõ ràng là tới làm tù binh không phải tới làm lao công đâu!

Cố Phàm lệ rơi đầy mặt, Phong Việt Trạch bên cạnh còn thêm phiên võ đầu y, nói: “Không sai, xem ra Thịnh Thiên đã coi ngươi thành người mình rồi.”

Người mình tức là chỉ bọn họ đồng dạng là bị tên giáo chủ tà ác nhà mi đàn áp áy à đcm!

Y mới không cần làm cái danh ‘người mình’ này đâu, cầu được bao ăn chờ chế

(1) Thịnh Thiên, thăng thiên: đều có cách phát âm gần giống nhau. Cố Phàm chơi chữ =)))

28. Chương 28

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Cuộc sống ngày ngày đối mặt với đồng công văn vô hạn cứ thế chậm chậm trôi qua, ngày tháng Cố Phàm ở ma giáo cũng an ổn một cách lạ thường. Ngay cả Phong Việt Trạch cũng không thấy tới quấy rầy y, nghe nói là bởi vì đang bận chuẩn bị cho đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Động phòng hoa chúc con em gái người ý! Còn nữa tại sao giờ là ban đêm rồi mà y vẫn cứ ngồi đây chỉnh sửa sổ sách cho người ta là thế quái nào?

Cố Phàm cảm thấy mình không chỉ phải bán sức lao động mà còn phải bán thân nữa, thật quá khổ sai mà.

Đáng tiếc tổng đàn ma giáo nằm ở chỗ khuất, mà chính phái cũng không có khả năng sẽ vì một mình y mà tụ họp cả đội ngũ để tùy tiện tấn công ma giáo. Cho nên trước mắt có lẽ sẽ không có người tới cứu y, mà nếu dựa vào bản lĩnh lẫn lộn từ trước đến nay của y thì hiển nhiên cũng không đủ dùng.

Chẳng lẽ số mệnh đã định trước hai đời y đều phải thua ở trên tay Phong Việt Trạch sao? Có nhất thiết là phải bị kịch đến thế không?!

Nghĩ đến đây, Cố Phàm cũng khó mà ngồi thẳng lưng được, ném cuốn sổ sách trong tay đi, không thêm để ý tới tiếng la khóc om sòm của Thịnh Thiên nữa, đi thẳng ra một nơi tĩnh lặng trong viện tử, ngẩn người nhìn từng bông cúc.

Cũng đã nửa tháng không được gặp đám sư đệ loì chơi luôn thích gây họa rồi.

Aiz, cũng thật nhớ Kinh Thương nữa.

Cơ mà, cái tên mặc đồ đen mặt không cảm xúc lại còn có cọng tóc ngu ngốc phát phơ trên đầu đang đi về phía y kia sao mà có nét giống Kinh Thương thế...

Không đúng, đây căn bản chính là hắn!

Cố Phàm đứng bật dậy, vọt thẳng tới, bàn tay vươn ra cũng hơi run rẩy.

“Kinh Thương?”

Đã nhiều ngày không gặp, Thẩm Kinh Thương vẫn dáng vẻ lạnh nhạt, nhưng lại thấy rõ sự tiều tụy, bên dưới mắt còn có quầng thâm, áo quần đầu tóc vẫn còn đang có nước nhỏ giọt. Sau khi hờ hững nhìn Cố Phàm một lúc, Thẩm Kinh Thương bỗng nhiên xít lại gần, vài sợi tóc ướt sũng lạnh lạnh cũng rủ theo xuống cổ Cố Phàm, khiến nhịp tim của y không hiểu sao hẫng mất một nhịp. Nhưng câu nói sau đó của Thẩm Kinh Thương lại khiến y đỡ khóc đỡ cười.

“Ừm, trên người sư huynh dính toàn là mùi của những tên nam nhân khác.”

... Đây là phát hiện mang tính phi nhân loại gì thế.

Ngay lúc Cố Phàm đang muốn đẩy đối phương ra, Thẩm Kinh Thương lại ôm lấy y, còn cắn mạnh một cái vào cổ y, khiến Cố Phàm vốn không chút phòng bị lập tức xù lông.

“Kinh, Kinh Thương ngươi làm gì thế?”

Thẩm Kinh Thương nhìn vết đỏ mới ra lò trên cổ Cố Phàm, hí mắt hài lòng, sau đó bình tĩnh nói: “Là trừng phạt vì sư huynh bỏ ta lại.”

Lời này lập tức khiến cho Cố Phàm chột dạ không nói lên lời.

Có điều nghĩ lại, y rõ ràng cũng bị ép buộc, người bị hại rõ ràng là y cơ mà!

Nhưng nhìn Thẩm Kinh Thương vẫn mang theo vẻ mệt nhọc và hốc hác, Cố Phàm không nhịn được mềm lòng, chỉ đành nói dịu dàng: “Được rồi, là sư huynh không tốt, chúng ta vào phòng trước đã, nơi này không quá an toàn.”

Mặc dù Phong Việt Trạch không biết tính toán sao mà không can thiệp vào hoạt động của Cố Phàm trong giáo, cũng không sắp xếp nhân thủ trông coi y, mà tiểu viện này dù khá kín đáo nhưng lại không đủ chặt chẽ.

Y nhanh nhẹn kéo Thẩm Kinh Thương vào phòng mình, lăm la lăm lét nhìn quanh bên ngoài, khi đã chắc chắn không có ai chú ý mới khóa cửa lại, thấp giọng hỏi: “Kinh Thương, ngươi vào bằng cách nào?”

Thẩm Kinh Thương tùy ý tìm một băng ghế ngồi xuống, thản nhiên rót một ly nước trà đang chuẩn bị đưa lên uống, nghe vậy xoay tròn chén trà, cọng tóc ngốc nghếch cũng lác lư theo động tác của hắn.

“Ôm một cây gậy nổi bơi hai ngày là đến.”

“Cái gì?”

Cố Phàm nghe vậy nhúu chặt chân mày, đi tới sờ lên trán Thẩm Kinh Thương. Bây giờ mặc dù mới đầu thu, thời tiết không quá lạnh, nhưng ngâm người trong nước hồ suốt hai ngày, nói không chừng bây giờ đã phát sốt rồi.

Thẩm Kinh Thương sững người, cũng không tránh đi, vẫn để Cố Phàm sờ lên trán hắn, lại không yên tâm nắm tay y dùng nội lực thăm dò kinh mạch của y.

Một lát sau, Cố Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vẫn tốt vẫn tốt.”

Thẩm Kinh Thương cảm nhận nhiệt độ y để lại, mím môi: “Không tốt chút nào.”

Cố Phàm lập tức lo lắng, hỏi: “Người khó chịu chỗ nào sao?”

Thẩm Kinh Thương đứng lên lắc đầu, vẻ mặt vẫn không chút gợn sóng như cũ, nhưng giọng hắn lại hơi khàn khàn.

“Ta rất nhớ sư huynh. Thật đấy, rất nhớ sư huynh.”

Hắn cứ đứng như vậy ở trước mặt Cố Phàm, mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng lưng lại thẳng tắp, dồn nén hết tất cả những lo âu và cực nhọc đã chịu xuống, không mấy may để lộ ra nửa phần.

Có lẽ sẽ chẳng có ai khác giống như hắn, liều mạng xông vào hang hổ chỉ vì cứu y, còn nói với y một câu rằng, hắn rất nhớ y.

Ngốc thật, ngốc như y đời trước vậy.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Cố Phàm bất giác cong lên, lòng xao động liên hồi, vội vàng quay đầu đi ho mấy tiếng nhằm che giấu sự lúng túng không biết lý do trong lòng, suy nghĩ một lát mới nói một cách nghiêm túc: “Ta xin lỗi.”

Thẩm Kinh Thương ngăn người, nhìn y chăm chăm, rồi mới bình thản lên tiếng: “Sư huynh nói sai rồi.”

“Hả?”

Thẩm Kinh Thương nghiêm trang chỉ bảo: “Lúc này phải nói người cũng rất nhớ ta mới đúng.”

Nói xong mặt hắn vẫn không chút thay đổi, đôi mắt còn lấp lánh nhìn thẳng vào y.

Cố Phàm run rẩy khóe miệng.

Nó là đang mong đợi đấy à, tuyệt đối là đang mong đợi đúng không. Thật ra vừa nãy nói những câu phiến tình đó là vì để y hồi đáp bằng câu này đúng không. Cái tên này sao mà giỏi sát phong cảnh thế, thỉnh thoảng ám áp một hồi khó đến thế sao!

Cố Phàm bỗng khó chịu một cách khó hiểu, cố làm ra một nụ cười sáng lạn, nói: “À, ta đương nhiên nhớ người rồi.”

Thẩm Kinh Thương vô cùng bình thản gật đầu một cái, đáng tiếc cọng tóc ngốc đưa qua đưa lại đã làm lộ tâm trạng của hắn hiện tại.

Sau đó Cố Phàm nói tiếp: “Ta còn nhớ sư phụ, nhớ nhị sư đệ, nhớ tam sư đệ, nhớ tứ sư đệ, nhớ ngũ sư đệ... nhớ nhất chính là tiểu sư đệ.”

Động tác của Thẩm Kinh Thương dừng lại, cọng tóc ngốc mất hết tinh thần rũ xuống, cả người bỗng chốc bao phủ trong sự chán nản, giống như một chú cún con bị vứt bỏ, chỉ biết dùng ánh mắt đen láy ngây ngẩn nhìn theo người ta.

Cố Phàm nhìn hắn, gắng kiềm chế, nhưng không được. Cuối cùng im lặng nhấc chân đến gần, vươn tay sờ lên đầu sư đệ nhà mình.

Thẩm Kinh Thương sửng sốt, sau đó vô cùng ân cần khom người xuống.

Cố Phàm: ...

Cảm giác bị đánh bại hoàn toàn này là sao nhỉ!

Vì vậy Cố Phàm hết sức sáng suốt thu tay về, ngoảnh đầu đi tỏ vẻ “ta mới vừa rồi không làm gì hết”, dứt khoát chuyển đề tài: “Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào? Muốn chạy trốn cũng không dễ.”

Thẩm Kinh Thương hơi nghiêng đầu, tựa hồ không rõ phản ứng của Cố Phàm, nhưng vẫn trả lời bằng giọng nói bằng bằng: “Phong An Lan sẽ hỗ trợ.”

... Ngay cả cái tên huynh khổng nặng đó cũng có thể kêu gọi đầu hàng thành công sao?

Cố Phàm tỏ vẻ kính nể nhìn hắn, hỏi: “Nó giúp những gì?”

Lúc này Thẩm Kinh Thương không có trả lời ngay, mà xoay người đi đến cửa, thẳng thừng đẩy cửa phòng ra.

Mùi lửa cháy phà vào mặt.

Ánh lửa cao vút trong bóng tối càng thêm rõ ràng, tiếng người ồn ào phía xa xa, khói dày đặc theo gió đưa tới, có thể thấy thể lửa cực lớn.

Hơn nữa chỗ đó, hình như chính là phòng của Phong Việt Trạch, vãi!

Cố Phàm đầy vẻ sợ hãi nhìn Thẩm Kinh Thương, hỏi: “Người đã nói gì với Phong An Lan thế?”

Tỷ nào đi chắc chắn là đã tỷ nào rồi!

Thẩm Kinh Thương bình thản: “Nói một câu thôi.”

Cố Phàm: “... “

Sớm biết như vậy còn sợ cái gì ma giáo, trực tiếp để sư đệ nhà y ra mặt phun nước miếng chết tên kia đi!

29. Chương 29

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Đêm không trăng, gió thổi lồng lộng, đúng là dịp tốt để chạy trốn. Thừa dịp người trong ma giáo luống cuống vì trận hỏa hoạn đột nhiên bốc lên, Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương liền đi theo con đường mà Phong An Lan đã sắp xếp, lặng lẽ chạy tới bến tàu.

Ma giáo tọa lạc trên một hòn đảo giữa biển nước, đường xá bên trong rắc rối phức tạp, phòng thủ kín kẽ, nhưng hiện giờ bởi vì có mấy người tuần tra bị điều đi cứu lửa, cho nên lập tức lộ ra sơ hở. Tuy nhiên, nơi này ba bước, năm bước phải qua một trạm gác, ngoài ra còn có rất nhiều ảnh vệ giấu hơi thở theo dõi từ trong bóng tối, nếu không phải có Phong An Lan âm thầm tương trợ, sợ rằng ngay cả việc ra đến sườn núi của ma giáo cũng hết sức khó khăn.

Chạy thẳng một mạch đến bến tàu, trông thấy chiếc thuyền mái vòm vẫn lẳng lặng đậu sát bờ, Cố Phàm mới coi như thở phào, vỗ bả vai Thẩm Kinh Thương một cái, còn nói với giọng cười trên sự đau khổ của người khác, hả hê vô cùng.

“Người nói chút nữa Phong Việt Trạch phát hiện ta chạy mất sẽ phản ứng ra sao?”

Thẩm Kinh Thương nhìn y, đang định trả lời, đột nhiên đưa tay kéo Cố Phàm ra sau lưng, lạnh lùng nhìn

về cánh rừng nhỏ cách đó không xa, hỏi: “Người nào?”

“Ồ địa bàn của ta, còn hỏi ta là ai, chắc chắn, thú vị thật.”

Bóng đêm tiêu điều, ánh sao mờ ảo, một người chậm rãi đi ra từ mảnh rừng kia, dáng dấp thông dong như đang đi chơi tiết Thanh Minh ngày Tết thì gặp được một người bạn, giọng nói êm ái, nhưng lại mang theo mùi máu tươi, chính là giáo chủ ma giáo Phong Việt Trạch.

Người này không phải đang cứu hỏa sao? Nhưng bây giờ nhìn qua, đừng nói là mặt xám mày tro, kể cả một chút tro bụi cũng không thấy dính lên người gã!

Vì vậy Cố Phàm lộ ra nửa người, vừa khiếp sợ lại vừa thất vọng nhìn vị giáo chủ nào đó, thất thanh hỏi: “Nhà cửa sắp bị đốt sạch rồi sao người còn ở đây?”

“Hửm?”

Phong Việt Trạch cong khóe miệng, thờ ơ nói: “Chút chuyện này chỉ cần giao cho Thịnh Thiên là được rồi mà.”

... Mặc dù trước kia cũng đã từng nói, nhưng y vẫn muốn nói lại lần nữa.

Chừng nào tả hộ pháp của ma giáo còn đi theo cái tên giáo chủ này thì đăm cuộc đời vẫn hoàn thê thảm!

Cố Phàm cầm nín, trở mắt nhìn Phong Việt Trạch chậm rãi đi tới vị trí còn cách hai người ba bước, nhìn chăm chăm vào phần cổ của y, nụ cười gã càng thêm sâu, nhưng ánh mắt lại lạnh băng. Cố Phàm rốt cục hết sức không có tiền đồ rứt vội người về sau, lặng lẽ khóc thầm.

Cảm giác chột dạ như bị bắt gian tại trận này là sao aaa, y không phải chỉ bị cắn một miếng thôi sao, hơn nữa rõ ràng y và Phong Việt Trạch nửa văn tiền quan hệ cũng không có cơ mà!

Đáng tiếc người càng trốn tránh hiện thực thì nó càng tới tìm người. Phong Việt Trạch nhướn mày nhìn Cố Phàm đang co quắp, lên tiếng: “Sao thế, đây chính là ‘Kính Thương’ sư đệ của người đấy sao? Lúc này, ta có phải nên gọi hân là ‘gian phu’ hay không nhỉ?” (1)

Gian phu em gái người!

Cố Phàm rợn cả người, đang định trả miếng. Thấm Kính Thương lại yên lặng bước lên một bước, vừa vặn chặn y lại, ngay sau đó bình tĩnh nhìn Phong Việt Trạch rồi chậm rãi nói: “Sư huynh làm gì đều không liên quan đến người — tên oán phụ.” (2)

Cố Phàm: “... “

Mấy ngày không gặp, sư đệ nhà y hình như miệng lưỡi sắc bén lên hẳn?

Ngay cả Phong Việt Trạch cũng bị câu này của hắn làm cho sững sờ, im lặng một lúc, mới lần nữa treo lên vẻ mặt cà lơ phất phơ, đánh giá Thẩm Kinh Thương, nói một cách biếng nhác: “Ta mới vừa còn đang suy nghĩ nếu đụng phải gian phu thì nên làm gì, giờ tự dưng nghĩ ra rồi.”

“Nếu là chó đực, thì đánh gãy năm cái chân (3); nếu là đàn ông, thì đánh gãy ba cái chân của hắn. Người cảm thấy thế nào?”

“Thẹn quá hóa giận nhỉ.” Thẩm Kinh Thương mở to đôi mắt đen láy, cộp tóc ngốc phất phơ, đáp trả: “Mông cộp không được sờ (4) phải không?” Thấy Phong Việt Trạch hơi có chút nghi ngờ khề hí mắt, hắn lại tiếp tục không cảm xúc bổ sung thêm: “Cộp thì vẫn là cầm thú.”

... Trên đầu Cố Phàm có một đàn quạ đen bay qua. Y có thể khẳng định chắc chắn, mấy ngày nay tâm trạng của sư đệ nhà y tuyệt đối vô cùng, vô cùng tệ hại.

“Ồ.”

Lúc này một tiếng cười khề của Phong Việt Trạch hấp dẫn sự chú ý của y. Cố Phàm run sợ liếc nhìn vị giáo chủ nào đó bị ngôn ngữ thâm thúy công kích vẫn còn cười sáng chói, nhất thời cảm thấy như có hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Tên này không phải là bị tức quá hóa ngu luôn đấy chứ.

“Người biết không, người miệng mồm quá lạnh lợi thường chết rất sớm?” Phong Việt Trạch chớp mắt, tỏa ra áp suất lạnh như băng.

Thẩm Kinh Thương vẫn chẳng mảy may run sợ trong sát khí dày đặc này, hắn nói: “Ừ, vậy chắc người sẽ có thể sống rất lâu.”

Lời này vừa thốt ra, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, tựa như chỉ cần chạm một cái liền bùng nổ. Phong Việt Trạch và Thẩm Kinh Thương bốn mắt giao nhau, ánh mắt như đang chém giết lẫn nhau rét lạnh vô cùng. Không khí xung quanh cũng như ngưng trệ, khiến cho người ngoài không thở nổi. Mà ở trong cơn sóng ngầm mãnh liệt này, Cố Phàm quả thực chỉ muốn cào tường.

Đờ mờ chuyện gì xảy ra thế này, bọn họ chẳng lẽ không phải là nên khiêm tốn chạy trốn sao, vì cái mẹ gì đột nhiên lại va chạm với giáo chủ ma giáo, còn đứng ở đây nhìn nhau thâm tình? Hơn nữa vào thời điểm này vì cái mẹ gì y còn có cảm giác không thể chen lời vào là thế nào, thật ra thì hai tên kia mới là một đôi còn y là người thứ ba đúng không!

Song, thân là đại sư huynh, lúc này mà chỉ biết núp ở phía sau yên lặng xem kịch thì hình như không được ổn cho lắm. Vì vậy Cố Phàm giơ một tay lên, tự giác tỏ ra hết sức chân thành khuyên giải Phong Việt Trạch: “Ồm, sư đệ nhà ta không hiểu chuyện, mong người thông cảm nhiều hơn. Nhưng ở quý phái quấy rầy lâu như vậy, ta cũng nên rời đi thôi. Ta thật ra là người rất tồi tệ, ngoại trừ ăn ra thì chẳng biết làm gì hết. Người giống như giáo chủ người đây, quả thực không cần phải treo người tìm chết trên cái cây mọc xiêu vẹo như ta đâu. Người chắc hẳn cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi, cần gì phải tốn công tốn sức vì ta như vậy chứ?”

Lời nói của Cố Phàm phá tan thế giằng co của hai cao thủ, khiến bầu không khí giương cung bạt kiếm này bị trì hoãn. Phong Việt Trạch rũ mắt, thu lại khí thế trên người, hơi nở nụ cười, nhưng càng giống như cười khổ hơn.

“A Phàm, đáng tiếc ta đã thích người mất rồi.”

“Cho nên cho dù người nói sao, có suy nghĩ gì, có nguyện ý hay không, trừ phi người về với đất mẹ, nếu không thì đừng nghĩ đến việc ta sẽ buông tay.”

... Câu thơ này là như vậy sao? Chẳng lẽ không phải là trừ phi hoàng thổ bạch cốt, bảo vệ người cả đời vô lo (5) sao! Tên này thật là nguy hiểm!

Hơn nữa không biết tại sao, y cứ luôn cảm thấy tra nam hình như là mình?

Vô lý!

Trong bụng Cố Phàm xoắn xít từng đợt, mở miệng hỏi: “Nói gì thì nói, giáo chủ à người không tính để chúng ta đi sao?”

Phong Việt Trạch chớp mắt một cái: “Sao thể được? Nếu là mong muốn của A Phàm, ta đương nhiên sẽ thỏa mãn.”

Cố Phàm kinh ngạc.

Tên này chẳng lẽ là bị kích thích quá độ, khiến cho đầu óc bị chập cheng?

Ngay bây giờ, tốt nhất phải tranh thủ lúc gã đang không bình thường.

Vì vậy Cố Phàm nắm lấy thời cơ được voi đòi tiên hết sức đáng xấu hổ: “Vậy sau này người cũng không được bắt ta trở lại nữa.”

“Đương nhiên cũng không.” Vị chủ cười nào đó cười dịu dàng như hồ nước mùa xuân, giọng nói kéo dài mang theo thâm ý, tựa như đang mài dao xòen xọt. Giọng gã đề thấp nhưng mập mờ vô cùng, khiến người

nghe suy nghĩ xa xôi: “Nhưng mà, cứ cho là ta không đi tìm người, A Phàm, chẳng bao lâu nữa người cũng sẽ tự mình quay lại thôi.”

Tự mình quay lại tự mình quay lại tự mình quay lại...

Những lời này cứ quẩn quanh mãi ở trong đầu Cố Phàm, khiến cho y đến cả lúc thuyền cập bờ vẫn duy trì trạng thái chán chường vô cùng.

Một tên yêu nghiệt võ công cao cường đầu óc thâm sâu lại quỷ súc như Phong Việt Trạch mà nói lời này, có nghĩa là sau này gã sẽ làm ra vài chuyện hèn hạ vô sỉ âm hiểm xảo trá máu chảy thành sông để báo thù y phải không phải không!

Làm thế nào bây giờ, y thật muốn chết cho rồi.

Mà Thẩm Kinh Thương bên cạnh nhìn dáng vẻ như ngày tận thế của y, tựa hồ hiểu lắm cái gì, bình tĩnh quơ quơ cọng tóc ngốc, nói: “Thật ra thì sư huynh có rất nhiều chỗ hữu dụng.”

Cố Phàm yên lặng ngẩng đầu lên.

Thẩm Kinh Thương tiếp tục nói: “Ví dụ như, có thể làm ấm giường.”

... Tại sao y chẳng hề cảm nhận được một chút an ủi nào thế nhỉ đm!

Chú thích:

(1) Gian phu: Kẻ ngoại tình với vợ người khác.

(2) Oán phụ: Người phụ nữ mang lòng oán hận vì bị phụ bạc, bỏ rơi.

(3) Năm chân bao gồm 4 chân chính và một chân “giữa” nhé =)))) Chứ không phải dị dạng hay tiến hóa gì đâu =))))))

(4) Mông cộp không được sờ: Tự cho mình là giỏi giang, không cho người khác xúc phạm cũng không chịu tiếp thu ý kiến phê bình của người khác.

(5) Câu gốc “Trừ phi hoàng thổ bạch cốt, ta sẽ thủ (hộ) người bách tuế vô ưu”: Trích trong cuốn tiểu thuyết ngôn tình “Mười năm thương nhớ” của tác giả Thư Hải Thương Sinh.

Hoàng thổ bạch cốt: Chỉ cái chết, về với đất mẹ.

Tạm dịch cả câu: Anh sẽ bảo vệ em cả một đời không phải lo nghĩ cho đến lúc anh chết mới thôi. =))))))

30. Chương 30

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Ánh trăng tĩnh mịch.

Bức tường thành màu đỏ nằm vắt ngang, bên trong là đình đài lầu các, đẹp đẽ sang trọng, dường như còn có tiếng thác nước chảy truyền tới. Đại điện ở giữa sườn núi đèn đuốc sáng choang, Phong Việt Trạch nghiêng người ngồi tựa vào ghế ngọc, áo dài màu xanh rủ xuống trải dài trên nền đất.

Ngoài cửa sổ có gió nhẹ thổi tới, ánh nến hơi đung đưa. Ngọn nến màu đỏ đã chảy thành một vũng sáp nến, lẳng lặng trượt xuống giá cắm. Trên điện chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh niên áo đen, quỳ một chân trên đất, cúi đầu hô: “Giáo chủ.”

Phong Việt Trạch đưa mắt nhìn sang hắn, sắc mặt dừng dừng không nhìn ra vui giận.

“Chuyện đã làm xong chưa?”

Mà người phía dưới lại giống như một tảng đá, ngây ngốc ở nơi đó, hồi lâu không trả lời. Phong Việt Trạch nhướn mày, ngay sau đó cong khóe miệng, cười hết sức hòa ái thân thiện.

“Thịnh Thiên, nếu ngươi muốn ngủ như thế, ta sẽ để ngươi không cần tỉnh lại nữa, thế nào?”

Cả người Thịnh Thiên lắc lư, lập tức ngã tỉnh từ trong mộng, gượng gạo xoa mặt, thấy ánh mắt như mũi khoan của giáo chủ nhà mình không khỏi rụt về sau, nhỏ giọng cãi: “Đã làm xong làm xong rồi. Ồm, giáo chủ, thật ra thì ta mới vừa rồi không ngủ đâu, là, ừm thì, thay đổi hình tượng một chút thôi ấy mà, trở nên trầm mặc ít nói, người trầm ổn đáng tin cậy hơn. Thiên Ma giáo chúng ta vẫn cần phải có chút cảm giác thần bí, đúng không?”

Khóe miệng Phong Việt Trạch nâng lên càng cao: “Ồ? Chỉ ở cùng A Phàm có mấy ngày, ngay cả chiêu cường từ đoạt lý (1) cũng học được rồi, ừ, tốt lắm.”

Bâng bâng quơ quơ cũng có thể lôi Cổ Phàm vào, chẳng lẽ, không, chắc chắn là dục cầu bất mãn rồi!

Thịnh Thiên vô cùng hoảng sợ nhìn giáo chủ nhà mình, còn tiện tay kéo cổ áo lên, len lén lùi thêm về phía sau.

Tuyệt đối đừng vì không theo đuổi được Cố Phàm mà quay sang thích hấn nha, hấn không muốn bị ăn sạch đầu hấn còn muốn cưới vợ sinh con cơơ!

Phong Việt Trạch cau mày: “Người làm gì thế?”

Thịnh Thiên: “Giáo chủ à ta thích nữ nhân!”

Phong Việt Trạch khó hiểu: “... Liên quan gì đến ta?”

“Ồ.” Thịnh Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng ta sợ quá đi mất còn tặng thêm biểu cảm trời sinh: “Không sao không sao, ta hoàn toàn không lo lắng ngài đi tình biệt ly ha ha ha, vậy ta liền lui xuống trước nhé?”

“Đợi đã.” Phong Việt Trạch một tay chống đầu, mỉm cười: “Xây dựng lại Vũ Không Các một lần nữa, do người phụ trách.”

Thịnh Thiên ngẩn người: “Giáo chủ, vậy cần phải mười ngày nửa tháng đấy, ai tới soạn sổ sách?”

Phong Việt Trạch lộ ra vẻ mặt có chút khổ não, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ngay sau đó tỏ vẻ bình tĩnh, cười híp mắt nói: “Ừ, nói cũng đúng. Vậy hôm nay người liền xử lý cho xong đóng sổ sách cần soạn đi.”

Thật không có nhân tính mà khốn kiếp!

Thịnh Thiên bi phần vô cùng, cả người run rẩy, tròng mắt đứng phắt dậy, chột lao về phía Phong Việt Trạch, sau đó... vô cùng thông thạo ôm lấy bắp đùi gã: “Hu hu hu giáo chủ ta sai rồi!”

Phong Việt Trạch nhìn đồng đen thùi lùi bên chân, trong đầu bỗng hiện ra vài hồi tưởng không mấy vui vẻ, vì vậy đưa tay đẩy tên hộ pháp nhà mình đang khóc nước mắt nước mũi tùm lum sang một bên.

“Đổi hết quần áo đen đi, ta nhìn không vừa mắt.”

Thịnh Thiên cứng đờ.

“Với những thứ ta không vừa mắt, từ trước đến giờ ta sẽ không cho phép nó tồn tại quá lâu.”

Thịnh Thiên hai tay ôm ngực.

“Giáo chủ người đừng xé quần áo của ta nha mặc dù người là người tốt nhưng ta thật sự không thích người đâu!”

Phong Việt Trạch: “... “

Có đồng đội ngu như heo thế này giáo chủ ma giáo à người có đau lòng không!

Mà bên kia, Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương sau khi trốn ra khỏi ma giáo giờ đã xuống thuyền, dùng khinh công chạy nhanh ra khỏi con đường mòn trong rừng. Cây cối dần trở nên thưa thớt, chẳng bao lâu hai người đã đến một ngã tư đường. Một con tuần mã màu nâu bị trói ở một cây lớn ven đường, nhìn thấy có người tới, liền hưng phấn phun phì phì.

Xem ra là Kinh Thương chuẩn bị trước đó, suy nghĩ thật chu toàn, có điều...

“Kinh Thương, tại sao chỉ có một con?”

Chẳng lẽ muốn một người cưỡi ngựa một người chạy theo phía sau sao, ơ này!

Ánh trăng bị tầng mây che lấp lẫn nửa sáng tỏ, cọng tóc gốc của Thẩm Kinh Thương bị gió đêm thổi bay phát phơ. Hắn đi đến bên cạnh con ngựa, tháo giây cương, còn đưa tay vuốt ve lớp lông bờm của nó để vỗ về, ngay sau đó nói: “Ô Mặc (2) là đủ rồi.”

Không đúng rõ ràng là ngựa màu nâu cơ mà sao phải đặt tên là Ô Mặc hả, sư đệ người thích màu đen đến như vậy sao. Nếu đã thích màu đen sao không dứt khoát mua ngựa màu đen đi khó hiểu vậy, ơ không đúng, trọng điểm không phải là cái này.

Cố Phàm xoắn xít nhìn về mặt đầy thần nhiên của Thẩm Kinh Thương, im lặng một lúc rồi quyết định phơi bày sự thật nói lời phải trái, hành xử như một vị đại sư huynh chân chính.

“Này, sư đệ à, chúng ta bây giờ đang phải chạy trốn khỏi đuổi giết của ma giáo, cho nên phải mau chóng chạy về Thanh Sơn Giáo. Bây giờ chúng ta chỉ có một con ngựa, mặc dù là ngựa tốt, nhưng vẫn không đủ. Hơn nữa một con ngựa người không thấy chật chội lắm sao? Cho nên bất kể là nhìn từ góc độ thoải mái hay góc độ thực tế, vẫn là hai con ngựa thì tốt hơn, bởi thế chúng ta xuống thành trấn mua thêm một con ngựa nữa đi!”

Thẩm Kinh Thương mặt không cảm xúc gật đầu: “Sư huynh nói rất có lý, chúng ta có thể mua thêm một con ngựa nữa.”

Hắn ngừng lại, móc ra một lượng bạc từ trong lòng ngực.

“Nếu như sư huynh có thể khiến người bán ngựa cũng đồng ý.”

Cố Phàm: “... Chúng ta chỉ có chút tiền này thôi sao?”

“Ừ.” Thẩm Kinh Thương gật đầu, mặc dù mặt không cảm xúc, nhưng có thể nhìn ra tâm trạng vui vẻ của hắn từ cọng tóc ngu ngốc đang lắc lư trên đầu.

Sư đệ người đang vui cái gì thế, chúng ta sắp phải ở đầu đường xó chợ rồi có biết không hả. Cố Phàm cảm thấy thân tâm đều mệt.

“Phì ~” Ô Mặc ngẩng cao cổ lên, lắc mạnh bộ lông, liếc Cố Phàm.

Cố Phàm cắn răng.

Tại sao ngay cả ngựa cũng cười nhạo y chứ đờ mờ!

Lại nhìn Thẩm Kinh Thương một cách u ám: “Thôi thì chúng ta cứ cười chung một con đi.”

Hãy xem y đề chết cái con tra ngựa này đi.

Thẩm Kinh Thương: “Sư huynh, nếu như ngươi muốn đánh nhau với Ô Mặc, ta sẽ đứng ở phía ngươi.”

Ô Mặc: “Phì phò~ “

Cố Phàm: ...

Làm thế nào đây, y thật sự rất muốn phun một ngụm máu cho chết luôn hai tên này cho rồi.

“Kinh Thương, nếu đã không có tiền, ta có thể bán ngươi cùng con ngựa này đi không?”

Thẩm Kinh Thương vẫn duy trì bản mặt liệt gật đầu: “Có thể.”

Cố Phàm kinh ngạc: “Ô?”

Thẩm Kinh Thương: “Hết cách, ai bảo sư huynh không đáng đồng nào.”

Cố Phàm: ...

Bonus tiểu kịch trường:

Nhóc bánh bao Tiểu Kinh Thương ở trong tiệm bánh ngọt.

Ông chủ: “A ha, tiểu quỷ tự mình tới mua đồ ăn sao?”

Thẩm Kinh Thương gật đầu: “Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ: “Ba văn tiền một miếng!”

Thẩm Kinh Thương: “Đắt quá. Một văn thôi.”

Ông chủ: “Tiểu quỷ ngươi còn đòi trả giá hả!”

Thẩm Kinh Thương *ngiênêng đầu*: “Vậy nếu như ta mua hai mươi miếng, một văn tiền có được không?”

Ông chủ *đau lòng*: “Vậy được, đưa tiền đi.”

Thẩm Kinh Thương đưa một văn tiền, nhón chân đặt trên quầy: “Lấy một miếng.”

Ông chủ: “... Không phải ngươi muốn mua hai mươi miếng sao?”

Thẩm Kinh Thương *mặt không cảm xúc*: “Ta chỉ cần một miếng thôi, tại sao phải mua hai mươi miếng?”

Ông chủ *cả người run rẩy*: “Tên nhóc con nhà mi, có còn để cho người ta làm ăn không hả! Ngươi tên là gì, ta phải đi nói cho cha mẹ ngươi biết.”

Thẩm Kinh Thương *cọng tóc gốc lắc lư*: “Ta không có cha mẹ, chỉ có sư phụ.”

Ông chủ: “Vậy ta sẽ đi nói cho sư phụ ngươi biết!”

Thẩm Kinh Thương *mặt liệt mặt*: “Không cần, ông ấy đã biết tên của ta rồi.”

Ông chủ: ...

Chú thích:

(1) Cường từ đoạn lý: Già mồm át lẽ phải; cả vú lấp miệng em.

(2) Ô Mặc: Màu đen.

31. Chương 31

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Gió thổi qua ngọn cây khiến từng phiến lá khô rụng xuống, đã sang tháng chín rồi.

“Lục cục, lục cục”, tiếng vó ngựa giòn dã từ xa tới gần, ngừng lại trước một quán trà ven đường. Hai người ngồi trên ngựa nhảy xuống, chính là Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương.

Để sớm chạy ra khỏi phạm vi thể lực của Thiên Ma, hai người đã奔波 suốt một ngày. Nói cách khác, cả một ngày nay bọn họ chỉ có gặm lương khô. Cố Phàm cảm thấy nếu tiếp tục gặm nữa, y cũng sắp biến thành lương khô rồi.

Nếu không phải vì Phong Việt Trạch thì y sao xui xẻo như vậy, quả nhiên ma giáo là thứ vô cùng hại người!

Nhìn bộ dáng tiêu tụy tiêu tụy của mình, lại nhìn sang dáng vẻ thần thanh khí爽 của sư đệ nhà mình, Cố Phàm buồn bực vô cùng. Rõ ràng y mới là đại sư huynh, vì cái mọe gì nội lực của người nào cũng cao hơn y?

Người nào đó bị kích thích cả người rầu rĩ lặng lẽ ngồi xuống một cái bàn trong quán trà, lớn tiếng nói.

“Ông chủ, mang hai lồng bánh bao, một bình trà, một quả trứng kho!”

Cho dù thế nào, ở phương diện ăn nhiều, sư đệ nhà y vẫn kém hơn y! *(Người đang tự hào cái gì)*

Thẩm Kinh Thương cột Ô Mặc dưới một gốc cây, gật đầu với ông chủ đang nhanh nhẹn pha trà, sau đó nói: “Thêm một bát thịt trâu muối.”

“Có ngay!” Ông chủ mặt mày hớn hở.

Cố Phàm vô cùng khiếp sợ.

Bọn họ rất nghèo cơ mà bây giờ ăn thịt sau này phải ăn gió Tây Bắc à, chẳng lẽ sau này thật sự phải bán Kinh Thương đổi lấy tiền sao, không đúng giá cả thị trường bây giờ lạm phát chưa biết chừng chút nữa bọn họ phải ở lại rửa bát để trả nợ ý chứ!

Đến khi Thẩm Kinh Thương ngồi xuống, Cố Phàm liền kéo ống tay áo của hắn, hạ thấp giọng nói: “Kinh Thương, ta nhớ chúng ta sắp hết tiền rồi mà.”

Thẩm Kinh Thương hơi ngẩn người, ánh mắt có chút lơ lửng nhìn Cố Phàm, cọng tóc ngậy ngốc lại đung đưa.

“Ừ. Trước đó ta nói không có tiền mua ngựa, nhưng có tiền ăn cơm.”

Cố Phàm im lặng một lúc, sau đó sắc mặt biến đổi đủ các màu, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “... Người dám thề, số tiền này thật không thể mua nổi con ngựa khác không?”

“Sư huynh.” Thẩm Kinh Thương mặt không cảm xúc thở dài nhẹ nhẹ, lên tiếng: “Mua đồ ăn, chúng ta hai người cưỡi chung một con ngựa, một mình Ô Mặc thôi. Nhưng nếu mua ngựa, chúng ta phải nhịn ăn nhịn xài, người bị đói là người. Ta là vì lo nghĩ cho sư huynh.”

Àyy, nói nghe có lý, nhưng sao cứ cảm thấy không đúng chỗ nào đó?

Cố Phàm nhất thời không nghĩ ra, chỉ đành nhìn chằm chằm Thẩm Kinh Thương.

“Sư huynh người...” Thẩm Kinh Thương mím môi, vẻ mặt dịu dàng, đang định nói lại bị tiếng cười nói ồn ã của mấy đại hán râu quai nón bàn kề cận cắt đứt.

Quán trà này nằm gần đường lớn, người lui tới rất đông, làm ăn rất thịnh vượng. Mà mấy người này, nhìn qua tựa hồ cũng là nhân sĩ giang hồ, ngồi đầy quanh bàn, ăn to nói lớn không coi ai ra gì.

Một người trong đó nói: “Lão cầu, người gần đây có nghe nói không? Chuyện về Sơn Hà lệnh ấy.”

Một người khác trả lời: “Sơn Hà lệnh, hầy, thứ đó thì có liên quan gì đến những tiểu nhân vật như chúng ta? Ngược lại chuyện đại đệ tử của Thanh Sơn Giáo bỏ trốn theo giáo chủ ma giáo mới thú vị chứ.”

Có người chen miệng: “Chắc chắc, người không biết đấy thôi. Nghe nói tên nhóc mặt trắng của Thanh Sơn Giáo đó còn mang theo mấy mảnh vỡ của Sơn Hà lệnh lấy từ ma giáo đấy. Công phu của hắn nhưng lại rất tồi, biết đâu chúng ta cũng có thể vơ vét được một cái đấy.”

“Không phải có lời đồn nói Sơn Hà lệnh thật ra không có ích lợi gì sao?”

“Ồ, người cũng không biết gì rồi. Gần đây lại có tin tức truyền tới, nói mọi người đều bị ma đầu kia lừa, Sơn Hà lệnh quả nhiên là chìa khóa mở ra kho báu gì đó, hiện đang làm ầm ĩ lên đấy. Nhưng mà như đã nói qua, oắt con mặt trắng kia lại có thể lấy được Sơn Hà lệnh từ ma giáo, có thể thấy rất được ma đầu sùng ái.”

“Ha ha ha, cũng không hẳn, nhất định là da mịn thịt mềm, ngon hơn hẳn so với con gái đi!”

Mấy người này nói xong còn cười rất thô bỉ, người một lời ta một câu, khiến Cố Phàm nghe mà mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng bất thành linh, những thanh âm này đột nhiên tắt ngúm.

Vị đại hán cười nói lớn nhất ngồi cứng còng, sắc mặt trắng bệch, tay cầm ly đích vẫn lơ đãng giữa không trung, nhưng rượu đã đổ ra bàn, trên mặt bị đánh ra một vết đỏ, rất là chật vật.

Mà trên tường cách đó không xa, một chiếc đĩa vẫn cắm thẳng tắp ở đó, vậy mà cắm hơn phân nửa vào bên trong tường.

Qua hồi lâu, đại hán kia mới phản ứng lại, người đổ mồ hôi lạnh, vỗ bàn, hét to với chung quanh: “Là tên khốn kiếp nào dám động vào lão tử ta?”

Thẩm Kinh Thương hững hờ nhìn hắn một cái, nói: “Ta.”

Suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Không phải trượt tay, là do nhìn người không quá thuận mắt thôi.”

Hắn mặc toàn thân quần áo đen, ngồi lặng lẽ ở trong góc, nhưng khí thế trên người lại vô cùng sắc bén, tựa như một lưỡi kiếm đang lóe sáng, bất cứ lúc nào cũng có thể chém bay người khác.

Đại hán nhất thời có mấy phần kiêng kỵ, đáng tiếc từ lúc hắn vào giang hồ, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua cao thủ chân chính, nên chưa từng nể thua thiệt gì, giờ phút này vì mặt mũi mới gắng gượng nhịn xuống ý muốn quay đầu bỏ chạy, lên giọng phô trương thanh thế.

“Tiểu tử nhà ngươi, ra vẻ cái gì, số muối lão tử ăn cũng nhiều hơn so với số cơm ngươi ăn đấy(1)!”

Vừa nói liền xách đại đao bên cạnh bàn vọt tới.

Thẩm Kinh Thương đứng đưng nhìn hắn, ngay cả chuôi kiếm cũng không động, lạnh lùng nói: “Đáng tiếc có ăn cũng là ăn uống công.”

Mà Cố Phàm cũng không có rút kiếm. Có điều lý do của y tuyệt đối không phải đám người này nhìn có vẻ rất yếu không đáng để rút kiếm, mà là y không thể rút a, trên hông y là bảo kiếm của trường môn đấy, mặc dù rất sắc bén nhưng lại dễ lộ thân phận, y một chút cũng không muốn sau này bị người đuổi giết đâu!

Những người khác ngồi cùng bàn với đại hán kia hiển nhiên cũng biết chọn trái hồng mềm mà bóp(2), tất cả nhằm hướng Cố Phàm. Mà đám người này bình thường làm không ít chuyện ức hiếp dân lành, nghiệp vụ đánh hội đồng hết sức quen thuộc, ép Cố Phàm chỉ có thể miễn cưỡng tránh né.

Khom người tránh khỏi một đao quét qua, Cố Phàm trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Khốn kiếp, sau này y không bao giờ mang bảo kiếm trường môn nhìn được nhưng không dùng được ra của nữa. Y phải mang đao chẻ củi, rìu chẻ củi, mà còn phải là mang hai cây, dùng một cái, treo ngang hông một cái, chém không chết bọn họ thì cũng hù chết bọn họ!

Lúc này lại có một lưỡi đao lao tới, trong đầu Cố Phàm chợt lóe, cái bàn sau lưng trong nháy mắt bị bả ra thành năm bảy mảnh.

“Các ngươi làm gì thế!”

Ông chủ vẫn luôn sợ sệt trốn một bên xem tình hình bỗng nhiên nổi đóa, xoay người rút gậy nhóm lửa ở bếp lò bên cạnh, khí thế hung hăng túm tóc một đại hán vạm vỡ gần nhất, sau đó đẩy dừ tợn dí xuống.

Người nọ ngay cả rên cũng không kịp rên một tiếng, lập tức ngã oặt xuống đất.

Cố Phàm: ...

Bọn đại hán: ...

Chiến cuộc nghịch chuyển trong nháy mắt, chưa đến một nén nhang, tất cả đã nằm rạp dưới đất.

Ông chủ giờ gậy nhóm lửa lên tùy ý khoác trên vai, hừ lạnh một tiếng: “Cái bàn kia phải bồi thường theo giá gốc, một trăm hai xin miễn mặc cả!”

Cố Phàm kính nể nhìn ông chủ.

Gậy nhóm lửa là thần khí sao, cao thủ nhân gian aaa!

Thẩm Kinh Thương nhìn Cố Phàm, đập mạnh một cước xuống đại hán vốn đã bị đánh đến vô cùng thâm, đại hán sợ khổ lập tức phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Cộng tóc ngu ngốc của hắn phát phơ, ngay sau đó nói với Cố Phàm: “Sư huynh, ta ngay cả vũ khí cũng không dùng.”

Cố Phàm : “Chẳng lẽ ngươi còn ghen cả với ông chủ à?”

“Ừm, có lẽ vậy.”

... “Có lẽ vậy” là chuyện gì xảy ra thế? Thuộc tính của Kinh Thương người rõ ràng không phải là ngạo kiều à!

Chú thích:

(1) “Số muối lão tử ăn cũng nhiều hơn so với số cơm ngươi ăn đấy”: Tức là đại hán này muốn nói ông ta lớn tuổi hơn, trải đời hơn, có kinh nghiệm hơn so với tên nhóc Kinh Thương.

(2) Chọn trái hồng mềm mà bóp: Chọn ra tay với người yếu thế hơn.

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Cơm có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung. Đại hán xui xẻo chính là mình chứng đầy đủ nhất cho danh ngôn lưu truyền lâu đời này, bị Thẩm Kinh Thương đánh từ đầu đến chân trở thành đầu heo. Nhìn đại hán kia bị đánh sưng mặt sưng mũi, kêu cha gọi mẹ, trong lòng Cố Phàm nở một giọt lệ thương cảm, sau đó hỏi: “Tiếp theo phải làm gì?”

Ông chủ hào sảng nhất gậy đánh sói vút bên cạnh lên: “Không sao, để ta làm tiếp.”

“...” Cố Phàm yên lặng hóa đá.

Ông chủ à thứ bị đập nát là cái bàn của ông chứ không phải là con trai ông, có cần phải hung tàn như vậy không hả! Ông bảo cái đám mở hắc điểm (1) về sau làm sao chịu nổi đây!

Vị đại hán chỉ còn lại một hơi tàn chậm rãi giơ tay lên trời, cười ngu ngơ nói: “A Bạch, người tới đón ta đây à.”

... A Bạch là ai, là Bạch Vô Thường hay là bạn thân đã chết nhiều năm của ngươi! Gắng chịu chút đi người bây giờ đã biến thành đầu heo, nếu như bị đưa nhảm vào cửa súc sinh thì cả đời ngươi chỉ có thể chơi với A Bạch A Hoa Đại Hoàng (2) thôi đại hán huynh à!

Làm một đại hiệp chính phái võ lâm, y sao có thể trở mặt nhìn chuyện xem mạng người như cỏ rác này xảy ra được chứ? Cố Phàm nắm chặt nắm đấm, sau đó dứt khoát... quay người sang, kéo Thẩm Kinh Thương

đi.

Thẩm Kinh Thương nhìn ống tay áo đang bị nắm chặt, mím môi: “Sư huynh ... “

Cố Phàm cũng không quay đầu lại.

“Không nói nữa, không phải do ta bị hù sợ nên mới muốn sớm rời khỏi hắc điểm này đâu!”

“... Không, ta chỉ muốn nói sư huynh người đi nhanh quá, quên ngựa rồi.”

Cố Phàm: “... “

Rời khỏi quán trà, Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương lại không thể chạy về Thanh Sơn Giáo theo như kế hoạch đã định.

Bị đồn đãi chạy trốn với giáo chủ ma giáo là một chuyện, bị đồn đãi trong tay có Sơn Hà lệnh “có thể mở ra kho báu” lại là chuyện khác. Bây giờ không biết sẽ có bao nhiêu người mai phục sẵn ở quanh Thanh Sơn Giáo, chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới.

Cũng phải nói, người tung ra lời đồn đãi này, chắc chắn không phải ai khác ngoài cái tên Phong Việt Trạch kia. Bình thường làm vài chuyện thiệt người lợi mình cũng tạm chấp nhận, nhưng đến cả chuyện tổn hại người khác mà mình cũng không được lợi gì cũng làm, quả là tên cầm thú!

Sau khi quát tên khốn kiếp này mười ngàn lần trong lòng, Cố Phàm gạt phần khăn che mặt hơi khó nhìn của nón lá đang đội nghiêm chỉnh trên đầu ra (3), hỏi Thẩm Kinh Thương: “Chúng ta trực tiếp đi tìm người bạn kia của người, sẽ không gây phiền toái cho hấn chứ?”

Thẩm Kinh Thương dắt ngựa, hơi lắc đầu: “Không phải bạn, hấn đánh cuộc thua ta, phải làm việc giúp ta.”

Hừm, cách nói này. Thật là không ngờ nha, sư đệ nhà y bắt đầu một mình xông xáo giang hồ cũng chưa đến hai năm, vậy mà ngay cả tiểu đệ cũng có rồi?

Nhà có con cái mới lớn, quả nhiên là một chuyện rất vui mừng. (Người là đại thúc sao?)

Vì vậy Cố Phàm nhanh chóng bị khơi dậy cơn hứng thú quyết định hỏi tới cùng.

“Sư đệ à, người kia của người, à ừm, người giả-vờ-là-bạn của người rất cuộc là ai thế, đáng đáp ra sao, đúng rồi, là nam hay nữ, đã cưới gả hay chưa... A, không đúng cái này bỏ đi.”

Thẩm Kinh Thương mặt liệt quay lại nhìn ra-đa hóng hớt đang phát sáng của Cố Phàm, bỗng nhiên đứng lại, chỉ một khu nhà dân cư bên cạnh nói: “Người có thể tự nhìn.”

Trước Thẩm Kinh Thương cũng không nói cho Cố Phàm biết đầu đuôi, mà vốn có nguyên tắc phải hoàn toàn tin tưởng sư đệ nhà mình cho nên Cố Phàm cũng không có mở miệng hỏi.

Cứ thế đi, chẳng mấy đã đến Giang Nam. Trấn nhỏ nơi bọn họ đang ở lại, đường bộ đường thủy giao nhau, trên đường toàn là thương nhân lui tới, ồn ào rộn rã, phồn vinh vô cùng. Những món ăn vặt nóng hổi cùng với tiếng rao hàng niềm nở tựa như xua đi cái lạnh của cuối thu. Hai bên đường đều là nhà cao cửa rộng, ngói xanh tường trắng, nhà cửa san sát, mang đậm phong cách tinh xảo xinh đẹp của vùng Giang Nam.

Nhưng ở vùng đất này, Cố Phàm cũng không nghe nói qua có môn phái nào nổi danh cho nên rất khó hiểu.

Mà trong khi y đang ngẩn ra, Thẩm Kinh Thương đã rất năng suất hoàn thành động tác cực khó là leo tường tiến vào một tòa nhà, rồi lại mở cửa ra từ bên trong.

Cố Phàm: ... Kinh Thương người không biết trên đời này có một loại chuyện gọi là gõ cửa sao?

Chúng ta đi cầu bao dưỡng chứ không phải đến làm việc xấu đâu!

Quả nhiên, chẳng mấy chốc đã có người thở hổn hển xông ra.

“Lại là người, lại là người, Thẩm cầm thú!”

Thẩm Kinh Thương bình tĩnh giơ một chân ra.

Oạch.

Người nào đó ngã xuống đất với tư thế chó ăn phân vô cùng tiêu chuẩn.

Cố Phàm: ...

Chân ngắn cái giò, cái lão hoàn đồng cái giò, đây là thằng nhóc mới tám, chín tuổi thôi đúng không, Kinh Thương người tuyệt đối là đang ngược đãi nhi đồng!

Tiểu quỷ kia bị bắt nạt mãi đã thành thói quen hết sức thành thạo nhảy một cái từ dưới đất lên, bấu cái mỏ, dùng giọng non nớt lớn tiếng chỉ trích: “Lại bắt nạt ta, người quả nhiên không hổ là cầm thú!”

Vuốt lông quan trọng nhất. Cố Phàm cúi người xuống, xoa đầu hấn vài cái, nở nụ cười thân thiện mà trước kia hay xài để dỗ một đám sư đệ, dịu dàng nói: “Tiểu đệ đệ, té không đau chứ. Chúng ta tới tìm người lớn nhà người có chuyện, mau đi gọi ông ấy ra đi.”

“Ta làm gì có cái tên tiểu đệ để kém sang như thế, ta tên Tây Môn Cầm!” Tiểu quỷ tức giận giờ móng vuốt đánh rớt tay Cố Phàm, trợn to hai mắt, giống như là một con mèo nhỏ đang cố gắng xù lông toàn thân để tỏ ra uy hiếp: “Ta là người lớn nhất ở đây!”

Cố Phàm câm nín một lúc: “Chỗ này của các người là quốc gia tí hon sao?”

Tiểu quỷ giận dữ: “Ta không phải đậu ninh, ta không phải chỉ có hai quả đấm giờ cao! Ta không nhỏ đến mức người khác không nhìn thấy được!” (4)Không, y cũng không có như vậy mà...

Cố Phàm run rẩy, quay đầu hỏi Thẩm Kinh Thương: “Tiểu quỷ này là ai vậy?”

Thẩm Kinh Thương mặt không thay đổi mở miệng nói: “Bạn, giả vờ.”

... Cho nên nói cái tên này chính là tiểu đệ của người? “Tiểu đệ” này có thể làm nên chuyện sao, Kinh Thương người không chỉ ngược đãi nhi đồng mà còn thuê cái lão hoàn đồng làm việc cho người nữa à!

Thấy Cố Phàm héo hon khi chịu đả kích lớn, Thẩm Kinh Thương suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Hắn là thiếu chủ của Ngàn Nhĩ.”

Ngàn Nhĩ, đó không phải là tổ chức tình báo tin tức linh thông, cái gì cũng biết, nhưng thần bí vô cùng trong truyền thuyết đó sao?

Thằng nhỏ này, thật đúng là, tuổi trẻ tài cao...

Quả nhiên học giỏi không bằng đẹp zai, đẹp zai lại không bằng nhà giàu, vãi thật!

“Hừ hừ.” Thấy Thẩm Kinh Thương tiết lộ thân phận của mình, Tây Môn Cầm ngẩng cao mặt đầy khinh thường, khiến cho người khác rất muốn đập dẹt tên nhóc xui xẻo này: “Bổn thần đồng ta đây ba tuổi đã vào giang hồ, đám hậu bối như các người, ta đây không thêm để vào mắt.”

Cố Phàm biết nghe lời phải: “Chào tiền bối.”

Tiểu bao tử liếc mắt: “Người có thể gọi ta là cao nhân.”

Cố Phàm: “... “

Cho dù thế nào thì một thằng nhóc tám tuổi như người cao không nổi đâu! Không đúng, tại sao y phải xoắn xít vấn đề này với tên tiểu quỷ đó!

Hít sâu một hơi, Cố Phàm quyết định nói sang chuyện khác: “Nơi này đa phần là thương nhân, thế lực giang hồ lại mỏng manh. Không ngờ thiếu chủ Ngàn Nhĩ lại ở đây.”

Tây Môn Cầm hất cằm: “Bổn thần đồng ta đây tự có đạo lý của riêng mình.”

Thẩm Kinh Thương vô tình bóc mẽ: “Đồ ăn vặt ở đây tương đối nhiều.”

Tây Môn Cầm hai tay chống nạnh: “Người, người nói bậy bạ, người tên tiểu nhân này!”

Thẩm Kinh Thương dừng dừng trả lời: “Lớn hơn so với người.”

Tây Môn Cầm giận đến giậm chân: “Người không phải tới ôm đùi ta sao, sao còn dám hống hào như thế!”

Thẩm Kinh Thương khinh thường: “Củ cà rốt chân quá ngắn ôm không được.”

Tây Môn Cầm cắn răng nghiêng lợi: “Ai nói thế, sau này sẽ lớn lên.”

Thẩm Kinh Thương hí mắt: “Biến thành củ cà rốt dài hơn sao?”

Tây Môn Cầm bị phản quay đầu, rúc vào góc tường vẽ vòng tròn: “Hu hu hu hu, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước bị đập chết ở trên bờ cát rồi.”

Cố Phàm: “... “

Vậy mới nói, làm một tiểu bánh bao, đấu với sói xám sẽ không có kết quả tốt đâu.

Chú thích:

(1) Hắc điểm: Quán trọ giết người cướp của, chuyên làm điều xấu.

(2) A Bạch, A Hoa, Đại Hoàng: Những cái tên thường được người TQ đặt cho chó, mèo =)))

(3) Cái nón lá có khen che mặt mà Cố Phàm đội trông tương tự như này:

(4) Đậu đình vốn chỉ người nhỏ con. Đoạn này Tây Môn Cầm nói thêm là “không phải chỉ có hai nắm đầm gờ cao” theo mình nghĩ tác giả liên tưởng đến nhân vật Tuyết Đậu Đình trong game phát triển tư duy cùng tên. Nhân vật Tuyết Đậu Đình trong game đó đây, tưởng tượng đó chính là Tây Môn Cầm bị Kinh Thương ngáng chân ngã sml =))))))

33. Chương 33

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Tiểu bao tử mặc dù có thể sinh tồn suốt nhiều năm ở giang hồ hiểm ác, ba tuổi lăn lộn giang hồ không cụt tay cụt chân vẫn sống đến bây giờ, cũng là bởi vì sau lưng hắn có ô dù.

Vì vậy khi đối mặt hiện thực bị thảm —— tiểu bao tử bị bắt nạt, khóc nhè nước mắt lăn xả liền gào lên.

“Chu thúc, Dương thúc, Đường thúc mau tới đây đi! Ta sắp bị người ta giết chết rồi!!!”

Trong nháy mắt có ba đại thúc cao lớn mặc quần áo giống nhau cầm trong tay đủ loại vũ khí hình thù kỳ lạ cứ như vậy đất xuất hiện ở cửa, hung thần ác sát rống to: “Tên nào tên nào, dám bắt nạt thiếu chủ nhà ta, có phải thêm bị bầm thây rồi không!”

... Còn có cả kỹ năng triệu hoán sao? Máy người này nhìn qua hết sức khó đối phó đấy.

Cố Phàm cau mày nhìn Thẩm Kinh Thương, hơi lo âu hỏi: “Không sao chứ?”

Thẩm Kinh Thương bình tĩnh vô cùng gật đầu: “Tất cả những vấn đề có thể dùng miệng lưỡi tranh luận giải quyết đều không đáng ngại.”

Cố Phàm: “... “

Sư đệ à một câu nói mà có thể khiến cho người khác ‘*phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật*’ (1) như vậy chỉ có trong Tây Du ký mà thôi, nhưng sư đệ ơi người là người cầm cuốn kinh Kim Cang để đệm chân bàn và nhóm lửa cơ mà!

Thẩm Kinh Thương không để ý tới biểu cảm “sư đệ người tỉnh lại đi” của Cố Phàm, nhìn sang mấy vị đại thúc kia, cọng tóc ngây ngốc phát ngơ, giọng bình thản: “Là ta.”

Bầu không khí lập tức đông cứng.

Một trận gió rét thổi tới, lá cây khô héo xào xạc bay trong gió.

Âm thanh nuốt nước miếng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Chu thúc với chòm râu dê thất thanh nói: “Tại sao lại là người!”

Dương thúc lặng lẽ lui về sau một bước, quay đầu đi nơi khác.

Đường thúc bắt đầu run rẩy rút đoản đao bên hông ra: “Quân, quân tử động thủ không động khẩu!”

Cố Phàm: “... “

Hóa ra người có thể dùng một câu nói giết chết người khác trong nháy mắt, ngoại trừ Đường tăng, còn có sư đệ nhà y...

“Các người thật là quá vô dụng!” Tây Môn Cầm thấy thuộc hạ nhà mình thê thảm, tức giận đến mức giậm chân mấy cái, sau đó giương nanh múa vuốt lao về phía Thẩm Kinh Thương: “Ta liều mạng với người!”

Thẩm Kinh Thương dễ dàng dùng một tay tiếp được tiểu bao tử, bình tĩnh hỏi: “Người rất muốn thắng ta?”

Tiểu bao tử chớp chớp mắt: “Còn phải hỏi.”

Thẩm Kinh Thương gật đầu một cái: “Vậy thì cho người thêm cơ hội một lần nữa.”

Mắt tiểu bao tử sáng lên, một tay túm lấy tay áo Thẩm Kinh Thương, tay kia hơi run run chìa ra trước mặt hắn: “Ngéo tay đi, nếu ta thắng người phải đập đầu trước ta ba cái, thừa nhận ta là cao nhân.”

” Được, nguyên tắc cũ.”

... Nguyên tắc cũ cái gì, tiểu quỷ à người bị Kinh Thương khi dễ bao nhiêu lần rồi vẫn còn dưng mình lên hả, tương ái tương sát với sư đệ nhà y là không có tương lai đâu!

Cố Phàm yên lặng đứng xem, cảm thấy tiết tháo của mình rớt đầy đất.

Nhìn Tây Môn Cẩm đầy vẻ phẫn khởi, không nhìn được khuyên nhủ: “Tiểu quý, hay là ngươi đừng tự chui đầu vào rọ.”

“Hừ.” Tiểu bao tử lạnh lùng liếc y: “Làm sao, ngươi cho là ta sẽ thất bại? Thảm cầm thú không phải đã nói rồi sao! Thật là, rõ ràng là cùng một sư môn, ngươi và người ta sao chẳng hề giống nhau thế.”

Cố Phàm: “... “

Tên tiểu quý chết tiệt y còn chưa nói gì mà, dù sao thứ như tiết tháo có rơi mất thì mấy ngày sau sẽ lại mọc ra thôi, khôn kiếp. *(Còn đòi mọc lại, ngươi cho là hành lá cắt đi lại mọc ra tiếp sao...)*

Quay đầu lại.

“Kính Thương, ngược chết hấn đi nha!”

Thẩm Kính Thương: “Yên tâm.”

Tây Môn Cẩm: “Khụ khụ.”

“Kính Thương, đừng vì thấy hấn nhỏ tuổi mà nương tay, trẻ ranh thì phải ăn đòn một trận mới hiểu được cuộc đời hiểm ác!”

“Sẽ không nương tay.”

Tây Môn Cẩm: “Khụ khụ khụ!”

Thẩm Kính Thương híp mắt, quay đầu nhìn tên kia: “Có chuyện gì sao?”

Tây Môn Cẩm (#): “... Ta chỉ muốn nhắc nhở các ngươi một chút, những lời như vậy không cần phải nói ngay trước mặt người khác chứ đề mờ!”

“Nói tóm lại.” Tiểu bao tử vốn bị ăn hiếp rất nhanh lại phẫn chấn trở lại, đắc ý vô cùng hừ hừ mấy tiếng, sau đó chỉ vào một sạp cá nhỏ ngoài cửa, mở miệng nói: “Nếu ngươi có thể lấy được một cây kẹo hồ lô miễn phí từ tay của đại thúc bán kẹo hồ lô, thì coi như ngươi thắng.” Ngón tay hấn lắc lư: “Không được phép ép buộc, nhất định phải là ông ấy chủ động giao cho ngươi.”

Quả thực không hổ là tiểu quý. Vừa mở miệng đã đòi kẹo hồ lô. Có điều chuyện này nói khó không khó,

nói dễ cũng không hẳn dễ. Cố Phàm không khỏi có chút chần chờ, xoay người quan sát sư đệ nhà mình.

Ặc, toàn thân đen thùi cộng thêm khuôn mặt không cảm xúc, đại thúc lại cũng không phải là ngu sao có thể không để ý tới bộ dạng trông vô cùng khả nghi này!

Quả nhiên vẫn là không nên đi qua đó, nhưng không đi thì coi như bỏ cuộc, đối phương còn là trẻ con làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Cố Phàm rối rắm vô cùng đưa tay ra định kéo Thẩm Kinh Thương lại để thương lượng, mới phát hiện người này đã đi tới trước mặt đại thúc từ lúc nào, vẫn đen thùi, vẫn mặt liệt!

Cố Phàm .

Kinh Thương à, người đầu gì cũng nên cười một cái đi chứ

Tây Môn Cẩm kéo băng ghế ra ngồi xuống bắt đầu cắn hạt dưa: “A há há há há há há, lần này ta thắng chắc.”

Mà vị đại thúc kia cũng đã trông thấy Thẩm Kinh Thương đứng lặng lẽ, nghĩ rằng hắn muốn mua kẹo hồ lô nhưng ngại, liền nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu ca, sao thế, mua đồ ăn cho em trai sao?”

Thẩm Kinh Thương lắc đầu một cái, hỏi: “Người còn nhớ ta không?”

Thì ra là như vậy, dùng chiêu người quen sao? Không hổ là sư đệ của y nha, làm rất tốt!

Đại thúc trầm tư hồi lâu, ánh mắt bỗng sáng lên, một tay đặt lên bả vai Thẩm Kinh Thương, vỗ mạnh một cái: “Ai nha, đây không phải là con bé đó sao? Lấy chồng mấy năm nay mới nhớ tới thăm thúc sao? Sao lại giả trang thành bộ dạng này? À, là sợ có người xấu hả.”

Thẩm Kinh Thương: “... Ta là nam.”

Đại thúc do dự một chút: “Không phải bé gái đó, chẳng lẽ là... Cầu Tử?”

Thẩm Kinh Thương mặt vẫn không thay đổi, nhưng dùng khóe mắt len lén liếc Cố Phàm, yên lặng hồi lâu, mới dùng giọng điệu lạnh băng như sắp vỡ vụn thành nhiều mảnh trả lời: ” Ừ.”

Cố Phàm: Phụt.

Tây Môn Cẩm, Tây Môn Cẩm đã bắt đầu cười lăn lộn dưới đất rồi.

Thẩm Kinh Thương mặt tối sầm, cả người tỏa ra sát khí.

Nhưng đại thúc to khỏe chất phác lại hoàn toàn không nhận ra không khí đã thay đổi, vẫn cứ hồn nhiên trong sát khí dày đặc này, vẻ mặt còn mang theo vẻ hưng phấn như gặp người quen nơi đất khách, kéo cánh tay Thẩm Kinh Thương không buông, nói từ năm nay nhà ai cưới gả nói đến gần đây thu thuế lại tăng, cuối cùng như bưng tỉnh, mặt mày tươi cười hỏi: “Cẩu Tử a, đã qua nhiều năm rồi, ngươi đã lấy vợ chưa?”

Thẩm Kinh Thương gật đầu một cái, chỉ Cố Phàm và Tây Môn Cẩm ở cửa phía xa đang cười vui vẻ.

“Vợ, Xuân Hoa. Con trai, Nhị cẩu.”

Cố Phàm: ...

Tây Môn Cẩm: ...

Ánh mắt đại thúc ánh híp tịt lại, mặc dù cách quá xa có chút không thấy rõ, nhưng vẫn rút ra một cây kẹo hồ lô, nhét vào tay Thẩm Kinh Thương, vui tươi hơn hở nói: “Không tệ không tệ, nàng dâu nhà ngươi nhìn một cái liền biết dễ sinh con. Đây, cái này mang về cho đại tiểu tử mập mập kia nhà ngươi.”

... Mặc dù nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng mà... nàng dâu em gái ngươi a!

Cố Phàm cắn răng nghiêng lợi: “Kinh Thương... ngươi được lắm!”

Rõ ràng y mới là sư huynh vì cái mọe gì tên nào cũng có thể trèo lên đầu lên cổ y thế, không được y nhất định phải thu thập hắn, khốn kiếp!

Đại thúc mờ mịt: “Y mới vừa mới nói cái gì thế?”

Thẩm Kinh Thương dừng dừng: “Ừm, vợ ta mới nói ta rất được.”

Cố Phàm: “... “

Đừng ai cản y để y chém chết cái tên căn bã không tiết tháo đó!

Chú thích:

(1) Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật: Từ bỏ những việc ác để làm việc tốt hướng thiện, chỉ sự ăn năn hối lỗi.

34. Chương 34

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Cho dù thế nào, Thẩm Kinh Thương rốt cục vẫn lấy được một cây kẹo hồ lô trở về thuận lợi.

Thế là tên bánh bao Tây Môn Cẩm vốn đang thanh thoi cắn hạt dưa, vắt chéo hai chân đứng đưa ngồi chờ thành quả thắng lợi quyết định chơi xấu.

“Ta không chấp nhận, không chấp nhận, ta không thể bại bởi người.”

Thẩm Kinh Thương chẳng thêm phản ứng.

Tây Môn Cẩm cau mày lại, sử dụng chiêu thứ hai, ngồi sụp xuống đất to mồm khóc lớn: “Người không biết xấu hổ, bắt nạt trẻ con a hu hu hu.”

Chu thúc lên tiếng yếu ớt: “Thiếu chủ, lần trước người nói người không phải trẻ con.”

Tây Môn Cẩm giận dữ: “Tên nào nói, ta chỉ nói ta đã không phải là trẻ lên ba nữa! Tóm lại, tóm lại địa bàn của ta phải do ta làm chủ, ta nói ta không thua là không thua!”

Thẩm Kinh Thương cúi người xuống: “Kẹo hồ lô còn muốn không?”

Tây Môn Cẩm vươn dài hai cái tay, mắt lom lom nhìn cây kẹo bóng đường trong tay hắn, giọng kéo dài: “Muốn ~ “

Thẩm Kinh Thương thu lại: “Vậy thì làm việc.”

Tây Môn Cẩm: “Người xấu!”

Thẩm Kinh Thương lắc lư cây kẹo hồ lô.

Tây Môn Cẩm: “... Người nói đi, ta làm.”

Cố Phàm và Thẩm Kinh Thương tới Ngàn Nhĩ, nhưng thật ra là muốn tránh tai mắt người trên giang hồ, tìm một chỗ ẩn thân.

Nói xong nguyên do, Tây Môn Cầm vẫn đang liếm kẹo hồ lô từ chối cho ý kiến, Chu thúc sau lưng hần trầm ngâm nói: “Chuyện này khó giải quyết. Mặc dù trên phương diện thu thập tin tức tình báo không ai so được với Ngàn Nhĩ, nhưng còn chưa có năng lực đối đầu trực diện với Thiên Ma giáo và chính đạo. Thiên hạ rộng lớn, có thể địch lại mọi người, e rằng chỉ có một người, chính là độc vương Mộ Dung Tử Hiên.”

Mộ Dung Tử Hiên mặc dù vẫn luôn cư trú ở một vùng xó, nhưng rất thạo độc thuật, thực lực lại sâu không lường được, đối đầu với một người như vậy, cho dù là ai cũng phải dè chừng ít nhiều, đúng là một lựa chọn tốt.

Chẳng qua là...

Cố Phàm do dự nói: “Hắn dựa vào cái gì lại muốn gánh chuyện này thay chúng ta?”

Tây Môn Cầm xua tay đáp: “Sao nào, theo như tin tình báo của Ngàn Nhĩ, hai người các người từng ở chỗ hắn ta khoảng chừng nửa tháng, với tính cách của hắn, đây không phải tình bạn thì là cái gì?”

Đúng là ở rất lâu, nhưng đã xảy ra chuyện rất xỏ lá, trở về sao được ơ này!

Có điều loại chuyện như suýt bị sư đệ nhà mình lừa gạt nói ra cũng rất mất thể diện. Cố Phàm len lén nhìn Thẩm Kinh Thương một cái, nuốt lời định nói xuống, suy nghĩ một chút, định lấy chuyện khác để lấp liếm cho qua. Vậy mà Đường thúc lại trợn mắt khinh thường: “Sợ cái gì, người không phải có một Thẩm Kinh Thương đấy sao!”

Kinh Thương từ lúc nào biến thành thần khí vậy hả!

Cố Phàm cầm nín một lúc, hỏi thêm: “Coi như Mộ Dung Tử Hiên chịu thu nhận chúng ta, nhưng đường đi tới đó cũng phải mất ba bốn ngày, ngộ nhỡ bị người phát hiện rồi đuổi giết thì làm thế nào?”

Rốt cuộc phát hiện ra chỗ có thể để mình phô bày chỉ số thông minh, Tây Môn Cầm lắc lắc đầu, cố làm ra vẻ thần bí: “Sơn nhân tự có diệu kế.”

Cố Phàm bỗng nhiên có dự cảm xấu: “Người không phải là muốn ta giả nữ đấy chứ!”

Tây Môn Cầm trợn to hai mắt: “Sao người biết?”

... Kịch bản này vốn sẽ diễn như thế. Nói đi cũng phải nói lại, “Tại sao không phải là Kinh Thương tới giả trang?”

Tây Môn Cẩm: “... Người đi mà nói với hân?”

Cố Phàm đổ mồ hôi: “Hay là chúng ta đổi cách khác đi.”

Mặc dù có một tên thiếu chủ không đáng tin cậy, nhưng Ngàn Nhĩ vẫn rất đáng tin. Cho nên Cố Phàm thoát khỏi vận xui giả gái, dịch dung thành... một vật thể hình tròn vo, mập ú tới mức không rõ là cái gì, quả thực là một sáng tạo hết sức ngoài dự đoán mọi người mà trước nay chưa từng có trong lịch sử khiến người ta lo lắng không thôi.

... Khốn kiếp y không tin Ngàn Nhĩ không có những phương pháp khác, đây tuyệt đối là dùng việc công để báo thù riêng, tuyệt đối là trả thù ác ý của tên bánh bao kia!

Mặc dù nhan sắc của y không tính là nghiêng nước nghiêng thành, yêu nghiệt hại nước hại dân, nhưng dầu gì cũng là một thanh niên sáng sủa mi mục thanh tú, bây giờ ngay cả ăn một bữa cơm, lúc để món ăn xuống bà chủ cũng nhìn bằng ánh mắt khinh thường đó là sao!

Sớm biết như vậy chi bằng y mặc áo phong đeo dây chuyền vàng mồm hô ‘yo yo check it out’ (1) mà đi, biết đâu dễ dàng tẩy não bọn người đuổi theo ý chứ? Phong cách ăn mặc hiện tại thật sự quá tổn thương mắt y làm không nổi y muốn về nhà bán trứng luộc nước trà! (*Ồ, hình như có mấy thứ kì quái lẫn lộn vào đây thì phải?*)

Vì vậy Cố Phàm hết sức bi phần kéo theo đồng vãi vốc quần đầy người, dùng ánh mắt đầy oán niệm về phía Thẩm Kinh Thương đang cả người ung dung, không nhận được lên tiếng: “Tại sao lại bắt ta giả trang thành như vậy, mà Kinh Thương ngươi lại không cần?”

“Ừm?” Thẩm Kinh Thương liếc lóe mắt không dám nhìn thẳng của Cố Phàm, ra vẻ nhìn trời: “Sư huynh hoạt động bất tiện, ta cần phải bảo vệ sư huynh.”

Cố Phàm đeo thêm trên người mười mấy cân vải bông lệt rơi đầy mặt: “Ta cảm thấy nếu như cả hai chúng ta đều biến thành bộ dáng này, tuyệt đối sẽ không có ai nhận ra chúng ta. Hơn nữa thật ra thì giả dạng thành như này cũng có nhiều ích lợi lắm.”

Thẩm Kinh Thương quay đầu: “Ví dụ như?”

“À thì, ầm áp?”

“... “

“Đừng đi mà Kinh Thương!” Cố Phàm cuống cuống, vừa định khom người cố gắng đưa tay ra muốn với lấy hân, nhưng quên mất hình dáng bản thân lúc này không giống ngày xưa – y vốn không có eo, vì vậy không chút cản trở ngã sấp mặt.

Nghe thấy tiếng vang phía sau, Thẩm Kinh Thương lập tức quay đầu lại, thấy bộ dạng nằm sấp của Cố Phàm, nụ cười ngày càng sâu, lên tiếng nói: “Sư huynh, cách ăn mặc này của huynh quả thực có nhiều chỗ tốt lắm.”

Cố Phàm lẩn lộn tại chỗ mãi không đứng dậy được, cắn răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn hắn: “Tốt chỗ nào?”

Cọng tóc ngốc của Thẩm Kinh Thương đung đưa, chỉ một ngón tay nghiêm túc nói: “Ngã cũng không đau.”

Cố Phàm xù lông: “... Sao ngươi không thử một chút?”

Đờ mờ nếu còn tiếp tục như vậy nữa y nhất định sẽ vì tâm trạng sa sút trở nên biến thái rồi dần bước lên con đường phản xã hội không còn nghi ngờ!

“Sư huynh giận à?” Thẩm Kinh Thương tùy ý ngồi xuống bên cạnh y, mái tóc dài đen nhánh đổ xuống sau lưng. Đôi mắt hắn hơi híp, thu lại sắc bén thường ngày, trong ánh nắng nhạt cuối thu lại có phần ấm áp.

“Sư huynh bị bắt đến ma giáo, ta không thể lập tức chạy tới, sư huynh có trách ta không?”

Hắn từ trước tới nay luôn kiệm lời ít nói, lần đầu tiên nói những câu này. Cố Phàm sững người, một lúc mới lắc đầu trả lời: “Việc này không liên quan đến ngươi, sao ta phải trách ngươi?”

Thẩm Kinh Thương vẫn nhìn y, đôi mắt đen sâu nhưng lại rất sáng, lúc này lại mang theo chút lạnh lùng.

“Sư huynh là của ta, dĩ nhiên có liên quan đến ta.”

Cố Phàm bị câu nói chắc chắn như đinh đóng cột này làm cho dở khóc dở cười, chỉ đành hỏi: “... Cho nên ngươi hy vọng ta sẽ trách ngươi sao?”

Thẩm Kinh Thương hiếm khi bị ghen hòng, nhìn sang nơi khác, nói một cách bực bội: “Cũng không phải... chẳng qua là ta quá yếu, mới để cho kẻ khác có cơ hội làm vậy.”

Im lặng một lúc, hắn bỗng nhiên quay mặt sang nhìn Cố Phàm, trầm giọng nói chậm rãi: “Ta nhất định sẽ mạnh hơn. Cho nên sư huynh là của một mình ta.”

Hai câu này trước sau có quan hệ nhân quả sao!

Cố Phàm một lúc, nhưng trong lòng lại rất ấm áp.

Đời trước, trong lòng y chỉ có duy nhất tiểu sư đệ, thậm chí không hề phân ra một chút tình cảm nào để

chú ý tới Kinh Thương. Nhưng hôm nay người tới cứu y, là Kinh Thương, người che chở cho y, cũng là Kinh Thương.

Chỉ có một cành lá ngô đồng, mà không biết bao nhiêu tiếng thu (2). Y đã lỡ một đời, sẽ chẳng có cuộc đời thứ hai để mà bỏ lỡ một lần nữa.

Thật tốt. Vẫn còn may.

“Kinh Thương, mặc dù mấy lời ‘sư huynh là của một mình ngươi’ hơi lỗi dùng từ, nhưng ngươi nói như vậy ta vẫn rất vui.”

Thẩm Kinh Thương mím môi, chăm chú nhìn Cố Phàm một hồi, cho đến khi khiến Cố Phàm sờn gai ốc toàn thân, mới quay người, nhỏ giọng nói: “Đó không phải lỗi dùng từ.”

Cố Phàm không nghe rõ, liền mở miệng hỏi lại: “Kinh Thương ngươi mới vừa nói gì thế?”

Thẩm Kinh Thương mặt mày âm u quay đầu lại: “Không có gì, ta chẳng qua là đang nghĩ, sư huynh lâu như thế vẫn không bỏ dẫy, là định lẫn đi sao.”

Cố Phàm: “... “

Sống lại một lần quả nhiên có thể phát hiện ra rất nhiều chuyện, ví dụ như trước kia y cũng không biết tiểu tử này lại xấu xa như vậy đồ mờ!

Chú thích:

(1) Vâng, đoạn này quý dzị không nhìn lắm, và mình cũng không có edit sai =)))))) Chính xác là chị tác giả trong một cơn hưng phấn đã sử dụng những câu chữ hết sức hiện đại. Chính bà còn tự chú thích trong ngoặc đó =))))))

Riết rồi không biết bà đang viết hiện đại hay cổ trang nữa, rõ ràng thanh niên Cố Phàm đâu có xuyên không như A Huyền bên Ảnh vệ đâu =))))))

(2) Chỉ có một cành lá ngô đồng, mà không biết bao nhiêu tiếng thu: Hai câu thơ trích trong bài “Thanh bình nhạc kỳ” của tác giả Trương Viêm thời Nam Tống.

Ý nghĩa: Chỉ nhìn một phiến lá rơi, sao biết được đã bao mùa thu đi qua. Tức nhìn vào một mặt rất nhỏ của sự việc sẽ không rõ căn nguyên bên trong có những gì.

35. Chương 35

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Đường xá từ xa biến gần, ta lăn lộn mãi rồi cũng tới nơi.

Đây là viết theo tâm trạng hiện nay của Cố Phàm... y luôn cảm thấy suốt chặng đường đi êm ả như vậy cứ như không thật.

Trước khi tiết tháo rơi rụng hết, bọn họ rốt cuộc tới được nơi cần đến – cốc Độc Vương.

Cốc vẫn là cốc năm xưa, cửa vẫn là cái cửa đó, người giữ cửa vẫn cứ thích hét vào mặt bọn họ như thế.

“Đây không phải là chỗ các ngươi nên tới, thằng nhóc con và tên mập này mau cút đi!”

... Vì sao cứ phải cố ý nhắc đến mập mập hả khốn kiếp!

Cố Phàm cảm thấy trong đầu như có sợi dây thần kinh đứt ‘pằng’, đẩy Thẩm Kinh Thương ra đứng lên trước, giận dữ hét lại: “Kêu Mộ Dung Tử Hiên ra đây, ta đến tìm hắn.”

Người giữ cửa nhìn đầy ngờ vực, hỏi: “Cái gì, tiểu tử ngươi biết đại nhân? Ngươi có quan hệ thế nào với đại nhân?”

Tình địch? Hình như đã là chuyện của đời trước. Bạn tốt? Bạn tốt mà ngày xưa còn bắt người ta như vậy sao?

Cố Phàm suy nghĩ, hừ lạnh một tiếng: “Hắn nợ ta ba ngàn lượng bạc, không tin đi ngay hỏi hắn xem.”

“Bạc?” Người nợ rõ ràng không tin, nhưng nhìn dáng vẻ vô cùng hống hách của Cố Phàm, la rầy: ” Chờ đây, để ta đi hỏi đại nhân.”

Nói xong liền vào cửa.

Lúc này Thẩm Kinh Thương mới lại gần, hỏi y: “Mộ Dung Tử Hiên nợ sư huynh tiền từ bao giờ lúc?”

“Bây giờ không nợ.”

“?”

“Tương lai gần nhất định sẽ nợ hừ hừ hừ.”

Thẩm Kinh Thương im lặng một lúc, mới lên tiếng: “Sư huynh mang theo mặt nạ da người, quả nhiên trở nên rất khác.”

Cố Phàm khó hiểu hỏi: “Có ý gì?”

Thẩm Kinh Thương: “Thêm một tầng da, liền trở thành mặt dày.”

Cố Phàm nổi gân xanh trên trán.

Thẩm Kinh Thương lắc lư cọng tóc ngắn ngắn, lại bổ sung thêm: “Nhưng mà ta không chê sư huynh đâu.”

Cố Phàm: “... Ta chê người được không?”

Lúc này, vị đại hán giữ cửa đã thông báo xong cho Mộ Dung Tử Hiên, lúc đi ra nhìn Cố Phàm với ánh mắt rất là kinh ngạc, miệng găng gượng lộ ra một nụ cười không thể nào thành công, hơi cúi người xuống nói: “Đại nhân mời hai vị vào.”

Vốn đang bị sự đệ nhà mình tàn phá đến mức thất khiếu bốc khói, tâm trạng của Cố Phàm lúc này mới khá hơn. Đi vào tức là sao, tức là y sắp được lột sạch đám vãi vốc vương vãi trên người xuống rồi, đây là một tin tức phấn chấn lòng người biết bao!

Tâm trạng hân hoan của y kéo dài cho đến lúc y gặp Mộ Dung Tử Hiên mới ngưng.

Mộ Dung Tử Hiên lúc này đang ngả gối dựa trên một cái tháp quý phi, toàn thân mặc một bộ hồng bào trải dài xuống đất, lông mày mảnh nhỏ kéo dài đến tận tóc mai, thấy Cố Phàm liền hơi nhướn mày, chép miệng, dứt khoát ngoảnh đầu sang nơi khác.

“Tổn thương mắt.”

Trán Cố Phàm nhăn nhúm lại, mở miệng nói: “Người còn không quay đầu lại ta sẽ khiến toàn thân người đều tổn thương!”

Mộ Dung Tử Hiên lúc này mới chậm rãi đứng dậy, ngược mắt lên tỉ mỉ quan sát Cố Phàm, trong ánh mắt lộ ra hứng thú.

“Nghe giọng quả nhiên là A Phàm sao. Nhưng người dịch dung bản thân thành cái bộ dáng này, thẩm mỹ thật kém.”

Đây chính là vấn đề kém thẩm mỹ mà ta đã nói!

Cố Phàm lườm một cái cháy mặt cái tên suốt ngày trốn lì trong sơn động không chịu ra ngoài vừa ngạo kiêu lại vừa không có thẩm mỹ, rồi mới nói thêm: “Chúng ta bị người đuổi giết, quả thực không còn cách nào khác mới phải làm vậy. Tới nơi này, là muốn thỉnh cầu người cho mượn một nơi để chúng ta tạm trú.”

“Cũng có thể.” Mộ Dung Tử Hiên nói một cách dừng dừng: “Chỗ này của ta không thường có người tới, nhiều phòng, người muốn ở thì cứ ở đi. Nhưng mà... tiểu tử kia không được.”

Cố Phàm sững sờ, hỏi: “Kính Thương làm gì chọc tới người?”

Mộ Dung Tử Hiên cười lạnh một tiếng: “Hắn chỗ nào chọc tới ta.”

... Chẳng lẽ là thói quen độc miệng lần đó của Kính Thương sao? Cố Phàm nhất thời cảm thấy đầu óc mông lung, nhìn Thẩm Kính Thương rồi nói như lẽ đương nhiên với Mộ Dung Tử Hiên: “Mộ Dung, người thật sự ghét Kính Thương như vậy à?”

Mộ Dung Tử Hiên bĩu mũi, mắt vẫn lạnh như băng: “Không sai.”

Cố Phàm gật đầu, lại nói: “Vậy ta cảm thấy người nên giữ hắn lại.”

Mộ Dung Tử Hiên khoanh hai tay trước ngực, híp mắt: “Vì sao?”

Cố Phàm nhân cơ hội tiến lên đặt một tay lên vai hắn, dáng vẻ chúng ta là anh em tốt: “Địa bàn của người, người có thể thỏa sức hành hạ hắn!”

“Ồ.” Mộ Dung Tử Hiên nghe vậy nhìn Cố Phàm như có điều suy nghĩ, môi cong lên thành nụ cười sâu sa, tiện thể ôm y vào lòng, đưa tay nhéo một cái lên khuôn mặt tròn trịa do dịch dung của Cố Phàm, sau đó nhìn Thẩm Kính Thương đầy khiêu khích.

“Không ngờ cảm giác sờ lên cũng không tệ. Nhưng mà Thẩm Kính Thương à có lẽ người chưa từng làm thế nhỉ, nghe nói khuôn mặt là chỗ chỉ có người thân thiết nhất mới được sờ lên thôi.”

Thẩm Kính Thương im lặng nhìn móng vuốt đang khoác trên vai Cố Phàm, mặt không đổi sắc, từ từ đi lên phía trước, đưa tay, đặt chuẩn xác lên đỉnh đầu Mộ Dung Tử Hiên, còn xoa xoa.

“Ta nghe nói, chỗ như đỉnh đầu, phải là người cao hơn người mới sờ được.”

Cố Phàm: -_-|||

Mộ Dung Tử Hiên: (_)#

Thảm Kinh Thương: →_→

Thật là cuộc gặp mặt hòa bình. *(Có thật không hửm?)*

Lại một lần nữa bị Kinh Thương vô tình bắn trúng đầu gối, Mộ Dung Tử Hiên đứng ngẩn ngơ hồi lâu, sau đó buông ra Cố Phàm, mang theo một đám mây đen lớn âm u trên đầu lướt trở về tháp quý phi, cả người tỏa ra quý khí đen nồng nặc.

Mà Thảm Kinh Thương thì vẫn mặt không cảm xúc đứng ở một bên.

Hai người hợp lại, giống như một đôi tiểu quỷ mới vừa đánh nhau xong lại chơi trò hờn giận.

Hai tên các ngươi rốt cuộc mấy tuổi rồi hả!

Cố Phàm chẳng biết nói gì hơn, nhất thời có một loại cảm giác ưu việt khi chỉ số thông minh tăng lên, đành hắng giọng mở miệng nói: “À thì, Mộ Dung à, những người đuổi giết chúng ta có thể có cả chính đạo và tà đạo, thậm chí còn sẽ có bản thân giáo chủ ma giáo Phong Việt Trạch, hết sức nguy hiểm. Cho nên nếu người cảm thấy không địch lại bọn họ, bây giờ để chúng ta đi, ta cũng sẽ không trách người.”

Ừ, người hỏi y tại sao chờ Mộ Dung Tử Hiên đáp ứng rồi mới nói ra chuyện này nguy hiểm ra sao ấy hả? Nói nhảm, nếu sớm nói ra ngộ nhờ Mộ Dung Tử Hiên thật sự đuổi bọn họ đuổi ra ngoài thì làm thế nào, loại chuyện này dĩ nhiên phải để sau cùng hắng nói, với tính cách của hắn, nếu đã đáp ứng đương nhiên sẽ không đổi ý.

Nhưng mà làm thế này cứ thấy không có tâm cho lắm, quả nhiên là ngây ngốc ở cạnh Phong Việt Trạch quá lâu nên bị lây bệnh sao?

“Hừ.” Mộ Dung Tử Hiên thoát khỏi từ trong tâm trạng chán chường, mắt phượng liếc qua, một tay vén lọn tóc bên tay, cười lạnh ngang ngược xỉ vả: “Ta còn sợ bọn họ sao, dám đến cốc Độc Vương của ta gây chuyện, chắc chắn là muốn đầu thai sớm.”

Mặc dù hắn nói có vẻ chần chẫn như trong lòng đã có dự tính, nhưng đối địch với toàn bộ võ lâm cũng không phải là chuyện đơn giản. Cố Phàm suy nghĩ một lúc, lại hỏi: “Người có cách gì kháng địch sao?”

“Cách kháng địch?” Mộ Dung Tử Hiên nghe vậy càng thêm mỉa mai: “Ta nhớ loại độc được trong bách thảo lần trước vẫn còn dư lại rất nhiều. Hơn nữa giải độc cũng còn có rất nhiều.”

Cố Phàm hiểu ý ngay, thuận tiện nhớ lại công hiệu thần kỳ của loại giải được kia, lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng.

Ấc vãi... nhưng mà như đã nói qua, có thể xơi tái Mộ Dung Tử Hiên, sư đệ nhà y quả nhiên cũng không phải người bình thường. So với hai tên này, y tuyệt đối có thể coi như là người tốt trăm phần trăm đúng không!

Giáo chủ đã lâu không xuất hiện, vì vậy bonus một cảnh nhỏ rất vô trách nhiệm:

Nếu như sư huynh và giáo chủ là một đôi~

Rất nhiều rất nhiều năm sau.

Cố Phàm: Giáo chủ, ta thấy kể từ khi ở bên người, ta mới cảm nhận được hạnh phúc chân chính.

Giáo chủ: Ồ, phải không?

Cố Phàm *buông tay*: Ừ. Nhưng tiếc là đã muộn ...

Giáo chủ *cong môi cười*: A Phàm, mặc dù không có thể để cho người hạnh phúc, nhưng là ta có thể cho người tính phúc.

Cố Phàm: ... Buông tay ra khốn kiếp, người đang sờ chỗ nào đấy chờ mồi!

36. Chương 36

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Bầu trời xám xịt. Những nhánh cây khô héo như những cánh tay giang ra càng làm nổi bật cái quạnh hiu âm u của ngày mùa đông.

Trong không khí như có thứ gì đó bất an đang bị đè nén, cuộc sống yên bình như báo trước màn gió tanh mưa máu sắp xảy đến. Sơn Hà lệnh, thứ có thể mở ra kho báu đủ để khiến cả võ lâm rung chuyển, chẳng trách người trong giang hồ ai cũng lăm le. Độc Vương cốc cũng không phải là nơi bí mật, mấy ngày này, đã có không ít người quanh quẩn do thám ở ngoài cốc, nhưng đều khiếp sợ thủ đoạn của độc vương nên không dám thật sự ra tay.

Vì vậy cuộc sống của Cố Phàm ở Độc Vương cốc rất dễ chịu, rất nhàn nhã...

Còn cuộc sống của Mộ Dung Tử Hiên thì trở nên rất rối rắm, rất phiền lòng...

Lại xử lý xong một nhóm nhân sĩ giang hồ định lén chuồn vào Mộ Dung Tử Hiên xách kiếm, chậm chậm đi qua phòng khách, bên người vẫn còn những đốm lửa lập lòe, quay đầu liền thấy người nào đó đang sung sướng nằm trên ghế mây, ăn điểm tâm đọc sách giải trí. Trong phòng tăng thêm lò than sưởi ấm, xung quanh lò được khảm kim loại, củi trong lò cháy bập bùng khiến cả căn phòng ấm áp vô cùng.

Về mặt Mộ Dung Tử Hiên âm u: “A Phàm, ta có một việc muốn nhờ ngươi.”

Cố Phàm để sách xuống, vươn tay bưng ly trà, nhẹ nhấp một ngụm, nhìn hắn với vẻ khó hiểu, hỏi: “Chuyện gì?”

Mộ Dung Tử Hiên: “Cũng không có gì, chính là ngươi có thể đi chết không?”

“Khụ khụ.” Cố Phàm bị sặc ho mạnh vài cái hồi lâu mới đỡ, lại nhìn bản mặt đen như đáy nồi của Mộ Dung Tử Hiên, nuốt ngụm nước miếng, vội vàng nịnh nọt rót một ly trà đưa tới, hơi có vẻ chút ngượng ngùng mở miệng: “Mộ Dung, chi bằng ngươi uống miếng nước để hạ hỏa trước đã?”

Mộ Dung Tử Hiên khinh thường nhìn ly trà kia, quay đầu đi lạnh lùng hừ ra một tiếng.

“Vì chuyện của ngươi, ta phải bỏ ra biết bao thời gian để chế thuốc, nhưng ngươi lại nhàn nhã ăn no ngủ kỹ, cũng sắp béo lên rồi nhỉ.”

“Đúng vậy, may mà có ngươi nên ta mới có thể yên tâm như vậy.” Cố Phàm cười híp mắt: “Quả nhiên thời khắc quan trọng vẫn phải dựa vào bạn bè a.”

“... Hừ, ai là bạn ngươi.” Mộ Dung Tử Hiên nghe thấy vậy cả người hơi ngẩn ra, rồi mới mới mở miệng nói một câu như vậy, ngay sau đó lại xoay người, cũng không quay đầu đi khỏi đây.

Nhưng mà nhìn theo bóng lưng của hắn, Cố Phàm cảm thấy hình như hắn vừa đi vừa nhảy thì phải...

Ui cha, thằng nhóc này ngươi lại ngạo kiêu đầy hử.

Cố Phàm nằm ở trên ghế cười chê một hồi mới đứng dậy, vẫy tay với Thẩm Kinh Thương vẫn luôn lặng lẽ đứng nhìn gần đó.

“Kinh Thương, ngươi đi xem một chút đi, người của sư môn có lẽ cũng đến rồi.”

Những ngày qua cũng không phải y không làm gì hết. Nếu chỉ trốn ở đây thì sẽ không có đường ra, cho nên Cố Phàm truyền tin tức cho Thanh Sơn Giáo, để cho người mang Sơn Hà lệnh tới.

Khi ở ma giáo, Phong Việt Trạch không hề phòng bị y, cho nên Cố Phàm đã thám thính được, sáu khối Sơn Hà lệnh thì đã có bốn khối rơi vào tay gã, còn lại hai khối nằm trong tay Thanh Sơn Giáo và Nam Lâm tự.

Nếu muốn giải quyết vấn đề, thì phải ra tay từ cái cốt lõi.

Thẩm Kinh Thương nhảy từ trên hòn đá xuống, mặt không cảm xúc nhìn Cố Phàm, lạnh nhạt nói: “Sư huynh, ở chỗ chúng ta, tùy tùy tiện tiện liếc mắt đưa tình với người khác sẽ bị nhốt lồng heo thả trôi sông.”

Cố Phàm: ...

Chỗ hấn là chỗ nào ơ vãi chẳng lẽ không phải bọn họ cùng nhau lớn lên sao? Vì cái mọe gì lại có kiểu phong tục kì quái này mà y không biết!

Kinh Thương người xuyên không đúng không tuyệt đối là xuyên không rồi không có sai đâu!

Cố Phàm thân tâm mỗi một nhìn chăm chú Thẩm Kinh Thương, nói: “Kinh Thương người yên tâm, sư huynh ta sẽ tam tông tứ đức tam cương ngũ thường cho nên người mau đi đi.”

Thẩm Kinh Thương hài lòng gật đầu một cái, cạo tóc ngốc đung đưa:

“Vậy ta đi đây.”

“Ừ đi sớm về sớm.”

Cố Phàm đưa mắt nhìn Kinh Thương xoay người rời đi, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Bầu không khí hài hòa như vợ tiễn chồng ra cửa là chuyện gì xảy ra thế!

Có điều Kinh Thương hình như cũng rất vui, thế kệ đi.

Khi Cố Phàm nằm được một canh giờ, ăn hết chút điểm tâm, tắm suối nước nóng, sau đó lại ăn thêm một chút điểm tâm nữa, Thẩm Kinh Thương mới kéo theo một đồng vật thể không rõ chậm rãi đi vào.

Vật thể không rõ chậm rãi giơ một tay lên, yếu ớt gọi: “Sư huynh ... “

Cố Phàm: ...

Mặc dù từ Thanh Sơn Giáo đến Độc Vương cốc mất chừng khoảng năm ngày, nếu muốn ba ngày chạy tới ngay sẽ rất mệt, nhưng mà nhị sư đệ à người cũng không đến nỗi biến thành cái bộ dáng này chứ?

Thảm Kinh Thương lặng lẽ thả Mạnh Viêm Bàn xuống, sau đó rời đi, chỉ chốc lát sau lại không nhanh không chậm kéo theo một bọc quần áo lớn trở lại. Bọc quần bị ném xuống đất khiến bụi bặm nổi lên mù mịt, qua một lúc mới tản đi.

Mạnh Viêm Bàn gắng sức ngẩng đầu lên, uể oải nói: “Sư phụ đọc được thư của người liên phái ta tới. Trong này là Sơn Hà lệnh, còn có mười quả lê, một cái chăn, một trăm lượng bạc sư phụ kêu ta đem đến cho huynh; tiểu sư đệ bảo ta mang cho người năm bộ quần áo sạch để thay đổi, hai đôi giày; còn có một ít điểm tâm của các sư đệ khác bảo ta mang theo...”

Cố Phàm ngồi xổm xuống, thương cảm vỗ gã một cái.

“Nhị sư đệ, không cần nói nữa, ta hiểu mà.”

Mạnh Viêm Bàn gật đầu mạnh một cái. “Sống như sư huynh, thật sự không bớt lo được.”

“Mà nói đến sư phụ và sư đệ, bọn họ thế nào?” Cố Phàm mở túi quần áo ra, lấy một trái lê ước chừng trong tay, mở miệng hỏi.

“Bọn họ vẫn vậy. Nhưng mà...” Mạnh Viêm Bàn nói tới chỗ này, bỗng nhiên dừng lại, rồi bò dậy từ dưới đất, kéo tay áo Cố Phàm nói một cách run rẩy: “Ta đã thổ lộ với tiểu sư đệ rồi, tiểu sư đệ muốn ở bên ta!”

Cố Phàm cố gắng rút lại tay áo trong tay gã, hỏi một cách kinh ngạc: “Thật à?”

Mạnh Viêm Bàn ưỡn ngực, đắc ý trả lời: “Y nói y sẽ suy nghĩ thật kỹ quan hệ của chúng ta.”

Cố Phàm: “... Y nói thế khi nào?”

Mạnh Viêm Bàn: “Ba tháng lẻ hai ngày trước!”

Đây tuyệt đối là từ chối mà, tuyệt đối là từ chối một cách trần trụi, đáp án này đời trước y cũng được nghe rồi, cảm giác không phải một mình mình xui xẻo thật thích!

Cố Phàm ôm tâm trạng phức tạp lần thứ hai vỗ vai Mạnh Viêm Bàn, nhưng giọng nói lại không giấu được sự vui mừng: “Nhị sư đệ, cho dù như thế nào, người mạnh mẽ hơn ta ngày xưa nhiều ...”

“Hửm?” Mạnh Viêm Bản mơ hồ, ngây ngốc nhìn y. Cố Phàm vội vàng chuyển đề tài: “Lần này ta gây ra chuyện như vậy, sư phụ có kêu người truyền đạt gì không?”

“A đúng rồi, sư phụ nói thế này.” Mạnh Viêm Bản sờ cằm gật đầu, sau đó làm ra vẻ mặt đầy nghiêm túc của Chấn Dương Tử, hắng giọng nói: “Cái tên đệ tử bất hiếu nhà ngươi, làm đại sư huynh thật là không xứng, uống công ta ta nuôi ngươi lớn đến thế, xem ta có đánh toét da ngươi ra không!”

Cố Phàm ngây người, sau đó cúi đầu xuống, khoe miệng cong lên nhưng càng giống như đang cười khổ hơn.

Đúng vậy, sống lại một lần, y cuối cùng vẫn làm liên lụy tới sư môn, sư phụ mắng y như vậy là đáng.

“Còn có.” Mạnh Viêm Bản hắng giọng, nói tiếp: “Tiểu tử thói nhà ngươi, đi ra khỏi nhà phải ghi nhớ cho lão tử ta, thà vứt bỏ mặt mũi của Thanh Sơn Giáo, cũng không được phép bỏ mạng!”

Một luồng gió nhẹ thổi từ ngoài cửa sổ vào khiến lớp rèm cửa mỏng manh đung đưa, mang theo chút ánh nắng ấm áp hiem hoi trong ngày đông giá lạnh.

Cố Phàm chợt ngẩng đầu lên, nắm chặt vạt áo khiến những đốt ngón tay trở nên trắng bệch, mắt y hơi lấp lánh ánh nước, mở miệng định nói gì đó nhưng lại chỉ ừ một tiếng, rồi lại cúi đầu xuống.

Khuôn mặt gầy gò già nua của Chấn Dương Tử hiện lên trong đầu y, những chuyện cũ đã qua bị thời gian phủ lấp nay bỗng như sống lại đầy màu sắc trước mắt y.

Trên đời này có lẽ có rất nhiều chuyện, rất nhiều người xấu xa vô cùng, nhưng cho dù thế nào, luôn có một số người khiến người cảm thấy còn sống thật sự là chuyện rất may mắn..

Có thể sống thêm một lần nữa, thật là tốt.

“Sư huynh?” Thấy Cố Phàm không nhúc nhích, Mạnh Viêm Bản gãi sau ót, mở miệng nói: “Đây chính là lời sư phụ nói, ta cũng không có mắng ngươi nhé. Các sư đệ cũng rất nhớ ngươi, cho nên mới kêu ta vác tới đây nhiều đồ như vậy, đây đều là tấm lòng của mọi người, thiết thực hơn nhiều so với mấy lời sáo rỗng của sư phụ. À đúng rồi, còn có Sơn Hà lệnh, sư huynh ngươi xem qua không?”

Cố Phàm kịp tỉnh táo lại, vội vàng điều chỉnh lại tâm tình, liền đứng lên lấy đồ trong bao quần áo ra.

Một lúc sau.

Cố Phàm lấy bộ quần áo cuối cùng ra, tay run rẩy, từ từ xoay đầu lại, vẻ mặt ngây ngốc nhìn phía Mạnh Viêm Bản.

“Nhị sư đệ, người chắc chắn thứ người mang theo là Sơn Hà lệnh chứ?”

“Đương nhiên, vì sợ rơi mất nên ta còn nhét nó vào tận bên trong mà.”

“Phải, phải không? Là ta hoa mắt sao, người đếm xem chỗ này có mấy mảnh đá vụn... “

“Ặc, hình như có ba mảnh?”

“Vỡ... vỡ thành ba mảnh? Sơn... Sơn Hà lệnh... ba mảnh ... “

“Sư huynh? Sư huynh người sao thế? Sư huynh người cố chịu đựng... sư huynh người tỉnh lại đi! Đại phu, mau gọi đại phu!”

Quả nhiên sự quan tâm chân thành, có lúc trở thành gánh nặng thật mà...

37. Chương 37

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Mặt trời ngả về phía Tây.

Manh Viêm Bân đứng chấp tay ở trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn khung cảnh vắng vẻ bên ngoài, bàn tay hơi nắm chặt, lên tiếng nói.

“Đại sư huynh, ta cảm thấy trong cuộc đời có vài thứ một khi đã vỡ vụn thì không có cách nào sửa lại được nữa, cũng chẳng thể níu kéo thêm. Nếu cứ mãi cố chấp, chỉ càng thêm phần bi thương mà thôi.”

Khóe mắt Cố Phàm giật giật.

“... Mặc dù nghe có vẻ rất có đạo lý, nhưng bởi vì là thủ phạm khiến Sơn Hà lệnh vỡ thành ba mảnh, cho nên Nhị sư đệ à mời người im miệng.”

Vì cái mọe gì sư đệ của y hết đứa này đến đứa khác đều không bình thường như thế? Giờ mà túm cổ gã quăng lên trời đập xuống ghế cũng được nhờ!

Hít một hơi thật sâu, y cố gằn xuống cơn xúc động muốn giết người chôn xác, lại dùng bàn chải chấm một chút hồ dán, cẩn thận bôi lên Sơn Hà lệnh.

Trước đây Sơn Hà lệnh dù bị chia làm sáu miếng, nhưng là tách ra theo đường vân vốn có, sau này có muốn ghép lại cũng không hề khó khăn, nhưng mà ba mảnh trong tay y bây giờ, thật sự đã vỡ thành mảnh vụn rồi, ngoại trừ dùng hồ dính tới dính lui thì y cũng chẳng biết làm gì hơn.

Chỗ hồ dính này là móc ra từ trong phòng thuốc của Mộ Dung Tử Hiên, cũng không biết có hữu dụng hay không.

“Nói đi cũng phải nói lại, đại sư huynh, với tình huống bây giờ của ngươi, phải tránh hiềm nghi mới là tốt nhất, cần gì phải cầm Sơn Hà lệnh chen vào? Vỡ rồi thì thôi.” Thấy Cố Phàm nói một câu nói liền vùi đầu không để ý đến gã nữa, Mạnh Viêm Bản bĩu môi, bê ghế ngồi xuống bên cạnh, còn tự rót cho mình ly trà cầm trong tay, cười đùa hời.

Ngươi có thể có chút tự giác vì đã làm chuyện xấu được không nhị sư đệ? Thân là đại sư huynh y thân tâm mỗi một chỉ muốn phun một ngụm máu tím chết tươi tên này thôi!

Cố Phàm lặng lẽ thở dài, vừa định uống hớp nước để dẫn ngụm máu trong họng xuống thì phát hiện chén trà duy nhất đã bị Mạnh Viêm Bản tranh dùng trước, bàn tay vươn ra cũng đông cứng nửa chừng.

Thẩm Kinh Thương vẫn luôn ngồi ở bên cạnh lau kiếm giường mắt nhìn hai người, hơi nghiêng người, bỗng nhiên ra tay cực nhanh, chỉ thấy một bóng đen lướt qua, ly trà trong tay Mạnh Viêm Bản đã nằm trong tay hắn.

Thẩm Kinh Thương hất sạch nước trong cái ly này, lại rót đầy nước rồi đặt vào bàn tay vẫn chưa thu lại của Cố Phàm.

Cố Phàm: ...

Mạnh Viêm Bản: “...Ồ ừm, thập nhị sư đệ ới, ta vẫn chưa uống mà.”

Thẩm Kinh Thương không cảm xúc liếc gã, nói bằng giọng lạnh lùng: “Ngươi có thể uống bằng bình trà.”

...

Vì mọe gì cũng là sư huynh mà đãi ngộ khác biệt nhiều như vậy? Thật là quá đáng quá bất công!

Mạnh Viêm Bản chuyển oán niệm sang Cố Phàm, tìm kiếm điểm tựa.

Cố Phàm nâng ly lên uống một hơi cạn sạch, rồi lại thả cái ly trống không xuống trước mặt Mạnh Viêm Bản, cười nhạt, làm ra dáng vẻ nói những lời sâu xa: “Nhị sư đệ à, trong cuộc đời có vài thứ không thể níu kéo thêm. Nếu cứ mãi cố chấp, chỉ càng thêm phần bi thương mà thôi.”

Mạnh Viêm Bân: “... Xin lỗi ta sai rồi.”

Thẩm Kinh Thương quét ánh mắt qua người gã, chậm rãi hỏi: “Sai chỗ nào?”

Mạnh Viêm Bân: “À ừm ... nói bậy bạ?”

Thẩm Kinh Thương cầm kiếm vào vỏ, đứng lên đi tới cửa, mở cửa phòng, cọng tóc ngốc lay động theo động tác của hắn, rồi quay đầu nhìn về phía Mạnh Viêm Bân, nói một cách hờ hững.

“Không, là không tinh mắt.”

Đây là đang ghét bỏ gã đấy hửm!

Mạnh Viêm Bân nổi gân xanh trên trán, rồi bỗng sáng tỏ. Gã yên lặng đứng dậy đi ra cửa, động tác lưu loát vô cùng, thoáng chốc đã mất bóng.

Cố Phàm nhìn cánh cửa vẫn lung lay trong gió, cảm nín.

Tình huống gì, đây là tình huống gì? Y rõ ràng không có ý này!

Lặng lẽ quay đầu nhìn Thẩm Kinh Thương.

“Kinh Thương, ta cảm thấy ngại mà cứ tiếp tục như thế thì chỉ chó chê mèo lắm lông mà thôi.”

Thẩm Kinh Thương lắc lư mấy sợi tóc ngốc, nghiêm trang trả lời: “Sư huynh, người không nên coi nhẹ sư huynh là mèo chó.”

Cố Phàm: ...

Cạch.

Thẩm Kinh Thương: “Sư huynh, mệnh vụ Sơn Hà lệnh lại rút xuống rồi.”

Cố Phàm: ...

Không sao, một lần rơi hai lần rút lại dính vào là được. Không được nóng nảy, không được nóng nảy, dù sao có một đám sư đệ như vậy mà y còn có thể bình thản sống đến bây giờ, y quả nhiên là thánh nhân mà!

Thấy Cố Phàm bắt đầu cố gắng dán lại Sơn Hà lệnh, Thẩm Kinh Thương mặt vẫn không cảm xúc cũng ngồi xuống theo sát bên, nhìn y chăm chú một hồi, đột nhiên hỏi: “Sư huynh lấy được một trong những miếng Sơn Hà lệnh rồi, tiếp theo muốn làm gì?”

Cố Phàm đang định ghép một miếng vụn nữa vào để dính lại, nghe vậy bàn tay ngừng lại một lát, ngẩng đầu lên cười một tiếng như không có chuyện gì xảy ra.

“Đây không phải chuyện đã rõ ràng rồi à? Lấy được khối Sơn Hà lệnh này rồi coi như làm tiền đặt cược để trao đổi với người của những môn phái khác trong giang hồ, để bọn họ không tiếp tục đuổi giết chúng ta nữa. Nhân tiện dụ Phong Việt Trạch xuất hiện, sau đó liên hợp với chính đạo bắt gã lại. Một hòn đá ném trúng hai con chim, không phải rất tốt sao?”

“Vậy à?” Thẩm Kinh Thương rũ mắt nhìn xuống: “Chỉ cần sư huynh an toàn, ta sẽ không có ý kiến. Có điều sư huynh thật sự có thể ra tay với Phong Việt Trạch sao?”

Cố Phàm ngẩn người, neho mắt lại nhìn ra bầu trời u tối bên ngoài cửa, mím môi nói: “Đương nhiên rồi. Chính và tà từ xưa đã ở hai phe, phải làm gì, ta tất nhiên là biết.”

Thẩm Kinh Thương lại nhìn thẳng vào y, im lặng hồi lâu, bỗng nhiên vươn người về phía trước, một tay đặt lên mặt Cố Phàm nâng cằm y lên, đặt môi hôn. Đôi mắt đen lầy sâu như vực thẳm của hắn giờ như hồ nước gợn sóng, từng đợt sóng liên tục tỏa ra, trở nên dịu dàng không ít, tựa như muốn hút người đối diện vào trong đó.

Cố Phàm cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng, phiến môi kia nhẹ nhàng dính vào, đầu lưỡi quét qua, mang theo chút trần trọng dè dặt, dễ dàng đoạt mất tâm trí y. Y luống cuống chỉ đành đặt tay lên vai Thẩm Kinh Thương, chẳng thể dùng chút lực nào để đẩy đối phương ra.

Khi trái tim Cố Phàm gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, Thẩm Kinh Thương mới hơi ngửa người ra, ngón tay còn vẽ dọc theo phiến môi Cố Phàm, trên mặt nở một nụ cười thoáng qua, nhưng giọng hắn vẫn đậm bạc như cũ.

“Những lời sư huynh đã nói, ta đều nhớ.”

Trái tim Cố Phàm vẫn đang đập rất nhanh, bàn tay trong vô thức kéo ống tay áo Thẩm Kinh Thương, nghe vậy chỉ ngơ ngác nhìn hắn.

Thẩm Kinh Thương im lặng một hồi, bỗng nhiên siết lấy tay Cố Phàm, ôm chặt y vào trong ngực tựa như muốn siết gãy eo y, nói bằng chất giọng bình thản nhưng rất kiên định, thậm chí có cả sự bướng bỉnh và trịnh trọng trong đó.

“Sư huynh, ta thích ngươi, cho nên bất kể là ai, ta cũng sẽ không nhượng bộ đâu. Cho dù sư huynh có không thích ta, ta cũng sẽ không buông tay huynh.”

Lòng Cố Phàm mềm nhũn, trong đầu bỗng hiện ra gương mặt bánh bao nghiêm túc của Thẩm Kinh Thương vào lần đầu gặp nhau, bỗng hơi buồn cười. Nhiều ngày nay sống chung, y cũng đã lơ mờ nhận ra tâm ý của mình, nhưng vì chưa có người thật sự vạch trần, giờ như sương mù tản đi, khiến y hoàn toàn sáng tỏ. Khóe miệng y cũng nhanh chóng cong lên, vỗ nhẹ lên lưng Thẩm Kinh Thương, mở miệng nói: “Ừ, ta biết rồi.”

Thẩm Kinh Thương buông Cố Phàm ra, bướng bỉnh: “Chỉ biết không thôi thì không được.”

Cố Phàm bất đắc dĩ nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Kinh Thương đứng lên, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không biết. Nhưng mà sư huynh à, chúng ta có thời gian cả đời, có thể từ từ suy nghĩ.”

“Ừ.”

Chờ chuyện lần này kết thúc, cùng về Thanh Sơn Giáo đi.

Sống chết hay chia lìa, cùng nhau lập lời thề, nắm tay nhau đi đến cuối đời(1), chỉ như vậy mà thôi.

Chú thích:

(1) Nguyên văn: Tử sinh khiết thoát. Dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ. Dữ tử giai lão.

Bốn câu nằm trong bài Kịch cổ 4 thuộc thiên Bội Phong – Quốc Phong trong Kinh Thi của Khổng Tử.

Dịch nghĩa:

Chết sống hay xa cách,

Đã cùng người thành lời thề ước.

Ta nắm tay người,

(Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già.

Dịch ý: Nói về nỗi lòng người lính chiến phải xa cách vợ nhà. Người đi quân dịch này nhớ gia đình, kể lại

lúc mới lập gia đình, đã hẹn ước với vợ, chết sống hay xa cách cũng không bỏ nhau, lại nắm tay vợ mà hẹn nhau sống đến già.

Khiết thoát: ý nói xa cách.

Thành thuyết: thành lời thề ước.

(*Nguồn: thivien.net*)

Hết chương 37.

38. Chương 38

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Đêm không trăng gió thổi lồng lộng, là ngày thích hợp để giết người phóng hỏa.

Một bóng đen lén lén lút lút đi ra từ trong cốc, nhìn chung quanh một vòng, khi đã chắc chắn không có ai đi theo mới ngồi xuống cạnh vách đá, lấy ra một thanh dao găm khắc lên mặt đá.

Hình vẽ dần dần thành hình, mặc dù nét vẽ còn non nớt, nhưng vẫn có thể nhìn ra là một đóa sen nhiều cánh.

Khắc xong, bóng đen thở phào một hơi, đang chuẩn bị đứng dậy thì phía sau lại đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh. Một bàn tay trắng bệnh chầm rãi đặt lên vai y, xúc cảm lạnh như băng như không có chút hơi người nào, ngay cả nhiệt độ chung quanh tựa như cũng giảm xuống rất nhiều.

Bàn tay kia ngày càng bóp chặt, khiến cho bóng đen bất giác cũng cứng còng cả người. Một giọng nói trầm thấp như có như không vang lên.

“Cố Phàm, hình người vẽ cũng không tệ.”

“... “

Nửa đêm nửa hôm làm ra bầu không khí đáng sợ này chỉ để nói câu đó hả tên khốn này chết đi!

Cố Phàm nhăn mày nhăn mặt.

“Thăng Thiên? Một ngày không gặp, người hình như đã trở thành tử quỷ vương lượn lờ trên đường hơi xa rồi đấy nhỉ. Hơn nữa nếu người đã ở đây, đáng lẽ nên xuất hiện trước khi ta vất vả vẽ xong ám hiệu chứ!”

“Là Thịnh Thiên, tử quỷ vương là cái gì ...” Thịnh Thiên gãi đầu một cái, lại ngáp thêm cái nữa tựa vào trên vách đá, bộ dạng mơ màng buồn ngủ như kiểu người này đã chết có chuyện xin thấp hương: “Bởi vì giáo chủ ra lệnh, nên ta phải theo dõi một mình người suốt mấy tháng nay, mệt chết đi được, cho nên có phản ứng chậm cũng là có thể hiểu mà. Mấy người các người đều thật là phiền a tại sao rõ ràng là hấn muốn theo đuổi người nhưng lại phải là ta tới đây, giáo chủ xấu xa đáng chết à ngày nào đó người dứt khoát bị chém chết ở ngã tư đường luôn đi cho xong!”

Cố Phàm: “Ồ này, vừa rồi hình như người bất cẩn nói ra nội tâm của mình rồi... hơn nữa chuyện theo dõi người khác đừng có nói oang oang cứ như cây ngay không sợ chết đứng như thế chứ...”

“Hửm?” Thịnh Thiên nheo mắt lại, tóc mái rũ xuống tạo thành bóng đen trên mặt gã: “Ta mới vừa rồi cũng đâu nói gì. Ta tôn kính nhất là giáo chủ làm sao có thể nói ra mấy lời như muốn hấn bị chém chết ở ngã tư đường chứ?”

Người hình như lại vừa nói lại một lần nữa đấy! Bộ dáng này của người hoàn toàn là bị hoắc hóa rồi!

Cố Phàm cố dằn ham muốn muốn bổ vào mặt gã, chuyển đề tài sang hướng bình thường.

“Ta đến tìm các người, là vì chuyện Sơn Hà lệnh.”

Trước kia Thịnh Thiên từng xuất phát từ nguyên tắc cùng bị áp bức thì là người cùng một nhà, cho nên đã dạy cho y biết một trong những ám hiệu liên lạc khi khẩn cấp của Thiên Ma, không ngờ lần này thật sự phát huy hiệu quả.

“Hiện tại Sơn Hà lệnh tổng cộng có sáu khối, nằm trong tay các người, ta, còn có Bình Pháp đại sư. Các người muốn có được Sơn Hà lệnh hoàn chỉnh, còn ta thì chỉ cần an ổn, lúc này cùng hợp tác là lựa chọn tốt nhất. Người biết địa điểm kho báu mà Sơn Hà lệnh chôn giấu không?”

“Nói cho người biết cũng không sao, ở Phong Linh nhai cách nơi này hai ngày lộ trình.” Thịnh Thiên hơi hí mắt đứng thẳng người lên, bước đến gần Cố Phàm: “Rốt cuộc giờ mới nhớ tới còn có giáo chủ có thể lợi dụng sao? Có điều điều kiện người đưa ra, giáo chủ chắc sẽ không đáp ứng đâu. Bởi vì hấn không chỉ muốn Sơn Hà lệnh, còn muốn người. Nói cách khác, người phải phản bội chính đạo, Cố Phàm, người cần phải suy nghĩ cho kỹ.”

“Không thành vấn đề!” Cố Phàm đồng ý ngay.

“... Đáp ứng nhanh như vậy tuyệt đối là có âm mưu gì đó. Thôi kệ, dù sao đây cũng là chuyện của giáo chủ.” Thịnh Thiên thở dài: “Ta sẽ giúp người truyền lời. Nhưng mà...”

Gã nghiêng người sang, che Cổ Phàm ra phía sau, đặt tay lên chuôi kiếm, lạnh giọng nói với tảng đá lớn bên cạnh: “Vị khách ở kia, kịch hay xem đến bây giờ cũng nên xuất hiện đi chứ.”

Đêm đông u ám, chỉ có ánh trăng mờ ảo chiếu rọi xuống cốc. Phía sau tảng đá lớn tối thui, từ từ hiện ra một người bóng người.

“Nguyệt Nhi?” Cổ Phàm ngẩn người: “Sao cô lại ở đây?”

Sau lần đó, Vương Hiên Vũ bỏ mình, Vương Hạo Nam thoái vị, cả Cửu Tiêu Phái gần như hoàn toàn dựa vào một mình Nguyệt Nhi chống đỡ. Giờ đây cô mặc trên người một bộ nàng một bộ đồ xanh đậm, tóc buộc lên đơn giản ở sau ót, khuôn mặt bớt đi vẻ quyến rũ lại nhiều một phần anh khí.

Thịnh Thiên vẫn không rút tay khỏi chuôi kiếm, xoay đầu lại hỏi nhỏ: “Người quen sao? Là ai?”

Cổ Phàm suy tính chốc lát, hạ thấp giọng nói: “Một nữ nhân có ân oán với ta và cả giáo chủ nhà ngươi.”

Thịnh Thiên len lén liếc Nguyệt Nhi một cái, quay đầu lầm bầm với Cổ Phàm: “Lại còn có một chân với giáo chủ, quả nhiên nữ nhân xinh đẹp đều là hoa có gai, ta vẫn cứ là nên lấy một cô nương thành thật biết lo việc nhà biết sinh con thì hơn.”

Sắc mặt Nguyệt Nhi đen sì: “Ai nói ta cùng cái tên Nhạc Phong đó có một chân?”

Cổ Phàm và Thịnh Thiên đồng thời chìa ngón tay chỉ vào nhau: “Hắn!”

Nguyệt Nhi: ...

“Khụ khụ.” Ho nhẹ mấy cái, Nguyệt Nhi mới phá vỡ yên lặng, mở miệng nói: “Cố công tử, xem tình hình bây giờ, có thể hiểu thành người đang bắt cá hai tay sao?”

Bắt cá hai tay? Tức là chỉ y và Kinh Thương cùng Phong Việt Trạch, hay là chỉ y và Phong Việt Trạch với Thịnh Thiên... không đúng, tại sao y phải suy nghĩ nghiêm túc loại vấn đề này như vậy, y mới không có xấu xa như thế!

“Nguyệt Nhi cô nương, thật ra thì bây giờ chúng ta đang thảo luận một vài âm mưu, người muốn cùng gia nhập không?”

Nguyệt Nhi lạnh lùng nhìn Thịnh Thiên một cái, nói: “Âm mưu gì thế, nếu không ngại thì nói tỉ mỉ ta nghe một chút.”

Cổ Phàm nhẹ nhàng đẩy Thịnh Thiên ra, mỉm cười chân thành: “Vậy chúng ta liền nói từ chỗ làm thế nào

để dụ Phong Việt Trạch vào bẫy đi.”

Ánh mắt Nguyệt Nhi thay đổi: “Người đang nói đùa à?”

“Không có.” Cố Phàm lắc đầu: “Năm ngày sau ta sẽ dụ Phong Việt Trạch tới Phong Linh nhai, đến lúc đó mọi người bố trí sẵn trận pháp, nhất định có thể tóm gọn gã.”

Nguyệt Nhi nhú mày: “Ta sao phải tin người?”

“Cô tin cũng được không tin cũng chẳng sao. Coi như không hợp tác với ta thì chỉ cần cứ chuẩn bị sẵn sàng, hôm đó chắc chắn là một cơ hội tốt, chỉ xem các người có biết nắm chắc cơ hội hay không thôi. Ta muốn cô hiểu rằng, mục đích của tôi, cũng chỉ là để thoát thân trong tình thế xấu này thôi.”

Nguyệt Nhi ngẫm nghĩ một lúc, liếc Thịnh Thiên bên cạnh một cái, mới lên tiếng: “Mặc dù không biết người đang có ý gì, nhưng ta sẽ thông báo tới mọi người. Người cũng phải tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Dứt lời xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Cố Phàm đi về trước mấy bước, bỗng nhiên lại dừng chân, hơi mím môi hỏi: “Vương Hiên Vũ chết rồi, Vương lão tiền bối vẫn ổn chứ?”

Nguyệt Nhi chợt dừng lại, bàn tay xiết chặt, nói nhưng cũng không quay đầu: “Thiếu gia là chết vì tham lam, nhưng nếu như không có Phong Việt Trạch, nếu như người sớm vạch trần thân phận của gã thì mọi chuyện cũng sẽ không biến thành như vậy. Còn lão gia cũng sẽ không yếu đi mỗi ngày, người vậy mà còn có mặt mũi hỏi sao.”

Cố Phàm sững sờ, sau đó cúi đầu xuống, yên lặng hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói: “Thật xin lỗi.”

Xin lỗi, cho dù sống lại một lần nữa, cũng vẫn có chuyện không làm được không vãn hồi được. Cho dù sống lại, y vẫn để cho một ông già mất đi người con trai duy nhất.

Nguyệt Nhi cũng không đáp lời, nhưng vẫn đứng yên ở nơi đó, bóng lưng gầy yếu gần như bị bóng đêm nuốt chửng.

Gió rét tạt vào mặt, lạnh thấu xương.

Qua hồi lâu, nàng mới mở miệng nói: “Ta vẫn rất hận người ... “

Cố Phàm cười khổ: “Ừ, ta biết.”

“Nhưng ta cũng không thể ghét người dù chỉ một chút.”

Cố Phàm ngó người nhìn Nguyệt Nhi: “Cô nói gì?”

Nhưng chỗ Nguyệt Nhi vốn đứng giờ nào còn thấy ai.

“Hận nhưng không ghét sao? Lòng dạ nữ nhân đúng là như mò kim dưới đáy biển.” Thịnh Thiên bên cạnh rảnh rỗi góp lời, một tay đặt lên bả vai Cố Phàm: “Mà này, mới vừa rồi có người ngoài ở đây nên ta không tiện hỏi, nhưng ban nãy người nói sẽ dẫn giáo củ vào đây là cái gì, đang lừa gạt cô ta hả.”

Cố Phàm run run khoe miệng quay đầu nói: “Thật ra thì, là thật.”

Thịnh Thiên: ...

Bonus:

Kí sự bánh bao Kinh Thương đi mua bánh ngọt lần thứ hai~

Kinh Thương cùng cọng tóc ngắn phát phơ trên đầu đi đến trước một tiệm bánh ngọt liền dừng lại.

Ông chủ cực kỳ hoảng sợ: “Tại sao lại là người!”

Kinh Thương gật đầu một cái: “Kẹo ngọt kia, lấy một cân.”

Ông chủ nhanh chóng báo giá: “Được rồi, tổng cộng ba mươi văn tiền.”

Kinh Thương mặt không cảm xúc: “Quá đắt.”

Ông chủ: “Chỉ bán giá đấy.”

Kinh Thương im lặng một lúc, sau đó đến gần, cầm lên ba miếng kẹo lớn nhất, hỏi: “Bây giờ thế nào?”

Ông chủ cười âm hiểm: “Hai mươi tám văn.”

Kinh Thương gật đầu một cái, bình tĩnh lấy giấy bọc ba miếng lớn nhất kia vào, đặt xuống hai văn tiền,

lặng lẽ đi ra.

Ông chủ: ...

Hết chương 38.

39. Chương 39

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Năm ngày nháy mắt đã trôi qua, tin tức vừa truyền đi, đám nhân sĩ giang hồ như ruồi ngửi thấy mật ngọt, rối rít tụ lại. Trong lúc nhất thời trên khắp Phong Linh nhai đều là người trong võ lâm. Ngũ đại môn phái đã sớm đợi ở chân núi.

Nhưng nhìn kỹ thì hình như đám người Bình Pháp, Trương Đình Tân vẫn chưa xuất hiện, chỉ có một vài đệ tử hạng thấp mà thôi.

Mặc dù đã sớm dự liệu nhưng thực tế trông thấy vẫn có chút tổn thương.

Cố Phàm nhìn về Thẩm Kinh Thương bằng ánh mắt buồn bã, mở miệng hỏi: “Ta không được người ta tin tưởng đến vậy sao?”

Thẩm Kinh Thương mặt lạnh tanh vượt lòng sư huynh nhà mình: “Cũng không hẳn, mấy vị trưởng môn chắc là đã đến, chẳng qua là lúc này chưa cần thiết ra mặt thôi.”

“Có lý.” Cố Phàm nâng cằm nói: “Nhị sư đệ đã trở về Thanh Sơn Giáo rồi, Kinh Thương à người cũng đi điều tra một phen đi.”

Thẩm Kinh Thương: “Không đi.”

“Tại sao?”

Về mặt Thẩm Kinh Thương vẫn không chút cảm xúc: “Sư huynh chỉ cần vừa cách xa ta, sẽ bị người khác lừa đi.”

Cố Phàm: ...

Tại sao, tại sao y lại không có cách nào phản bác những lời này? Vô lý vãi!

Hít sâu một hơi, Cố Phàm cố gắng che giấu chột dạ của mình, ho mấy tiếng, xua tay nói: “Lần này sẽ không thể đâu, người đi nhanh về nhanh là được.”

Thẩm Kinh Thương neho mắt nhìn y hồi lâu: “Sư huynh có phải là có chuyện gì đang gạt ta không?”

Cái này chẳng lẽ chính là trực giác của dã thú trong truyền thuyết sao, còn có để cho người ta sống hay không hả.

Cố Phàm toát mồ hôi lạnh, vội chối bỏ: “Tuyệt đối không có. Kinh Thương sao người lại nghĩ vậy?”

“Ừm, chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, tiền án của sư huynh quá nhiều.” Thẩm Kinh Thương ngẩng đầu nhìn trời ra vẻ đang nghĩ lại: “Khi còn bé cũng vậy, lén ăn thức ăn của ta còn giấu diếm ta, cầm mấy quả trứng chim nướng khét lẹt còn nói là cơm tối của ta...”

Chuyện từ đời nào rồi đừng có lôi ra đâm chọc y chứ!

Cố Phàm không thể phản bác, chỉ đành câm nín.

Thẩm Kinh Thương nghiêng đầu qua, thở dài: “Sư huynh thật sự chẳng thay đổi chút nào đâu.”

Chỗ nào không thay đổi, là mặt ngọc nghêch hay mặt bị người bắt nạt? Có một tên sư đệ như vậy y mới phải thở dài đi!

Thẩm Kinh Thương vừa ra một chiêu này, cột máu của sư huynh trở về số không.

Không đợi cho Cố Phàm khôi phục, Thẩm Kinh Thương vươn tay xoa đầu y, trong đôi mắt đen nhánh có vài thứ y không thể hiểu: “Nếu sư huynh muốn làm như vậy, thì ta sẽ đi một chuyến, nhưng nếu như trong thời gian này mà sư huynh lại biến mất nữa, ta sẽ rất tức giận.”

Cố Phàm gạt tay hất ra, hơi hé miệng định nói lại nhưng rồi chỉ ừ một tiếng.

Kinh Thương, ta chỉ gạt người một lần cuối cùng này thôi.

Bóng lưng Thẩm Kinh Thương rất nhanh đã đi mất. Cố Phàm nhìn xuống dưới núi, rồi xoay người đi vào sâu trong rừng.

Trời đông giá rét, ngọn núi hoang vu, một khối đá màu xanh thẫm chặn đứng giữa đường. Cố Phàm dừng

bước lại bên cạnh tảng đá, sau đó la lớn: “Phong Việt Trạch.”

Không có phản ứng.

“... Giáo chủ?”

Không phản ứng.

“Nhạc huynh?”

Vẫn không có phản ứng.

“... Người nếu không ra ta sẽ đi.”

“Chắc chắc, A Phàm vẫn thiếu nhần nại như vậy.” Bỗng có một giọng nói vang lên phía trên, Cổ Phàm hơi nhú mày, ngẩng đầu nhìn lên.

Phong Việt Trạch đang gập một chân ngồi trên tảng đá, mái tóc dài màu đen được búi cao nhẹ nhàng, mặc một bộ trường bào xanh thẫm, tay áo thêu nổi hoa văn, tư thái nhàn nhã, trên mặt vẫn là nụ cười cợt nhả ngàn năm không đổi.

“Người nếu gọi ta là tướng công, ta đã sớm ra rồi ý chứ?”

Cổ Phàm: “... Không, vậy mời người cả đời đừng có lời mặt ra.”

“A Phàm, khẩu thị tâm phi không được đâu.” Cánh tay Phong Việt Trạch chống xuống, nhảy từ trên cao xuống đất, còn trở tay ôm lấy Cổ Phàm, đặt cằm lên hõm vai y: “Ừm, gây đi rồi. Sau khi quay về với ta sẽ chăm nuôi thật tốt, cho hết cái dáng vẻ gió thổi cái là bay ngay này đi.”

Còn gây nữa, người đang chọn thịt heo sao? Hơn nữa y nào có gây, một trận gió mà có thể thổi bay thì chỉ có thể là bão, tuyệt đối là bão!

Cổ Phàm cạn lời, lui ra mấy bước, tránh khỏi Phong Việt Trạch, lên tiếng: “À thì, giáo chủ, đã đến lúc rồi, có phải người nên xuất hiện rồi không?”

Phong Việt Trạch cũng chẳng để ý thả tay để y tránh ra, nghiêng người dựa vào trên đá, đưa tay mân mê môi dưới, cười vô cùng yêu nghiệt: “Cái này không cần vội, nhưng mà A Phàm à, người đang lo lắng gì sao? Nếu theo như kế hoạch thì sẽ chẳng có bất trắc gì xảy ra hết, hay là nói, người có ý định gì khác hửm?”

Cố Phàm chột dạ, nhưng ngoài mặt vẫn cố nén không thay đổi sắc mặt, giọng nói vững vàng: “Nếu không theo kế hoạch thì ta biết làm gì.”

“Cũng đúng.” Phong Việt Trạch như có điều suy nghĩ nhìn Cố Phàm một cái: “Nếu người còn phản bội ta một lần nữa, ta sẽ giết người.”

Cố Phàm hơi run: “... Chúng ta vẫn nên hòa bình chút thì tốt hơn, đánh đánh giết giết sẽ mất lòng nhau lắm.”

Phong Việt Trạch cười cong mắt, thờ ơ trả lời: “Biết làm sao được, ta là người của Ma giáo mà.”

Dưới núi đã bị đoàn đoàn vây kín, ngay cả tiếng gió Tây Bắc rít gào cũng gần như bị bức tường người chặn lại, không thể xuyên qua. Mọi người cũng không biết địa điểm chính xác của kho báu, rồi rít nhón nháo muốn đi lục soát khắp núi, ai cũng có lợi ích của riêng mình, số người tuy nhiều nhưng cũng đã bắt đầu xuất hiện lục đục nội bộ. Rộn rộn ràng ràng cũng chỉ là một mớ hổ lốn.

Cố Phàm mắt lạnh nhìn ra, trong lòng chỉ muốn cười khổ.

Những người như thế, chẳng trách đời trước Thanh Sơn Giáo thiếu chút nữa bị diệt môn cũng gần như không có ra tương trợ, cái gọi là vô lâm chính đạo, có bao nhiêu người trong lòng có việc nghĩa chung của giang hồ?

“Người thất vọng?” Phong Việt Trạch nhướn mày hỏi.

Cố Phàm lắc đầu một cái: “Cuộc sống vốn chính là như vậy, có cái gì phải thất vọng?”

“Nếu trên đời này có nhiều người ác như vậy, còn người tốt cực ít, ” Phong Việt Trạch cười thờ ơ: “Vậy người cũng trở thành kẻ ác không phải là được rồi sao, cần gì phải đứng đây cắn phẫn.”

Cố Phàm nhìn gã, mở miệng nói: “Mọi người đều là kẻ ác, vậy thế giới này còn ý nghĩa gì?”

Phong Việt Trạch hí mắt lại, bỗng thấp giọng cười nói: “A Phàm, câu trả lời này của ngươi rất thú vị. Nhưng có điều ngươi không biết, thật ra thì làm một kẻ ác cũng là chuyện hết sức cực khổ.” Dừng lại chốc lát, gã lăm bầm thêm một câu như đang tự nói với bản thân: “Trở thành kẻ ác, thì bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng người khác, dù là bất cứ ai cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, cũng không thể thân cận với ai. Cả đời chỉ có một mình mình, chỉ có thể tự mình thương mình, đó chẳng phải là chuyện rất đáng buồn sao?”

Cố Phàm ngẩn người, bỗng cảm thấy lồng ngực như bị thứ gì đè nén, khiến lòng y thoáng dâng lên một cơn buồn thương. Qua hồi lâu, y mới mở miệng nhẹ giọng nói: “Người còn có Phong An Lan, còn có Thịnh Thiên và lão Mạnh.”

“Ừ, ta còn có bọn họ.” Phong Việt Trạch gật đầu một cách đứng đắn: “Nhưng dù vậy, A Phàm à, chỗ ta còn thiếu một mỹ nhân, cho nên sẽ không để ngươi đi đâu.”

Cố Phàm: “... “

Y mà còn thương cảm cái tên không tiết tháo này nữa thì y tuyệt đối là một tên ngu không có sai đâu dờ mờ!

“Đúng rồi A Phàm, chút nữa ta muốn làm vài chuyện xấu.”

“Hử?” Cố Phàm còn chưa phản ứng kịp, Phong Việt Trạch bỗng nhiên ra tay, vỗ một chưởng lên một thân cây cổ thụ ở cạnh vách đá. Thân cây to lớn mấy người ôm mới xuể vậy mà gãy thành từng đoạn, sau đó ầm ầm lăn xuống, đập vào đám người bên dưới.

Tựa như giọt nước bắn vào chảo dầu đang sôi, trong lúc nhất thời đám đông bên dưới trở nên nhốn nháo vô cùng, ai cũng rối rít lo chạy thoát thân.

Phong Việt Trạch vẫn bình tĩnh sửa sang lại ống tay áo, sau đó vung tay lên. Lập tức có mấy người bật mặt không biết từ đâu xuất hiện hô to với bên dưới: “Giáo chủ Thiên Ma giáo giá lâm, Thiên Ma giáo thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!”

Mí mắt Cố Phàm giựt liên tục: “Ngươi có thể giải thích một chút đây là tình huống gì được không?”

Phong Việt Trạch cười híp mắt hất cằm: “Thời buổi này nhân vật phản diện lên sàn diễn, đều cần khí thế.”

Cố Phàm: ...

Cái mọe gì thế!

Hết chương 39.

40. Chương 40

Biên tập: Lam Ying – Beta: Điền

Sau một loạt tiếng ầm ầm vang lên, những đoạn cây cổ thụ lăn nhanh xuống dưới, khiến bụi đất mù mịt. Mà bên sườn dốc núi, một đám người Thiên Ma giáo mặc quần áo màu xám tro nối đuôi nhau xuất hiện, rồi nhanh chóng tản ra, tạo thành một nửa hình tròn vây xung quanh những người của chính đạo bên dưới.

Lá cờ lớn màu máu tung bay phần phật trong gió.

Đám người của võ lâm vốn đã hỗn loạn, lòng người không đồng nhất, thấy tình cảnh này, có người cầm vũ khí liều lĩnh muốn xông lên, nhưng cũng có người len lén lui về phía sau, chuẩn bị tìm cách tẩu thoát, khiến cho khung cảnh đã loạn càng thêm loạn, chứ nói gì đến trận hình.

“Mọi người đừng hoảng!” Thấy tình thế bất ổn, một giọng nói bỗng vang lên giữa đám người, chung quanh tựa hồ yên lặng hẳn, đám đông hỗn loạn dần ổn định hơn. Một vị hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng bước ra, đi theo phía sau ông là ba bốn người, chính là Bình Pháp đại sư cùng mấy vị chưởng môn.

Phong Việt Trạch nhét hai tay vào ống tay áo, thờ ơ nhìn bọn họ, cười nói: “Mấy vị rốt cuộc cũng chịu xuất hiện rồi? Ta còn tưởng các người muốn làm rùa đen rút đầu.”

“Hừ.” Trương Đình Tân liếc Cổ Phàm một cái, khinh thường nói: “Tiểu tử, chúng ta làm như thế gọi là bày mưu rồi mới ra tay, người chớ có ngông cuồng.”

Phong Việt Trạch vẫn chẳng thèm để ý: “Sao thế, đến nông nổi này rồi mà người vẫn muốn trở tài miệng lưỡi nhanh nhạy sao?”

Bình Pháp đại sư chấp hai tay, nói: “A di đà phật, lời này của thí chủ sai rồi, có phải là miệng lưỡi ra oai hay không thì hồi sau mới biết, chỉ mong lúc này thí chủ có thể bỏ đao xuống, quay đầu lại là bờ.”

“Quay đầu lại là bờ?” Phong Việt Trạch kéo Cổ Phàm qua, hết sức vô sỉ còn cọ lên mặt y vài cái, sau đó nói: “Đại sư là muốn ta và người cùng đi làm hòa thượng sao? Thế thì không được, không giấu gì đại sư, nhà ta có mỹ nhân, không xa người ta được đâu.”

Cút m* người đi, Bình Pháp đại sư đang lên xem thường kia kìa có biết không!

Quả nhiên da mặt dày không đối thủ!

Mặt Cổ Phàm không dày như gã, đương nhiên không địch lại, chỉ đành nhếch mép một cái rồi định dịch sang bên cạnh cách ra một khoảng. Nhưng bỗng nhiên cánh tay Phong Việt Trạch gấp lại, vòng qua bả vai y, kéo nhẹ một cái khiến y ngã vào lòng gã, rồi còn giương mắt cười cợt nhìn đám người bên dưới: “Xem ra các người quá xấu xí, lời nói ra quá thối, dọa phu nhân nhà ta bị sợ rồi.”

Đờ mờ, nếu có sợ thì cũng là bị tên khốn này dọa chứ. Trước mặt mọi người có thể chú ý một chút ảnh hưởng không có thể không? Thân là gián điệp nằm vùng y chỉ bán võ không bán thân biết chưa!

Cổ Phàm đẩy Phong Việt Trạch ra, vỗ mạnh lên quần áo vài cái, cắn răng nghiến lợi lên tiếng: “Ai là phu nhân của người?”

Phong Việt Trạch làm ra vẻ vô tội nhìn sang, lại ung dung nắm lấy một cánh tay Cố Phàm, thái độ tự nhiên, giọng điệu chân thành.

“A Phàm, nếu ta đã trêu ghẹo người, ta đương nhiên sẽ có trách nhiệm với người.”

Cố Phàm nổi gân xanh trên trán: “Ý tốt của giáo chủ, ta thẹn không dám nhận.”

Phong Việt Trạch cười khê: “Không sao, ta làm là được.”

Cố Phàm: “... “

Ai cũng được tới chém chết tên này giúp y đi!

“E hèm, quấy rầy các người mặc dù có chút thất lễ ...” Đường Như Phong chen miệng vào: “Nhưng các người tốt nhất nên nhìn chung quanh một chút.”

Cố Phàm ngẩn ra, sau đó đưa mắt nhìn theo lời ông mới phát hiện bên ngoài vòng người của ma giáo, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một đám người nữa, đang đứng nghiêm chỉnh trên đường núi, nhìn quần áo thì là người thuộc ngũ đại môn phái.

... Thật sự có người tới chém tên kia rồi, còn không chỉ là một người mà là cả đám luôn!

Những người đó dần tụ tập lại, cộng thêm đám người của chính đạo đứng ở giữa, nhân số ước chừng gấp đôi người của ma giáo, lại tạo thành thế bao vây. Tình thế đảo ngược trong nháy mắt.

Trước đó Cố Phàm quả thật từng liên hệ với chính đạo thông qua Trương Đình Tân, giao hẹn hợp lực cùng bắt Phong Việt Trạch. Nhưng mà đám người Bình Pháp lại không kể lại chi tiết kế hoạch cho y, cẩn thận là cần thiết nhưng không hồ là một đám cáo già.

“Thấy tình trạng hiện giờ, ma đầu người còn muốn tiếp tục đối nghịch sao? Còn không mau mau đầu hàng.” Thảm Như Phương của Hoa Thanh phái cười lạnh, vất ngang phát trần chỉ vào Phong Việt Trạch nói.

Liếc bức tường người đang bao vây kín kẽ, Cố Phàm lấy cùi chỏ dựa vào Phong Việt Trạch, có vẻ hả hê nói: “Loại chuyện này, ý câu sau của bọn họ nhất định là đối phó với ma đầu người không cần nói đạo nghĩa giang hồ, mọi người cùng nhau tiến lên.”

Phong Việt Trạch nhìn lại Cố Phàm, rồi gả khê mỉm cười, lên tiếng hỏi: “Nếu ta chết, A Phàm người có đi theo ta không?”

Cố Phàm đơ mặt trả lời: “Yên tâm, ta sẽ không theo đâu. Nếu người thích ta, thì nhất định là hy vọng ta

sống tiếp thật vui vẻ mà.”

Phong Việt Trạch hồ hững tiếp lời: “Vây cũng không được. Nếu ta thích người, vậy làm sao có thể ném một mình người xuống được chứ?”

Làm ơn để y lại một mình đi!

Cố Phàm mặt nhăn mày nhú, vô cùng muốn tát lên mặt gã.

Nhìn biểu cảm trên mặt y, Phong Việt Trạch thoáng cười, lại quay đầu nhìn đám người đông nghịt bên phía dưới, mở miệng nói: “Nếu người không muốn chết cùng ta, vậy chúng ta sống cùng nhau đi.”

“Ma đầu, người đến bây giờ còn cuồng ngôn sao? Chịu chết đi!”

Dưới chân núi đã sớm có người không kiềm chế được, gươm đao xông lên. Bóng đao sáng loáng, sát khí nồng nặc, nhưng bỗng dừng dừng lại, người nọ tựa như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng, không thể động đậy. Hắn cúi đầu, nhìn nửa đoạn mũi kiếm sắc bén lộ ra trên lồng ngực với vẻ không thể tin nổi, chỉ biết hừ hừ vài tiếng, từ từ ngã xuống đất.

Một tên ảnh vệ của Thiên Ma giáo tiến lên rút kiếm ra, không nói một lời lui trở về vị trí của mình, cúi đầu đứng thẳng, như một cái bóng mỏng manh. Phong Việt Trạch cũng không thêm liếc thì thể nằm bất động ở đó lấy một cái, chỉ thờ ơ sửa sang lại cổ áo, trên mặt vẫn chẳng có chút biểu cảm thừa thãi nào, nhưng cả người gã như tỏa ra mùi vị đầm máu không thể xem thường khiến người khác bất giác muốn tránh thật xa. Xung quanh cũng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Người chết là đệ tử của Tuyết Tiên các, Đường Như Phong là người đầu tiên không kiềm chế được, “phạch” một tiếng khép lại cây quạt sắt trong tay, mắng to: “Ma đầu, chẳng lẽ Tuyết Tiên các của ta sợ người sao, mọi người cùng nhau xông lên!”

Ông nói xong, người của Tuyết Tiên các đều phấn chấn hơn hẳn, muốn hô nhau mà lên, nhưng có vẻ người của những môn phái còn lại bị một màn vừa nãy dọa sợ, cho nên chỉ mắt lạnh đứng nhìn, chủ chương nhìn họ đánh xong rồi tính tiếp. Về mặt Đường Như Phong hết đỏ lại trắng, vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Sao thế, chẳng lẽ các ngươi đều bị sợ vỡ mật sao? Bây giờ chúng ta đang chiếm thượng phong cơ mà!”

“Thượng phong á, các ngươi chắc chắn sao?” Phong Việt Trạch lên tiếng bằng cái giọng như mọi chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

Bình Pháp đại sư tiến lên đọc một câu Phật hiệu, hỏi: “Thí chủ có ý gì?”

Nói được một nửa, ông chợt đổi sắc mặt, từ từ ngã quỵ dưới đất. Lại quay đầu nhìn, những người phía sau đều nghiêng ngã ngã hết xuống.

“Người ... người hạ độc?”

“Ừ, không sai.” Phong Việt Trạch thoải mái thừa nhận: “Ta hạ độc. Nếu không các người nhiều người như vậy, từng tên đánh tới, ta chẳng phải sẽ mệt lắm sao?”

“Tên hèn hạ!” Đường Như Phong quỳ một chân xuống đất, thở hổn hển, thấy sắp chống đỡ không nổi liền tức miệng mắng to.

Phong Việt Trạch vẫn ung dung nhìn ông, khoanh hai tay cười như không cười nói: “Không dám nhận, Đường các chủ thật là quá khách khí.”

Đường Như Phong nghẹn họng, không nói được gì, trợn mắt ngất đi.

Phong Việt Trạch chép miệng một cái, nói với Cố Phàm: “Người này thật là vô dụng, A Phàm à người còn mạnh hơn hẳn nhiều.”

Cố Phàm: ...

Hết chương 40.

41. Chương 41

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Công dụng của thuốc kia rất lợi hại, chưa qua một nén nhang, cả đám người dưới chân núi đã nằm thẳng cẳng, chỉ có Bình Pháp đại sư vẫn gắng giữ được chút tỉnh táo.

Ông nhìn những người phía sau một vòng, biết đã không thể cứu vãn, chỉ nhìn lướt qua Cố Phàm một cái rồi lên tiếng hỏi Phong Việt Trạch: “Xin hỏi thí chủ hạ độc từ khi nào?”

Phong Việt Trạch cười nói: “Có lẽ là ta đã cài nội gián để hạ độc vào trong cơm nước của các người, mà cũng có thể là khi tới đây các người giẫm phải thứ gì không nên giẫm, ai mà biết được?”

Rõ ràng chính là Mộ Dung Tử Hiên giúp rắc bột thuốc vào trong gió... còn cái gì mà giẫm phải thứ gì không nên giẫm, ý người là thứ gì, phân chó á hả! Thời buổi này nhân vật phản diện chơi trò ra vẻ thần bí là xưa rồi diễm ơi, sống trước mà cứ không chịu nghĩ ra cái gì sáng tạo hơn cần thận bị sóng sau xô chết trên bờ cát đấy.

Cơ mà, tại sao trước khi mọi người ngã xuống đều nhìn y nhĩ, thật là tình thương mến thương... mới là lạ! Cứ thế một hồi y nhận được mấy trăm ánh mắt coi khinh, trong đó ánh mắt của đồng chí tốt của sư phụ là Trương Đình Tân là hung ác nhất, sẽ chết đấy, đợi khi mọi chuyện kết thúc tất cả y tuyệt đối sẽ chết đấy!

Cố Phàm bỗng cảm thấy dạ dày rất đau, rất đau...

“À thì, giáo chủ, hay là chúng ta đi trước đi.” Y thật sự chịu không nổi nữa.

Phong Việt Trạch quay đầu nhìn y đầy nghi ngờ, có vẻ khá nhứt đầu nói: “A Phàm vội như vậy sao? Vậy cũng hết cách.”

Gã vừa dứt lời, bỗng loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu, hóa ra là phi thân đến phía sau lưng Bình Pháp đại sư dưới chân núi, giơ chân dứt khoát đạp một cước khiến Bình Pháp ngất xỉu. Ngay lập tức lại có ảnh vệ xuất hiện, bắt đầu lục soát trên người của các hòa thượng chùa Nam Lâm, không lâu sau đã tìm thấy một miếng cuối cùng của Sơn Hà lệnh.

Cố Phàm: ...

Bởi vì không muốn đợi người ta ngắt đi cho nên mới tự mình ra tay sao? Mà sao phải đạp? Người ta dầu gì cũng là bậc đầu võ lâm người tôn trọng một chút đi chứ khốn kiếp!

“Người không thể dùng cách ôn hòa như điểm huyết sao?”

Phong Việt Trạch ra vẻ vô tội quay đầu lại: “Chút nữa ông ta tự hóa giải huyết đạo thì làm thế nào? Hơn nữa, cái đầu trọc của ông ta quá lóa mắt.”

Đạp người ta ngắt đi thì chút nữa người ta cũng sẽ không tỉnh lại sao? Trọng tâm là câu sau kia chứ gì, đầu trọc thì làm sao chọc tới người cái gì hử!

Cố Phàm lặng lẽ xoay người.

Y không nhìn thấy gì hết, không nghe được gì hết, y chỉ là một tông phạm cho nên đại sư à ông nửa đêm nếu có muốn đi đòi mạng thì nhớ tới tìm Phong Việt Trạch đừng tìm y nha. (ĐM người tỉnh lại đi đại sư rõ ràng còn chưa có chết!)

“Các người vẫn còn ở đây lãng phí thời gian làm gì?”

Cách đó không xa bỗng có tiếng bước chân truyền tới, một giọng nói quen thuộc nói vang lên.

Cố Phàm ngẩng đầu nhìn lại, là Mộ Dung Tử Hiên. Hắn vẫn mặc trường bào màu tím, tóc đen trải dài qua

vai, vẫn là dáng vẻ lười biếng lại hồ hững, cau mày nhìn về phía Phong Việt Trạch lộ rõ sự không kiên nhẫn.

Nhớ tới tình trạng như nước với lửa của hai tên này ở đời trước, Cố Phàm bỗng thấy nguy to, chỉ đành cướp lời Phong Việt Trạch mở miệng trước: “Chúng ta giờ phải đi đến chỗ cơ quan ngầm mà Sơn Hà lệnh ẩn giấu. Mộ Dung, lần này đa tạ người.”

Mộ Dung Tử Hiên hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm nhìn Phong Việt Trạch thêm nữa, quay người rời đi.

“Ta cần người cảm ơn làm gì, chẳng qua là ở gần đây nên mới ra tay thôi.”

Phong Việt Trạch trở lại bên cạnh Cố Phàm, hơi nheo mắt hất cằm, nói một cách thâm sâu: “Tên này cũng thú vị đấy.”

Cố Phàm thở phào, trên mặt cũng nở một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Tất nhiên, đây chính là bạn của ta mà.”

Bởi vì là bạn, cho nên mới tin tưởng y vô điều kiện. Người ta kết bạn với nhau không chỉ bởi một chữ tình, mà còn cả chữ nghĩa trong đó.

Cơ quan bí ẩn nằm cách đó không xa, chỉ có điều khá kín kẽ, cho nên dù người của chính đạo đã tìm trên núi mấy ngày nay cũng vẫn không thể tìm được.

Lúc này có Phong Việt Trạch dẫn đường, rất nhanh bọn họ đã đến trước một vách đá. Gã bước lên trước gõ lên mặt đá một loạt những tiết tấu lạ lùng, ngay sau đó bên trong vách đá phát ra âm thanh cơ quan đang chuyển động. Uỳnh uỳnh vài tiếng, vách đá mở ra một khe hở rộng đủ ba người, cao bằng khoảng một người, ở giữa còn lõm vào một khối, chính là hình dáng của Sơn Hà lệnh.

Cố Phàm móc trong lòng ra một khối, lại chìa tay ra với Phong Việt Trạch: “Mau lấy ra đi.”

Phong Việt Trạch cũng không để cho đám ảnh vệ theo tới, Sơn Hà lệnh do chính gã cầm, thấy Cố Phàm mặt dày chìa tay ra như chuyện đương nhiên, gã vừa cười vừa nói: “A Phàm, ta phát hiện chúng ta thật sự càng ngày càng có tướng phu thê rồi.”

Cố Phàm ngẩn người, hỏi: “Giống chỗ nào?”

Phong Việt Trạch: “Chỗ da mặt dày.”

Cố Phàm: ...

Thật sự rất muốn đập chết gã...

Đúng lúc này ánh mắt Phong Việt Trạch trở nên sắc bén, nhìn ra cánh rừng sau lưng.

“Có người.”

Cố Phàm nhìn theo tầm mắt gã, cả người cứng đờ.

“Kính Thương?”

Trước đó y đã dẫn dụ Kính Thương đi khỏi, lại cố ý dẫn Mộ Dung nghĩ cách ngăn hãm lại, không ngờ hãm vẫn đi theo.

Thẩm Kính Thương chỉ thờ ơ liếc Phong Việt Trạch một cái, sau đó nhìn về phía Cố Phàm, mặt không cảm xúc, nhưng mùi vị nguy hiểm trên người lại tản ra không chút che giấu, giống như một con thú nhỏ bị thương.

“Sư huynh đã từng nói, sẽ không phụ ta.”

Cố Phàm thấy nhói nơi ngực, cup mắt xuống, chỉ lẩm bẩm nói: “Xin lỗi.”

Ta xin lỗi, chỉ lừa gạt ngươi một lần cuối cùng này nữa thôi.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Kính Thương dần tàn lụi, khí thế trên người càng lúc càng rét lạnh, tựa như có thể cắt tổn thương người khác vậy.

Khóe miệng Phong Việt Trạch hơi cong lên, cười không ra tiếng: “Xem ra A Phàm đang định lựa chọn ta, ngươi e là đã đến muộn rồi.”

Về mặt Thẩm Kính Thương lộ rõ sự mờ mịt, sắc mặt tái nhợt, càng khiến cặp mắt đen láy kia thêm rõ ràng. Hắn nhìn chăm chăm vào Cố Phàm, đôi môi trắng bệch mím chặt hiện ra chút màu máu ở giữa, hắn dường như còn hơi mỉm cười. Rồi hắn dời mắt đi chỗ khác, nhìn Phong Việt Trạch, gần từng chữ: “Vẫn chưa muộn, ta có thể giết ngươi.”

Hắn vừa nói xong đã ra tay ngay, nhanh đến mức không nhìn rõ thân hình, chỉ một cái chớp mắt đã đến bên cạnh Phong Việt Trạch, mũi kiếm chém về phía cổ gã, nhưng lại bị một lực đạo kỳ lạ đón đỡ. Tay Thẩm Kính Thương hơi chấn động, nghiêng người tránh khỏi đòn đánh trả của Phong Việt Trạch, nhảy lùi lại sang bên kia. Phong Việt Trạch cũng đã rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm lóe sáng, trong nháy mắt chỗ Thẩm Kính Thương đang đứng đã lồm thành một khối.

Hai người đều là cao thủ hiếm thấy, Cố Phàm có muốn tham gia cũng không cách nào nhúng tay. Muốn tách bọn họ ra, chỉ có thể mở cơ quan trước để khiến họ bị phân tâm, sau đó có gì cũng dễ nói.

Nghĩ tới đây, Cổ Phàm vội vã đem sáu khối Sơn Hà lệnh ghép lại theo hình vết lõm, dùng sức mở phần giữa hang đá.

... Không có phản ứng gì hết.

Tại sao! Chẳng lẽ là bởi vì lần trước y làm vỡ một miếng trong số đó? Không thể, thứ đạo cụ then chốt như vậy mà dễ dàng bị hỏng thế sao, cứ tùy tiện tìm một cái chìa khóa có khi còn bền chắc hơn thứ này nhiều đấy biết không!

Mà bên kia, Thẩm Kinh Thương và Phong Việt Trạch đang đánh nhau ngày càng dữ dội. Phong Việt Trạch không hổ là giáo chủ Thiên Ma giáo, kiếm pháp không chút sơ hở, Thẩm Kinh Thương hơi rơi xuống thế hạ phong. Cổ Phàm vừa cố gắng mở cơ quan, vừa chú ý đến màn so chiêu của hai người, trong lòng sốt ruột vô cùng.

Lúc này, Thẩm Kinh Thương đột nhiên lao nhanh về phía trước, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực Phong Việt Trạch. Phong Việt Trạch hừ lạnh một tiếng, vô cùng nhẹ nhàng tránh sang bên cạnh một bước, lưỡi kiếm dài mỏng trong tay gã nhanh chóng chém về phía đối phương. Nhưng Thẩm Kinh Thương lại hoàn toàn không có ý định né tránh, còn thuận theo lại gần Phong Việt Trạch. Hắn không chút để ý đến vết thương trên bả vai, một tay nắm chặt thanh kiếm đâm trên người mình, tay kia cầm chắc vũ khí vung xuống thật mạnh, chiêu thức mạnh mẽ, lóe sáng sắc bén, lại có một loại áp lực như khí thế của thiên quân — chiêu này của hắn có vẻ nghiêng về đao pháp, sử dụng lúc này lại rất tự nhiên như nước chảy mây trôi, có thể thấy đã “ngộ” ra được cảnh giới kiếm pháp của Thanh Sơn Giáo. Phong Việt Trạch hơi nhíu mày, quyết định buông chuôi kiếm ra thật nhanh, lui về phía sau tránh đến bên cạnh Cổ Phàm.

Mà khi thấy Thẩm Kinh Thương bị thương, Cổ Phàm cũng rất hoảng sợ, bàn tay hơi run khiến Sơn Hà lệnh lệch sang bên phải nửa vòng, nhất thời núi đá lún xuống, cơn chấn động dữ dội xảy ra, cánh cửa vốn đóng chặt ấy vậy mà lại mở ra. Nhưng cơn chấn động vẫn không có xu hướng dừng lại, mà ngược lại càng diễn ra hung tợn hơn. Ba người đều đứng không vững. Cổ Phàm ở gần cửa nhất, không kịp nắm lấy vách đá, ngã nhào vào bên trong, đồng thời cũng thẫn mẩn to.

Lần trước ngã vách núi lần này ngã sơn động, tình tiết câu chuyện không thể đổi mới chút để y có thể ngã vào trong một cách đàng hoàng được hay sao!

42. Chương 42

Biên tập: Lam Ying – Beta: Điền

Tình tiết này, diễn biến này, sao cứ thấy gay go vậy!

Cổ Phàm mặt xám mày tro bò dậy từ dưới đất, vội nhào qua ra sức đẩy cửa đá.

Quả nhiên, đây không ra.

Y trợn đôi mắt như cá chết, nhìn về phía cái tên vẫn khoanh tay lười biếng tựa vào trên vách đá mang dáng vẻ như chuyện không liên quan đến gã là mấy – Phong Việt Trạch.

“Nghe nói chỗ này là nơi trước kia Thiên Ma giáo xây dựng, người biết chút nữa phải đi ra ngoài thế nào không?”

Phong Việt Trạch lắc đầu, lời nói thành khẩn: “A Phàm, càng vào những lúc như này thì càng phải bình tĩnh. Ví dụ như ta, rõ ràng ta hoàn toàn không biết nơi này rốt cuộc có bao nhiêu cơ quan, cũng không biết tiếp theo nên đi như thế nào, nhưng ta vẫn rất trấn định mà.”

Cố Phàm hết ý kiến, không thèm nói gì xoay người, lặng lẽ mò mẫm đi vào trong.

Phong Việt Trạch đi theo phía sau, tâm trạng có vẻ rất tốt còn hỏi: “Sao thế, A Phàm, bình tĩnh lại chưa?”

Bình tĩnh con em gái người, lạnh đến mức sắp chết cứng(1) rồi mà vẫn còn phải tâm như tro tàn sao!

Y ngay cả đầu cũng lười quay lại, Cố Phàm cắn răng nói: “Giáo chủ có cái nhìn hơn người, tại hạ thụ giáo.”

“A Phàm thật là quá khen.” Phong Việt Trạch vừa làm bộ khiêm tốn, vừa vô cùng tự nhiên đi vượt qua Cố Phàm, bước tới phía trước, lấy từ trong lòng ra một viên dạ minh châu, ánh sáng màu xanh tỏa ra khiến hành lang tối thui sáng lên không ít.

“Người không phải là không biết đường sao?” Cố Phàm không hiểu hỏi.

Phong Việt Trạch quay đầu lại, nửa gương mặt bị ánh sáng nhật chiếu vào, đôi mắt tràn đầy vẻ ranh mãnh, nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười vô cùng thiếu đòn: “Mới vừa rồi là gạt ngươi thôi.”

Cố Phàm: ...

Ai nói tên này thích y hử? Đây tuyệt đối là có thù oán với y mới đúng!

Rẽ trái rẽ phải trong sơn động mấy lượt, Phong Việt Trạch thỉnh thoảng dừng lại để phân biệt phương hướng, vậy mà đường đi cũng suôn sẻ bất ngờ. Không hổ là giáo chủ, thật là vẫn có thể thi trạng nguyên, võ có thể đánh lưu manh, nhớ đường cũng rất chuẩn như la bàn. Nhìn có vẻ không đứng đắn, xa cách, bí ẩn, nhưng người như vậy có lẽ... sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà đau lòng đâu. Như vậy ...

Cố Phàm bất tri bất giác chìm sâu vào trong suy nghĩ của mình, không nhận ra Phong Việt Trạch đã ngừng lại, liền đập mạnh vào người gã, lão đảo suýt ngã về sau ngã.

Phong Việt Trạch cười híp mắt kéo y lại, nhân tiện kéo cả người Cố Phàm ôm vào lòng, còn hết sức vô sỉ véo một cái ở thắt lưng y.

Cố Phàm cả người nổi đầy da gà, nhảy lui ra một khoảng cách khá xa, dùng tay chỉ vào gã, nín nửa ngày mới phun ra một câu: “Người ... người cái này gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!”

Phong Việt Trạch lại còn hơi tóm lấy ngón tay y, dần dần nắm cả bàn tay rồi cúi đầu hôn nhẹ một cái lên mu bàn tay y, ngẩng đầu cười nói: “A Phàm, thân là giáo chủ phu nhân của ta... người là đang vô cớ gây rối đấy. Nhưng mà không sao, ta không chê đâu.”

Chẳng lẽ lúc này y còn phải nói một câu cảm ơn đã bao dung sao!

Cố Phàm dùng sức rút tay mình về, cười nhạt một cái rồi gượng gạo chuyển đề tài: “Sao đột nhiên người dừng lại?”

“Hửm?” Phong Việt Trạch cũng không so đo, né người tránh ra một khoảng, để Cố Phàm có thể thấy rõ tình huống trước mặt: “Dĩ nhiên là bởi vì đã đến nơi rồi.”

Phía trước đường đi bỗng trở nên rộng rãi hơn không ít, phía cuối còn có một bức đá, trên đó đặt một ngọn đèn dầu, phần giữa hơi nhô cao lên. Trên mặt bức đá dường như còn khắc vài chữ gì đó, khi đến gần mới nhận ra là một bức vẽ thất tình.

Cố Phàm ngăn người, mở miệng hỏi: “Chỉ thế này thôi à, không phải nói có kho báu phú khả địch quốc hay bí tịch ngàn người cũng không địch lại nổi hay sao?”

Phong Việt Trạch lấy ra một cái hỏa chiết, châm lên ngọn đèn dầu, ánh lửa màu vàng tỏa ra khiến bức đá trở nên sáng rõ hơn.

Gã cúi đầu nghiên cứu bức thất tình đồ, nghe thấy lời Cố Phàm, liền liếc y một cái, giọng điệu dừng dừng: “Kho báu cái gì, không phải đều do đám nhân sĩ giang hồ rảnh rồi tự tưởng tượng ra sao? Nhưng bí tịch thì có thật, chút nữa người có thể xem.”

Vừa nói xong gã liền ẩn nhẹ vào vị trí của các vì sao theo thứ tự Thiên Xu, Tham Lang, Phá Quân, theo đó có tiếng cơ quan chuyển động, vị trí trung gian vốn hơi gồ lên một chút giờ dần dần cao hẳn lên, để lộ ra một cuốn sách ngả vàng.

Cố Phàm tiến lên trước, thấy Phong Việt Trạch cũng không ngăn cản, liền đưa tay cầm lên.

... Sờ vào chẳng khác gì mấy cuốn sách đời trụy ba văn tiền một quyển bán đầy ven đường, rõ ràng là bí tịch truyền đời gì đó cơ mà không cần phải khiêm tốn như vậy chứ!

“Tốt lắm, nếu đồ cũng đã lấy được rồi, A Phàm, người chắc chuẩn bị trở mặt rồi nhỉ.”

Cố Phàm đang thầm xía xói chê bai trong lòng, chợt nghe thấy Phong Việt Trạch hồ hững nói một câu như vậy, trong lòng hơi giật mình, liền lui lại sau mấy bước, nhìn gã đầy phòng bị.

“Người có ý gì?”

Phong Việt Trạch cong môi, cười một cách hồn nhiên: “A Phàm, ta yên lặng cũng không có nghĩa là ta không biết gì hết. Bởi vì những lời đồn đãi trước kia, nếu người không muốn bị chính đạo đuổi giết, thì là chuyện rất khó. Nhưng người lại cũng không muốn cùng ta đi. Cho nên chắc chắn người sẽ phải dựa vào chuyện Sơn Hà lệnh, coi như làm một cuộc thương lượng tiền đặt cược, có đúng không? Chẳng qua củ khoai nóng phỏng tay này, người không nhất định chỉ hành động có một mình, cho nên trước tiên làm bộ như quy hàng ta. Nhưng mà thật ra nếu như lúc đó người thực sự bán đứng ta cho chính đạo, thì đó cũng là một công rất lớn, chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không làm khó người nữa, cần gì phải vòng vo đến bước này chứ?”

Cố Phàm mở to mắt, ngay sau đó cười khỏ một tiếng.

“Người là người giao hoạt như vậy, sao ta có thể bắt người dễ dàng như thế? Hơn nữa... ta cũng không muốn người chết.”

“Vậy à.” Phong Việt Trạch rũ mắt xuống để che giấu cảm xúc đang xao động, trong sự mờ mịt lại pha lẫn mấy phần khát khao không rõ lắm, nhưng dưới ánh đèn mờ ảo nơi đây lại chẳng nhìn ra chút gì: “Thế thì A Phàm à, người định làm gì?”

Cố Phàm mím môi, tiếp tục nói: “Quyển bí tịch này cho người, nhưng ta sẽ chép một phần mang về, giao cho Bình Pháp đại sư, để ông ấy ra mặt, lại thêm Trương Đình Tân tiên bối, có lẽ cả người khác sẽ không làm khó Thanh Sơn Giáo nữa. Còn quyển bí tịch này, hai bên đều có cũng giống như chẳng bên nào lấy được, sự cân bằng giữa chính đạo và ma giáo cũng sẽ không bị phá vỡ, trải qua chuyện này, có lẽ võ lâm lại có thể yên ổn thêm mấy năm nữa, mà ta cũng có thể mượn cơ hội này để rút lui.”

“Suy nghĩ rất chu toàn.” Phong Việt Trạch cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Cố Phàm không chớp mắt, nhưng giọng nói lại lạnh như băng: “Có điều A Phàm, người làm sao có thể khẳng định ta sẽ đáp ứng chứ? Người dùng cái gì để trao đổi với ta?”

Cố Phàm đã sớm chờ gã nói câu này, nghe vậy liền tiện tay ném cuốn bí tịch xuống đất, rút ra từ bên hông một cây chủy thủ, để ngang trước cổ mình: “Giáo chủ, Nhạc huynh, ta chẳng có gì cả, chỉ còn lại cái mạng này mà thôi.”

Ánh mắt Phong Việt Trạch ngày càng trở nên tối tăm, nhưng khóe miệng lại dần cong lên thành một nụ cười trào phúng: “A Phàm, người cho là ở trước mặt ta, người có thể chết được sao?”

Cố Phàm dí sát chủy thủ lại thêm chút, cắt ra một vết máu nhức mắt, trầm giọng nói: “Chuyện muốn chết,

cho dù bây giờ không được, thì sau này cũng sẽ có cơ hội.”

Phong Việt Trạch im lặng một hồi, bỗng nhiên thân hình chuyển động cực nhanh, nháy mắt đã đến bên cạnh Cổ Phàm. Cổ Phàm giật mình, thanh chủy thủ lóe lên sắc bén, lưỡi dao lạnh như băng càng thêm áp sát vào cổ y. Nhưng Phong Việt Trạch lại chẳng ngó ngang gì tới, đưa tay mạnh mẽ bóp nát lưỡi dao, những mảnh vụn trong nháy mắt cắt vào tay gã khiến máu tươi chảy đầm đìa.

Vài tia máu tươi bắn lên mặt y, rồi lại chảy xuống theo gò má, giống như là nước mắt vậy. Vậy mà Phong Việt Trạch vẫn cứ cười, như chẳng hề cảm nhận bất cứ thứ gì, chẳng hề để tâm điều gì, bàn tay còn lại từ từ đặt lên mặt Cổ Phàm. Mùi máu tanh gay mũi tỏa ra, một lúc sau gã vừa cười vừa nói: “Người nhìn xem, A Phàm, ta cũng sẽ chảy máu, cũng sẽ đau mà.”

Bàn tay gã chậm rãi trượt xuống, dời đến cổ Cổ Phàm, cảm nhận mạch đập nơi đó. Chỉ cần gã bóp nhẹ một cái, sẽ chẳng còn ai có thể khiến gã thất hồn lạc phách, chẳng còn ai khiến gã đau như vậy được nữa...

“Đau mà người còn tự hủy hoại bản thân?” Cổ Phàm rút cuộc tỉnh táo lại, vội vàng cầm lấy bàn tay vẫn đang chảy máu của Phong Việt Trạch lên, quắc mắt giáo huấn.

Phong Việt Trạch ngẩn ra, nhìn Cổ Phàm đang xé một đoạn ống tay áo bắt đầu băng bó cho mình bằng ánh mắt phức tạp, định nói gì đó nhưng chẳng thốt ra câu, để mặc y kéo mình ngồi xuống bên chân tường.

Cổ Phàm cẩn thận giúp gã xử lý xong, lúc này mới nhớ tới hai người hiện đang ở hai lập trường đối nghịch, vội vàng nhặt cuốn bí tịch rơi dưới đất lên, đứng cách thật xa Phong Việt Trạch.

Phong Việt Trạch ngẩn người nhìn bàn tay trái bị quấn hết vòng này đến vòng khác vô cùng khó coi, nhin không được phải cười một cái, nói: “A Phàm, thế này có được coi là người đoạn tụ(2) vì ta không nhỉ?”

Gì thế, suy nghĩ hơi bị tổ lái đấy!

Cổ Phàm vô lực trả lời: “Nếu mà nói như vậy, thì đã sớm có người đoạn tụ vì ta rồi.”

Phong Việt Trạch thả tay xuống, nhìn Cổ Phàm: “Là cái tên sư đệ quần áo đen sì của người?”

Về mặt đang nghiêm túc của Cổ Phàm trở nên thả lỏng hơn, khó giấu được nụ cười: “Ừm, hồi đó ta bị chó đuổi, hắn giúp ta đánh chó.” Suy nghĩ một chút lại nhiu mày: “Không biết vết thương của hắn sao rồi, nhưng mà có Mộ Dung ở đó, chắc là sẽ không sao.”

Phong Việt Trạch vẫn nhìn y với vẻ nhàn nhạt, bỗng nhớ lại lần đầu hai người gặp nhau. Khi đó Cổ Phàm còn không biết thân phận thật của gã, nhưng vẫn mang vẻ phòng bị, đến sau này, cũng vẫn là sự phòng bị đó — ngay từ đầu, gã đã thua rồi.

A Phàm, đối với người mà nói, ta rốt cuộc là gì?

Quý thần xui khiến, gã lại hỏi câu này ra miệng.

Cố Phàm nhìn gã khó hiểu, suy nghĩ một chút, nói: “Ta không hề ghét người chút nào, cho nên, có thể coi là bạn đi.”

Bạn, vậy sao...

Phong Việt Trạch cười chua xót, đứng lên vẫy tay với Cố Phàm: “Lại đây, những lời người nói ban nãy, ta đồng ý.”

Chẳng lẽ lúc này không cẩn thận bị đập vào đầu?

Cố Phàm nghi ngờ quan sát gã từ trên xuống dưới, lết từng bước qua đó, thấy gã không có ý muốn giơ tay đoạt mất, mới lật ra trang đầu tiên của cuốn bí tịch bắt đầu nhìn.

Mở đầu là mấy chữ to rõ ràng, màu đỏ, hết sức nổi bật.

‘Muốn luyện môn võ công này, trước hết phải tự thiên.’

Cố Phàm: ...

...

...

Cái gì thế cái gì thế, đây là cái gì, sách lậu hả, nhằm nhò chỗ nào rồi hả!

Y vừa cầm quyển bí tịch vừa run rẩy, quay đầu hỏi Phong Việt Trạch: “Bí, bí tịch của ma giáo các người chính là thứ này? Người chẳng lẽ định luyện?”

Phong Việt Trạch cười híp mắt nói: “Ta là cầm về cất giữ, dầu gì cũng là di vật của ông nội ta mà. Còn người trong chính đạo có muốn luyện hay không, thì là chuyện của các người.”

Cố Phàm nhìn cuốn bí tịch xỏ lá trong tay.

Cái này, như kiểu biết đâu chừng lại có người vẫn luyện cái thứ không rõ ràng này, đến lúc đó vô lâm khắp

nơi chắc là sẽ rất loạn ...

Ngẩng đầu hỏi Phong Việt Trạch: “Người có bút mực không?”

Phong Việt Trạch kinh ngạc, sau đó lấy trong ngực ra một cây bút, một cái nghiên mực, một khối mực đưa cho y: “A Phàm sao biết ta có mang?”

Cố Phàm: “... Không, ta chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, thế mà người mang thật.”

Sợ vãi người là cái rương bách bảo(3) đấy hả!

Nhận lấy bút, Cố Phàm trầm tư một hồi, lật lật vài trang, lại xóa đi vài câu.

Lúc sau vẫn chưa yên tâm, lại lật tới trang thứ hai, bổ sung một hàng chữ lớn phía trên.

‘Nếu không tự thiên, cũng có thể thành công.’

Phong Việt Trạch: “... A Phàm thật là, rất sáng tạo.”

Cố Phàm đặt bút xuống cười gian manh: “Thật thật giả giả, mới có người mắc lừa đúng không?”

Những kẻ quá tham lam, muốn chiếm đoạt những thứ không phải là của mình, tất sẽ gặp phải xui xẻo.

Chú thích:

(1) Đoạn này thật ra A Phàm chơi chữ chứ không thật sự vì lạnh mà nói câu đó.

Trước đó, giáo chủ có bảo phải “bình tĩnh”, từ này trong Hán Việt là “lãnh tĩnh” (lãnh = lạnh), cho nên câu sau Cố Phàm mới nói “lạnh đến mức sắp chết cứng”.

(2) Đoạn tự: Nghĩa trên mặt chữ tức là xé rách cổ tay áo. Còn nghĩa bóng thì ai cũng hiểu rồi nhĩ =)))
Đoạn này giáo chủ chơi 2 nghĩa.

(3) Rương bách bảo: Tức cái rương chứa đủ thứ, cũng có thể chỉ hộp nữ trang, hộp đồ nghề, túi bảo bối của Doraemon =))

43. Chương 43

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diễm

Khi hai người ra khỏi hang đá, là đã một ngày trôi qua.

Mà Thẩm Kinh Thương và Mộ Dung Tử Hiên đều đang chờ ở bên ngoài.

Cố Phàm trợn to hai mắt ngăn người đứng yên, lại bị Thẩm Kinh Thương kéo vào trong ngực, hấn dùng sức rất mạnh như thể muốn bẻ gãy cả xương y. Y cắn răng nghiêng lợi muốn đẩy cái tên sư đệ không biết nặng nhẹ nhà mình ra, nhưng khi liếc thấy vết thương mới được quấn băng vải cẩn thận trên vai hấn, bàn tay đưa ra nửa chừng của y dừng lại, đổi thành vòng lên trên lưng hấn, vỗ nhẹ mấy cái.

“Xin lỗi Kinh Thương, ta quay lại rồi, sẽ không đi đâu nữa.”

Mộ Dung Tử Hiên ho mấy tiếng, Cố Phàm giờ mới nhớ tới còn có Phong Việt Trạch ở bên cạnh, thấy gã cười như không cười nhìn sang bên này, mặt y đỏ bừng, nhỏ giọng nói với Thẩm Kinh Thương: “Buông ra đã buông ra đã.”

Thẩm Kinh Thương lúc này mới đứng thẳng lưng lên, nhưng vẫn không chịu buông y ra, vẫn cứ ôm chặt lấy Cố Phàm, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phong Việt Trạch.

“Đúng là bảo vệ đồ ăn, cún con.” Phong Việt Trạch hơi nhướn mày, lạnh giọng nói: “Sao các người biết cửa ra ở đâu?”

Thẩm Kinh Thương mặt không cảm xúc nhìn lại gã: “Bảo vệ đồ ăn còn hơn nhà người không có gì, đồ chó nhà có tang.”

Nói xong dời mắt về Cố Phàm, con người đen nhánh lộ rõ vẻ tủi thân: “Mấy ngày trước có lấy chút nước thuốc từ chỗ Mộ Dung Tử Hiên, lén vẩy vào trên người sư huynh, cho nên dù huynh ở đâu ta cũng sẽ tìm được. Vốn để đề phòng bất cứ tình huống nào... không ngờ thật sự có lúc cần. Sư huynh trách ta sao?”

Cố Phàm bỗng thấy chột dạ.

Đây quả thực là lỗi của y, cho dù có bị vẩy thứ nước thuốc kì quái gì đó lên người thì cũng nhất định là lỗi của y!

“Ha ha ha sư đệ ta làm sao có thể trách người chứ?”

“Ừ.” Thẩm Kinh Thương cọ cọ cầm lên đỉnh đầu Cổ Phàm vài cái, đôi mắt tràn đầy ý cười, còn khe khẽ hỏi: “Sư huynh không đi nữa đúng không?”

Khóe miệng Cổ Phàm cũng bất giác cong lên thành một cựa cười nhẹ nhàng.

“Ngoại trừ Thanh Sơn Giáo, ta còn có thể đi đâu được chứ? Khi xong chuyện này, chúng ta có thể về rồi.”

Thanh Sơn Giáo mới là nhà của y, chỉ bởi vì nơi đó có các sư đệ của y, có sư phụ của y, còn có... Kinh Thương.

Phong Việt Trạch lặng lẽ nhìn một hồi, bỗng nhiên sáp lại gần, một tay gạt tay Thẩm Kinh Thương ra, dán vào bên tai Cổ Phàm nói: “A Phàm, ta không hề muốn làm bạn với ngươi, nếu không thể trở thành tình nhân, vậy chỉ có thể là người dưng nước lã, mỗi người một phe.”

Không đợi Cổ Phàm kịp phản ứng lại, gã liền lui về phía sau, không chút lưu luyến giơ tay xé toạc ống tay áo dùng để cầm máu, tung lên, miếng vải màu trắng bay trên không trung một vòng rồi mới rơi xuống đất, dính đầy bụi bẩn.

“A Phàm, ta sẽ quên ngươi, tìm một mỹ nhân khác, không dây dưa không liên hệ với ngươi cả cuộc đời này.”

Không dây dưa không liên hệ... sao?

Cổ Phàm hít sâu một hơi, cười nói: “Cũng tốt, vậy chúng ta mỗi người cứ sống cuộc đời riêng của mình đi, nước sông không phạm nước giếng, cát bụi trở về cát bụi.”

“Nước sông không phạm nước giếng?” Phong Việt Trạch nghiêng đầu nhìn y, vẻ mặt lại vô cùng ấm áp ôn hòa: “Vậy cũng không được, ngươi phải nhớ ta, nếu không thì thật uổng công ta thích ngươi lâu như vậy, không công bằng chút nào.”

Cổ Phàm: ...

Thua thiệt hay không có cần phải tính toán rạch ròi như vậy không hả!

“Ta nói này, các ngươi định giải quyết thế nào với một đám nhân sĩ chính đạo vẫn còn đang nằm bất tỉnh dưới kia?” Thấy cái đám này cứ mãi đóng đờ, bịn rịn lưu luyến, hoàn toàn không có định để ý chuyện nghiêm chỉnh, Mộ Dung Tử Hiên rốt cuộc không nhịn được lên tiếng hỏi.

Phong Việt Trạch thờ ơ nói: “Đánh thức dậy cả đi, để ta và bọn họ nói chuyện thêm lúc nữa là được.”

“Nói thêm lúc nữa?” Mộ Dung Tử Hiên cười lạnh: “Bọn họ cũng không phải là người tốt rộng lượng bao

dùng gì cả, món nợ ám toán bọn họ, người định trả thế nào?”

“Cứ đặt chữ lợi lên đầu, ân oán nhỏ nhoi thì có là cái gì?” Phong Việt Trạch cười nói tiếp: “Hơn nữa, chuyện này hoàn toàn có thể để A Phàm vốn đã tính toán chu toàn tới chịu trách nhiệm đúng không nào?”

Đây là đang trả thù phải không! Quả nhiên chọc ai cũng được nhưng cấm có được chọc vào phúc hắc mà!

Hết chương 43.

Hết Chính Văn

44. Chương 44: Phiên Ngoại – Warning: Cẩu Huyết!!!

Biên tập: Lam Ying – Beta: Diêm

Kinh nghiệm xương máu của rất nhiều các vị tiền bối võ lâm nói cho chúng ta biết rằng, thức ăn có thể ăn bậy, nhưng người thì không thể nhạt bậy nhạt bạ. Bởi vì người không biết được rằng, cái người mà người nhạt về là một tên cặn bã, hay là giáo chủ ma giáo, thậm chí — có thể là tình địch.

Khó khăn lắm mới có cơ hội đi tham gia đại hội võ lâm với tiểu sư đệ – người mà mình đã yêu đơn phương bao năm nay, vốn còn định nhân lần này để bồi dưỡng tình cảm, nào ngờ nửa đường lại xuất hiện một tên ‘Trình Giáo Kim’. Cổ Phàm quả thực căm hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng muốn xé cái tên tự xưng là Nhạc Phong đó ra làm tám miếng.

Bộ dạng đẹp trai, nhìn là biết không phải người tốt! (Ồ, này!)

Cổ Phàm oán thầm trong lòng, cơn giận tỏa ra tứ phía, nhưng tay vẫn bưng chén thuốc cho cái tên nào đó đang giả bộ ốm yếu nằm trên giường.

“Thuốc sắc xong rồi, mau uống đi.”

Uống mau khỏi mau rồi mau cút!

“Hửm?”

Nhạc Phong nhìn Cổ Phàm đang nghiêng răng nghiêng lợi, tâm trạng có vẻ rất tốt dựa người vào đầu giường, nói: “A Phàm, ta đang bị thương, dứt cho ta đi.”

... Y nhin tên này lâu lắm rồi đấy, còn dám muốn y dứt cho gã?

Cố Phàm gần như muốn bóp vỡ cái chén sứ trong tay.

“A Phàm nếu không muốn cũng không sao.” Có lẽ nhìn thấy Cố Phàm đã sắp vượt quá giới hạn chịu đựng, Nhạc Phong khoanh hai tay trước ngực, cười tủm tỉm khiến người khác chỉ muốn nghiêng răng nghiêng lợi, kéo dài giọng nói: “Nhưng mà, cho dù A Phàm không muốn thì vẫn có người khác rất sẵn lòng đấy...” nói xong gã cười càng thêm híp mắt, giơ một ngón tay ra chỉ vào bát nước thuốc, ánh mắt vô cùng trông đợi nhìn Cố Phàm.

Cố Phàm hơi run tay, vô cùng bức bối nhìn lại Nhạc Phong.

... Tiểu sư đệ à, người nhìn ra tên này tính tính tốt nhân phẩm tốt cứu về sẽ không phải hối hận ở chỗ nào vậy, là nhìn từ tướng mạo sao? Cái tên này tuyệt đối chỉ có mỗi khuôn mặt là tạm coi được thôi!

Y hiện tại ụp cái chén thuốc này lên đầu gã có được không?

Ngay khi Cố Phàm đang xoắn xuýt, trong tay đột nhiên trống rỗng, Cố Phàm giật mình quay đầu lại, chỉ thấy thập nhị sư đệ Thẩm Kinh Thương nhà mình nhận lấy chén thuốc, nhìn với vẻ ghét bỏ rồi dứt khoát đổ sạch xuống đất.

Cố Phàm: “...”

Nhạc Phong nhướn mày, đứng đưng nhìn chỗ nước thuốc đổ tung tóe dưới nền nhà, vậy mà vẫn còn vừa cười vừa nói: “Chắc chắc, hơi tiếc thật, chỉ e là lại phải phiền A Phàm đi nấu lại cho ra chén khác, hoặc là, người đi nấu?”

Thẩm Kinh Thương lắc lư cọng tóc ngắn trên đầu, trả lời bằng giọng đều đều: “Đúng là hơi tiếc, chén thuốc này vốn do ta nấu, bên trong có cho thêm rất nhiều bò cạp, rắn rết, mấy con vật đại bổ, nhưng mà hơi tanh nên ta còn bỏ thêm một bó lớn hoàng liên(1) để khử tanh. Giờ mấy thứ kia không còn đủ, nếu mà đi nấu bát khác, e là chỉ có thể dùng mỗi hoàng liên thôi.”

Nhạc Phong im lặng một lúc, mỉm cười: “Người thật có tâm.”

Thẩm Kinh Thương vẫn không cảm xúc gật đầu: “Không cần khách sáo, ta cũng không phải vì người.”

Hai người đối mặt, tầm mắt va chạm nổ tung đùng đùng.

“Không!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên khiến ba người trong phòng hồi thần, chỉ thấy Minh Uyên cả người lay lắt dựa vào bên cửa, hai tay ôm ngực, nước mắt lưng chòng nhìn bọn họ, rồi từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống, nhỏ cả xuống dưới sàn.

“Các người đang tranh đoạt tình nhân sao?”

Cũng có thể coi là vậy nhỉ? Nhưng mà vì cái mọe gì tiểu sư đệ lại có biểu cảm thương tâm muốn chết?

Cố Phàm đang định giải thích và vỗ về, nhưng Minh Uyên lại bỗng nghiêng đầu đi, ho nhẹ mấy tiếng, giọng run rẩy: “Tấm lòng của các người, ta đều biết, ta đều hiểu, nhưng ta không xứng đâu! Ta cuối cùng chỉ có thể yêu một người trong các người, nhưng như vậy những người còn lại sẽ bị tổn thương, ta sao có thể vô tình ác độc không lý lẽ như thế. Vậy nên ta chỉ có thể ra đi, ta chỉ có thể ra đi...”

Nói xong cậu ta nhắm mắt lại, lao nhanh ra khỏi phòng.

Thẩm Kinh Thương: “...”

Nhạc Phong: “...”

Cố Phàm vẫn im lặng, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lập tức cũng xông ra ngoài, để lại hai tên nào đó trong phòng mắt to trừng mắt nhỏ.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng thêm

Nhạc Phong rũ mắt, không nói gì chỉ cười, một lúc sau ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Thương lúc này vẻ mặt vẫn không thay đổi nhưng cọng tóc góc có vẻ ủ rũ mất hết tinh thần. Gã lên tiếng: “Chúng ta cùng liên thủ, sao nào?”

Nếu bây giờ tình địch thật sự đổi lại thành nào tàn bạch liên hoa Minh Uyên, thắng lợi còn ở xa nữa sao?

Bonus:

“A Phàm, tỉnh lại đi, người sao thế?”

Phong Việt Trạch lay tỉnh Cố Phàm đang vì nằm mơ mà nước mắt đầy mặt, đau lòng ôm y vào ngực: “Người khóc gì thế, chẳng lẽ gặp ác mộng sao?”

“Ừm, là một giấc mộng rất đáng sợ.” Cố Phàm một tay vòng lên lưng Phong Việt Trach, vẫn cứ thút thít: “Ta mơ thấy người chết.”

Phong Việt Trach ngẩn người, khóe miệng lại cong lên, vỗ nhẹ lên lưng Cố Phàm mấy cái: “Đừng lo lắng, ta không phải vẫn ở đây sao. Nhưng mà trong mơ của người, ta chết như thế nào?”

Cố Phàm ngẩn ra, rồi mới nói: “Ta nói xong người đừng giận nhé.”

“Ừ.”

“... Thật ra là, người khó để...”

“...”

Chú thích:

(1) Hoàng liên: Tên một vị thuốc dùng trong Đông y, vị rất đắng.

Hết phiên ngoại. **HẾT**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-chinh-khong-de-lam-dau>